
3 1761 06631557 3

Forspildt.

Af

Forfatteren af „For silde“.

Kjøbenhavn.

Forlagt af C. C. Lose & Delbanco.

Thieles Bogtrykkeri.

1858.

Justitsraad Qualen havde taget sin Cigar med sig ind i Dagligstuen, for som sædvanligt at tilbringe Resten af Aftenen i sin Kones Selskab. Det var en fælleds Overeenskomst, at Tobak kun tillodes paa den Tid i Dagligstuen, og denne Overeenskomst var kommen istand uden Kiv og uden gjensidige Opoffrelser. Denne Aften var Justitsraaden kommen lidt tidligere end han pleiede. Georg, hans eneste Søn, laa og sov paa Sophaen, da han havde faaet Lov at drikke Thee den Aften med sine Forældre, og denne Tilladelse benyttede han til at sove, indtil Theen bragtes ind. Midt under Forældrenes Samtale, vaktes han af Vægterens umelodiske Raaben paa Gaden, men nogle Ord, som han opfangede af Samtalen, bevægede ham til ikke at røbe, at han var vaagen.

„Men er det da virkelig din Mening, kjære Mand!", sagde nemlig hans Moder, der sad og strikkede, „at Georg skal have sin Villie?"

Dette var naturligviis et interessant Emne for Georg. Han spidsede Øren, da det allerede var ham klart, at det maatte være en herlig Ting at faae sin Villie.

„Ja, det er mit Forsæt," svarede hans Fader. „Det skal være Principet for min Opdragelse. Lad ham følge sine naturlige Tilbøieligheder."

„Men, hvis nu hans naturlige Tilbøieligheder føre ham paa Afveie?" indvendte Moderen.

„Saa vil en anden naturlig Drift vel igjen føre ham paa den rette Vei. Eller troer du maaskee, at der fra Fødselen er nedlagt onde Drifter i Barnet?"

„Ja, det er rigtignok min Tro, og det forekommer mig, at paa den Maade bliver det en saare let Sag for Forældrene at opdrage deres Børn, naar man overlader dem til dem selv. Saa falder jo hele Ansvaret bort."

„Paa ingen Maade. Vi skulle kun virke ved Exemplet, og vi skulle være opmærksomme paa os selv ligeoverfor Børnene. Det er kun de første Indtryk i Barndommen, der bestemme hele Barnets Fremtid. Jeg troer ikke paa nogen medfødt ond Drift, ondt Princip, Djevel eller hvad man vil kalde det, der skulde fødes med det uskyldige Barn. Det Onde giver Verden, og Barnets Verden er dets Hjem, dets Forældre og dets Omgivelser."

„Men naar vi nu tydelig see en ond Villie, en ond Lyst hos ham, skulle vi da lade ham henrives af den, ved at føie ham i dens Tilfredsstillelse?"

„Ja," meente Justitsraaden. „I hans Indre skal vaagne en Stemme, der taler langt kraftigere end vore Ord og Formaninger. Jeg blev i min Barn-

dom opdraget med Strenghed. Lydighed, ubetinget Lydighed var det Første og Sidste. Og hvad var Følgen? -- at min Aand kuedes. Jeg gik i Ledebaand, blev ikke selvstændig, og jeg maatte gjøre mange bittre Erfaringer, før jeg fik en Livsanskuelse. Det Vigtigste er dog, at hans Aand udvikles, og det kan den ikke, naar der altfor tidlig lægges Tømme paa dens Udvikling."

„Maaskee du har Ret," svarede hun og tilføiede med et venligt Smiil: „men du selv er jo et Beviis paa et godt Resultat af det modsatte Princip i Opdragelsen?"

„Det lykkes ikke een af ti Gange!"

„Men troer du da ikke, at din Methode kan mislykkes?"

„Det er vel muligt, men saa ligger Grunden i Forhold, som vi ikke kunne beregne og bedømme. Lad mig nu have min Villie, idetmindste for en Tid. — Jeg indrømmer, at det er et Experiment, men jeg vil nu gjennemføre det, og hvis det mod Forventning skulde mislykkes, bliver der vel nok Tid lil at bøde derpaa."

„Maaskee!" sukkede Georgs Moder. „Men jeg frygter, naar vi først give slappe Tøiler, nytter det ikke at stramme dem siden. — Men det er det Samme; jeg har Kjærlighed, en Moders Kjærlighed at sætte imod enhver ond Tilbøielighed; den skal han ikke savne."

„Og naar jeg nu med den forener en Faders Kjærlighed, bliver han dog opdraget under gode Auspicier, og han vil og kan ikke være blind for, hvad der vil bedrøve os eller glæde os. Han vil derefter kunne bedømme sin egen Opførsel, og han vil bruge vor Sorg eller Glæde til Rettesnor for sine Handlinger. — Altsaa ere vi enige i, at han skal have sin Villie?"

„Ja!" svarede hans Kone, dog endnu nølende.

— De vare altsaa enige, og den lyttende Georg var fuldkommen enig med dem. Han besluttede i sit stille Sind, allerede næste Dag at benytte sig af sin Frihed. Men hvorledes? — Derover grublede han til langtud paa Natten, men faldt isøvn uden at være kommen til noget Resultat, og da Morgenen kom, havde han glemt det Hele. Først da han i Skolen følte Trangen, kom han atter ihu, hvad han havde hørt den foregaaende Aften, og gik hjem med det Forsæt at ville erklære sine Forældre reentud, at det var hans uforanderlige Beslutning, ikke længer at gaae i Skole.

Da han kom hjem, forekom denne Idee ham dog altfor colossal, og han vovede ikke engang at fremsætte sin faste Beslutning som et beskedent Ønske. Desuden havde han en vis Tvivl, om ikke maaskee det Hele havde været en Drøm, eller om det virkelig havde været hans Forældres Alvor. Han bestemte

sig derfor til at føle sig for, først i det Smaa og saa avancere lidt efter lidt.

Han indskrænkede sig til i Begyndelsen kun at forlange alle de Smaating, som i Reglen fornuftige Forældre nægte deres Børn, og det lykkedes over al Forventning fortræffeligt. Han var et lykkeligt Barn, og i sit Hjerte takkede han sine Forældre for deres usigelige Godhed. Formodentlig maa der have været en god Grund i ham, thi det var kun yderst sjeldent, at hans Opførsel vakte nogen synlig Misfornøielse, og Faderen triumpherede allerede over de gode Resultater af hans Opdragelsessystem. De enkelte Gange, naar han havde faaet sin Villie i Ting, der vare udsprungne af en drengeagtig Kaadhed, foreholdt Moderen ham det flere Dage efter paa en saa smuk og kjærlig Maade, at han stedse angrede og lovede Bedring.

Men han var endnu i den lykkelige Drengealder, hvor vore Ønsker ere smaa, og Glæden over deres Opfyldelse stor. — Han blev halvvoxen; kom ind i den saakaldte Lapsealder, hvor man gaaer med Barnet i Ærmet og dog vil give sig Mine af at have rystet det ud af Ærmet. Han begyndte at lære og forstaae, hvad hans Forældre havde meent med onde Drifter, og det er et farligt Bekjendskab. De opstode ikke hos ham selv, men han paavirkedes udenfra, i Skolen, blandt Tjenestetyendet, overalt hvor han kom. Andres urimelige Ønsker vakte lignende hos ham, Andres

Fortrin valte Slinsvge, Andres Forsvar for deres Forvildelser fandt et villigt Øre hos ham, og han blev ikke saa god, som han havde været eller burde være.

Vi ville ikke dermed sige, at han havde egentlig slette Tilboieligheder, men det smigrede dog hans Forfængelighed at sætte sin Villie igjennem i Ting, som han følte ikke vare som de skulde være. Det var en Triumph for ham, og han betænkte ikke, hvor let denne Triumph var kjøbt, da Ingen satte sig imod hans Villie uden hans egen Fornuft. — Men han ahnede heller ikke, hvor dyrt disse Triumpher skulde være kjøbte!

Han forlangte Lommepenge; det havde flere af hans Skolekammerater. Han fik dem uden Modsigelse, og han anvendte dem naturligviis kun slet. De maatte stadig forøges, og allerede i Skolen lærte han den Kunst at gjøre Gjeld. Og hvorfor skulde han ikke gjøre Gjeld? Hans Fader betalte den jo uden at indvende et eneste Ord, ja han bebreidede endog et Par næsvise Smaakræmmere, at de havde nægtet hans Søn Credit. Han blev før Tiden Kavaleer, og i det Hele gik al hans Higen og Stræben ud paa ikke at ligne andre Skoledrenge. Dette opnaaede han tildeels ved, at han i sin Paaklædning var nogle Aar fremme før Tiden.

Faderen lo af ham; det morede ham at see disse Naragtigheder. Man skulde næsten troe, at han

satte en Ære i at see sin halvvoxne Søn drikke sit Glas Viin ved Bordet og ryge sin Cigar efter Bordet eller paa Spadseretoure. Moderens Glæde over disse Fortrin hos den haabefulde Yngling var derimod ikke synderlig stor, men naar hun forestillede sin Mand disse Urimeligheder, svarede han blot, at det kun var Bagateller, og at det nok gik over.

Hvis Georg imidlertid havde hørt til de interessante Drengebørn, der hverken kunne sige Bu eller Bæ, da havde han gaaet aldeles til Nar, og der havde ikke været det mindste Morsomme ved den unge Herre, men han var ogsaa i denne Henseende langt fremme for sin Alder. Han havde et godt, idetmindste et upaaklageligt Hoved og gode Indfald, et temmelig hurtigt Begreb og en næsten ubegribelig Dristighed til at sige sin Mening om alle Ting. Naar dertil kommer, at han var høi og saae ældre ud end han var, vil man maaskee kunne undskylde hans Fader lidt. Han var et smukt Menneske; det havde han allerede saa ofte havt Leilighed til selv at høre, at han vel maatte troe det.

Vi maae endnu omtale tvende Egenskaber hos Georg, nemlig hans Opførsel ligeoverfor Drenge og ligeoverfor Piger, der vare af samme Alder som han. Mod Drengene i Skolen var han en Tyran, det vil sige imod dem, som han vidste, at han kunde magte, og det var derfor intet Under, at han af dem var hadet, almindelig og ganske ualmindelig hadet. Dette

Had kjendte han meget godt, og han saae med Foragt ned paa de smaa Pygmæer, der havde Dristighed nok til at hade ham. — Smaa Piger ansaae han derimod for smaa Damer; han gjorde Cour til dem, fulgte dem til og fra Skolen, havde smaa Stevnemøder med dem, gav dem Foræringer, der skulde være symbolske, og han havde allerede som Skoledreng den Satisfaction, at tre Institutbestyrerinder havde kastet eller forsøgt at kaste ham ned af Trapperne i deres respective Skolelokaler. I disse Skoler blev han naturligviis Dagens Helt, en Kjærlighedens Martyr. Et bedre Resultat forlangte han ikke.

Paa Børneballer, disse uskyldige Fornøielser, hvor Uskyldigheden for første Gang i Livet føres i Fristelse, var han en Matador. Længe før han blev Student, havde han talt om Kjærlighed, næsten om brændende Kjærlighed. To Gange havde han været hemmelig forlovet, men begge Gange var Partiet blevet hævet paa Grund af hans Elskedes urimelige men velbegrundede Skinsyge. Han skrev Breve og fik Breve. Nogle af dem faldt i hans Faders Hænder. Han lo af den lille Courmager, som han havde den Ære at kunne kalde Søn.

Han havde altsaa meget at tage vare, og man skulde troe, at der ingen Tid vilde blive tilovers for Tankerne til at beskjeftige sig med det trivielle Skoleliv. Dette var dog langtfra Tilfældet, og vi ville ikke gjøre den unge Herre Uret. Han satte en Ære

i at overgaae sine Kammerater ogsaa i denne Henseende, da han endnu var ærgjerrig. At blive Student var hans stadige Tanke og hans Ønskers Maal. Han indsaae, at, naar han først var kommen saavidt, laa hele Verden aaben for ham, at han da kunde optræde i den Rolle, som hans Phantasi havde udmalet ham. Netop fordi Skolen laa som en Lænke paa ham, søgte han jo før jo heller at ryste denne Lænke af sig. — Dette maa vel ogsaa tjene til Undskyldning for hans Fader, der virkelig havde den Glæde, at hans Søn var en flittig og flink Elev.

Vi troe næppe, at der nogensinde har existeret en lykkeligere Dreng end Georg. Derfor sprudlede han ogsaa af Liv og Munterhed. Hvad skulde ogsaa stille sig i Veien for, at han kunde føle sig lykkelig? Han havde Alt — det er meget sagt, men endnu som ældre af Aar og Erfaring kunde han gjentage — Alt! Han havde Sundhed, hvorover han forresten dengang ikke tænkte; Penge, da Faderen var en rig Mand; kjærlige, altfor kjærlige Forældre; Kammerater, der hadede ham, og Smaapiger, der elskede ham.

Hvis vi skulde nævne Noget, som han kunde ønske eller rettere ønskede anderledes, maatte det være hans Søster. Han havde nemlig en Søster, der uheldigviis var to Aar ældre end ham. Med hende havde han mangen Dyst at bestaae, da hun ikke vilde anerkjende hans mange indbildte Fortrin, og ikke kunde bevæges til at see andet i ham end en slet og ret Dreng.

Hun tillod sig at lee af hans Skjøder, af hans stive Halsbind og dets kunstige Sløife, af hans Haarbørste, som han altid bar i Lommen. Hun gjorde Nar af hans Inclinationer og sine Svigerinder, som hun kaldte dem, og var som sagt den Eneste, han ikke kunde blænde med Glandsen af den Glorie, der omgav ham.

Dette maatte naturligviis hævnes, og hun fik tilvisse ikke mere Glæde af ham end han af hende, da han var en saa utaalelig Broder, som vel tænkes kunde. Ikke en Draabe af den Viraf, som han ellers ødslede paa de unge Piger, blev hende til Deel. Tvertimod kunde hun aldrig gjøre ham Noget tilpas; enten vare Kraver og Flipper altfor stive eller altfor bløde; enten var Theen for stærk eller for tynd, Suppen for salt eller for fersk o. s. v.

Hun var bleven opdraget efter samme Principer som Broderen, og det var ham derfor en Gaade, at hun aldrig benyttede sig af sin Frihed. Hun var ligesaa beskeden, som han var ubeskeden, ligesaa tarvelig og fordringsløs, som han elegant og arrogant. Efter Naturens Gang var hun voxen længe før ham. Det ærgrede ham, at unge Herrer gjorde Cour til hende, og at han endnu ikke turde vove at gjøre Cour til voxne Damer. — Men lad mig først blive Student! tænkte han.

Og han blev Student, bestod sin Examen tilfredsstillende, og nu laa altsaa hele Verdens Paradis

aaben for ham. Samme Aften kaldte hans Fader ham ind til sig.

„Georg," sagde han. „Du har idag gjort mig en stor Glæde. Du er nu voxen og fornuftig nok til at høre et alvorligt Ord af din Fader. Du har hidtil handlet efter dit eget Hoved. Jeg har ladet dig have din Villie i Alt."

„Fortryder du det?" afbrød Georg ham.

„Nei, det har jo indtil nu havt gode Resultater, men derfor er der dog Meget, der kunde have været anderledes. Ved at lade dig have din Villie tænkte jeg, at det vilde blive klart baade for dig og for mig, hvilke onde Tilbøieligheder skulde blive dit Livs Fjender, men du har hidtil været i saa gunstige Forhold, at ingen egentlig ond Side er bleven fremtrædende hos dig. — Jeg kan i dette Øieblik læse i dit Ansigt et Smiil, som om du vilde gjøre dig til deraf, men deri tager du meget feil."

„Noget maa jeg dog takke mig selv for."

„Nei, du har ingen Kampe bestaaet og ingen ond Drift bekæmpet. Skjæbnen har været dig gunstig. Men du vilde tage endnu værre feil, hvis du derfor skulde falde paa at troe dig fuldkommen."

„Det kunde heller aldrig falde mig ind," svarede Georg og var allerede kjed af denne usædvanlige og alvorlige Indledning.

„Det glæder mig," vedblev hans Fader. „Lad

mig da engang høre, hvilke Feil du selv troer, at du har."

„Jeg" — begyndte han, men han kom ikke længer. Det var ham ikke muligt at opdage en eneste Feil, og efter nogen Betænkning sagde han ret fornuftigt: „man behøver just ikke at have Feil, for ikke at være fuldkommen."

„Jeg skal hjelpe dig. — For det Første — —"

„Er der mange Nummere?" var han impertinent nok til at spørge.

„Der er i Grunden kun eet, men det ene indbefatter mange. Du er forfængelig."

„Det skal ethvert Menneske være, naar der er Noget ved ham."

„Men ikke indbildsk. Du troer om dig selv, at du er et usædvanligt ungt Menneske, og det er en Forfører og Frister, der allerede har lokket Utallige i Fordærvelse!

„Hvori bestaaer da min Forfængelighed?"

„I Lyst til at glimre, til at være den Første —"

„Det vil da ialfald ikke kunne skade"

„— til at hæve dig over dine Lige, til at behage. Og det er netop det Besynderlige, at, for at behage, kryber og smigrer man. For et Smil af en ung Dame sætter du alle dine aandelige Evner i Bevægelse, og, ærligt talt, har jeg endnu ikke seet andre Bestræbelser af dig, naar jeg nu undtager din Examen. For at tilfredsstille Forfængeligheden, bryder man sig

ikke om Midlerne. Det er en letsindig Ruus, hvori man begaaer Daarskaber, og hvori Enhver kan gjøre med os, hvad de ville, naar de blot forstaae at røre vor ømme Side. Jeg vil derfor alvorligt advare dig, min Søn."

„Du taler saa alvorligt, som om jeg allerede var hjemfalden til Undergang og evig Fortabelse," afbrød Georg.

„Det haaber jeg ikke, ellers havde jeg været anderledes imod dig. Jeg vil endnu ikke lægge Baand paa din Frihed; jeg vil lade dig raade over saa mange Penge, at du i den Henseende ikke skal komme i Forlegenhed. Jeg vil ikke blande mig i dine Sager; jeg vil ikke gribe ind i de Bestemmelser, du vil tage for din Fremtid. Du kan vælge, hvilket Studium du vil, og jeg stoler paa dine gode Evner og dit Hjerte. Men hvis der, hvad Gud forbyde, skulde komme en Tid, da du gaaer Fordærvelsen imøde, da skal jeg endnu have Kraft til at gribe ind, og hvis din Ære ikke bliver dig hellig, da kan du ingen Skaansel vente af mig. Æren fremfor Alt! Naar du har den for Øie, vil du aldrig mangle en Veileder i Livet, som du trygt kan følge. — Og skulde du stundom tvivle om, hvad Æren byder, da henvend dig til din Fader! Lover du mig det?"

„Det lover jeg dig," svarede Sønnen oprigtigt; „da jeg veed, at Ingen bedre end du vilde kunne føre mig paa rette Vei."

„Mit første Raad bliver, at du vælger din Omgang med Forsigtighed."

„Jeg bryder mig ikke meget om de saakaldte Venner," udbrød Georg.

„Det er Uret af dig. Du veed endnu ikke, hvad det vil sige at have en trofast Ven i Livet. Jeg veed det af Erfaring. Jeg blev strengt opdraget, min Fader vilde lede ethvert af mine Skridt og enhver af mine Handlinger. Følgen deraf blev, da jeg fik min Frihed, at jeg styrtede mig ind i alle de Fornøielser og Nydelser, der før havde været mig forbudte, og hvormed Ungdommen udsmykker Friheden. Jeg kom til Randen af Fordærvelsen, og hvis ikke min Ven, som du daglig seer hos mig, Etatsraad Milling, havde rakt mig en trofast Haand, havde jeg været fortabt. Ogsaa han bevogtede ethvert af mine Skridt, men det var med Kjærlighed og Opoffrelse, og ham skylder jeg, hvad jeg nu er. — See, derfor har jeg valgt en Opdragelse, modsat den jeg har faaet. Gud give, den maa bære Frugter! Vidste jeg en saadan Ven ved din Side, vilde jeg være rolig."

„Jeg kunde vel selv ønske det, men jeg troer ikke, at jeg er skabt for Venskab."

„Hvorfor ikke?"

„Jeg veed det ikke selv, men jeg sympathiserer ikke med Nogen af de Mange, jeg hidtil har truffet paa. Alle Mennesker forekomme mig saa smaalige, interessserede og — indskrænkede."

„Det er en Bekjendelse af dig, der næsten er latterlig. Du har ingen Erfaring, og det røber et Hovmod, der vil skade dig i Livet."

Saaledes talte de endnu længe sammen, og Sønnen følte virkelig Agtelse for sin Fader og satte stor Priis paa hans Kjærlighed, men han maatte tilstaae for sig selv, at ikke altid hans Tanker vare ved hans Ord, eller idetmindste at disse ikke sloge dybe Rødder. Een Tanke havde næsten under hele Samtalen været den overveiende, nemlig den, at han skulde have Penge nok til fri Raadighed. Han maatte selv rødme derover, men vist er det, at han midt under Faderens kjærlige Formaninger lagde tusinde Planer, hvorledes han paa den behageligste Maade skulde anvende disse Penge.

Inden han forlod Faderens Værelse, havde han seet sig selv tilhest, tilvogns, i Theatret, paa Baller, som en feteret Kavaleer, som Gjenstand for Misundelse, ja endog som en misundt Rival til de Skjønnes Gunst.

— De Skjønne! De vare de Stjerner, hvis Astronomi han vilde studere, de Blomster, som han vilde samle i sit Herbarium. Han maa uden Tvivl have havt et i mærkelig Grad udviklet Organ for Skjønhedssandsen, der vel ikke yttrede sig saa meget ved hans Sands for det Skjønne som for de Skjønne. Alle hans tidligere Inclinationer sank i Støv, og

Skolepigerne fortrængtes af unge Damer. Nu turde han jo løfte sine Dine op til Enhver.

Kjærlighed var den Guddom, til hvis Tjeneste han vilde hellige sit Liv, og det eneste Studium, han for Dieblikket vilde vælge sig. Hans Fader havde overladt ham Valget; Valget var gjort. Han slog en Streg over Sneese, nu skulde hans Hjerte kun gløde for Een, og denne Ene skulde han nu søge i Verdens Larm paa Livets Skueplads, hvor han engagerede sig selv som første Elsker. Mange lod han allerede passere Revue for sin levende Phantasi, men den „Ene" fandtes ikke; desto begjerligere blev han efter at søge og finde.

Til sine astronomiske og botaniske Studier havde Georg forresten rigelig Leilighed, da hans Forældre førte et stort Huus og tog megen Deel i det selskabelige Liv. Han blev derfor introduceret paa mange Steder, og paa endnu flere Steder blev han indbuden uden Introduction, da han var en god og bekjendt Dandser, og endnu ikke holdt sig for god til at møde efter disse Invitationer, der kun have til Hensigt at skaffe Damerne Herrer. Det røbede dog lidt Beskedenhed, at han saaledes godvillig gav Møde for at gjøre Tjeneste, saasnart blot en Violin eller et Klaveer skulde være tilstede for at bringe de dandselystne Been i taktmæssig Bevægelse.

Paa mange Steder blev han næsten uundværlig, da Ingen som han forstod at arrangere Dandse, og

der var en Tid, da han formelig gjorde et Studium af at componere Toure. Paa hans Skrivebord laae Tegninger, der let kunde bringe et godtroende Besøg paa den Tanke, at han var Mathematiker ex professo, og paa den Tid studerede den sphæriske Trigonometri. Men han modtog kun sjeldent godtroende Besøg; de Fleste vare Medstuderende i hine alvorlige Studier, hvortil ingen Examen behøves, ialfald kun en Afgangsexamen for lukkede Døre.

Uagtet alt dette var det dog næsten ubegribeligt, at Georg ikke undertiden blev viist Døren af de Familier, hvor han kom, og endnu mere, at han blev buden igjen, thi uagtet hans indbildte Elskværdighed var han unægtelig ofte en utaalelig og uforskammet Lømmel. Hans Ugenerthed grændsede til Fripostighed, hans Konversation holdt sig ikke altid indenfor det Anstændiges Grændser, uden just derfor at være uanstændig, ialfald æqvivok. Hans Aandrighed, som han havde Ord for, indskrænkede sig næsten udelukkende til kaade og spottende Bemærkninger over hans Omgivelser, hvilket kun altfor ofte falder i en altfor god Jord. Han gjorde snart den Erfaring, at man kunde slaae en Streg over alt dette, naar man kun — dandser godt.

I Forældrenes Huus lagde han endnu mindre Baand paa sig selv, men hans Moder maatte stadig rødme over hans Dristighed. Her øvede han sig stadig i kavaleermæssig Ridderlighed paa nogle gamle

Tanter, som han morede sig med at omfavne, svinge omkring, lyse eller fortælle Tvetydigheder. De skrege vel undertiden op af Forskrækkelse i dydig Blufærdighed, men det morede dem. Disse Øvelser bare Frugter, men saasnart Frugterne viste sig, gik det ud over de gamle Tanter, 'der bleve tilsidesatte for deres yngre Medsøstre.

Vi indrømme fuldtvel, at der i alt dette ikke var noget Elskværdigt, men deels gaves og gives der mange Damer, der have et ganske besynderligt Begreb om Elskværdighed, deels kunde han være elskværdig. Han havde et godt Blik for, hvad man turde byde Folk, især Damer, og han kunde meget godt gaae fra det ene Værelse, hvor han havde fjantet med en Flane til almindelig Forargelse for hendes ældre Sauvegarder, ind i et andet og der sætte sig ned til en fornuftig Konversation med en anden ung Pige, af hvis Øine lyste Blufærdighed og Forstand. Denne Dames Forældre maatte beundre det satte unge Menneske, der foretrak i fuldt Alvor at drøfte et interessant Emne med deres Datter fremfor Dandsen inde i det andet Værelse. Men dertil fordredes rigtignok, at Damen maatte have en særegen Tiltrækningskraft for ham.

Dog, Tiltrækningskraft havde de jo Alle mere eller mindre, og naar vi sagde særegen, meente vi, at det maatte være ham meget magtpaaliggende at vinde hendes Gunst — nei, det er heller ikke correct: thi

han vilde jo vinde Alles Gunst, men der maatte være Hindringer, specielle Hindringer for at naae dette Maal. Hvis f. Ex. han vidste, at hun allerede havde givet sit Hjerte bort, eller hvis en Anden smigrede sig med at besidde det, da ansporede det hans Forfængelighed, og han havde ingen Ro, før han havde indtaget den allerede besatte Plads, og — naar han saa vel sad der, ja saa var Tillokkelsen forbi.

Dette kunde naturligviis ikke skaffe ham mange Venner, og han havde den samme Triumph nu som i Skolen, at være hadet eller, hvad der endnu mere smigrede ham, misundt, og Misundelse er jo Forfængelighedens største Triumph. Men jo flere Uvenner og Misundere han fik, jo mere man bagtalte ham, desto interessantere blev han i Manges Øine, og det Renommée, at være uimodstaaelig, kunde han smigre sig med at have.

Fornemlig hjalp det til hans Triumpher, at han var de Fleste overlegen, om ikke i Dannelse og Kundskaber, maaskee ikke engang i ydre Fortrin, saa dog i en vis Aandsnærværelse og Conduite, naar man kom ham for nær. Han manglede aldrig Svar, naar man vovede at ville vise ham tilrette, eller naar man søgte at nedsætte ham i den Udvalgtes Øine, og naar han, hvilket undertiden kunde hændes, indsaae at et Svar ikke vilde være tilstrækkeligt, havde han en uforklarlig, foragtelig Mine eller Smiil til sin Disposition, hvor-

med han kunde contraminere nok saa klogtigt anlagte Miner. Han sprang aldrig i Luften.

Utallige have lignet Georg, paa en større eller mindre Skueplads. Det var, endnu i hans tidlige Ungdom, kun Letsind, en grændseløs Letsind, fordi Ingen satte en Bom for den. Han stormede frem i Verden uden Hensyn og uden Tanke, naar undtages den at finde En, han kunde elske, men da han ikke havde ringeste Idee om, hvorledes denne Ene skulde være, søgte han overalt og hos Alle. Han vilde ikke ødelægge eller forstyrre Nogens Lykke; der var aldrig nogen egentlig slet Hensigt, idetmindste ikke ham bevidst, i hans Handlinger, og hans hele Opførsel og Liv kunde have endt til Alles Tilfredshed, men — —

Han flagrede og flagrede, lo af sine Jevnaldrende, der gjorde sig den unyttige Uleilighed at sidde hjemme og studere, lo af deres Ubekjendskab med Verden, og naar han undertiden traf sammen med dem, morede han sig over deres Ubehjelpsomhed og Keitethed, over deres sorte Kjoler fra artium og hvide Halstørklæder. Han var jo en ganske anden complet Dandy. Han beklagede, at han ikke levede i det glødende Spanien; der vare jo de „Tusinde og Ti.“ Han begyndte at føre sin Leporello-Liste, men vi maae dog tilføie, at de, der vare opførte paa den, endnu hverken havde Grund til at gaae i Kloster eller at forlade deres Familie eller til at skjule sig for Verden. Maaskee

fløde nogle Taarer, maaskee gjorde det unge Hjerte en bitter Erfaring, der efterlod et kortvarigt Indtryk; det var det Hele.

Da Georg vel fire eller fem Aar havde været Student, spurgte hans Fader ham ganske en passant, om han ikke syntes, at det nu var paa Tiden, at han bestemte sig for et Studium.

„Jeg maa dog først lære Livet at kjende; det er endnu mit Studium," svarede han.

„Du har dog havt Tid og Leilighed nok dertil," meente hans Fader.

„Men hvad kan det hjelpe, at jeg begynder paa et Studium, naar jeg ikke veed, om jeg faaer Lyst til at fuldende det."

„Hvorledes vil du da komme til Vished derom?"

„Det veed jeg ikke; det vil Tiden vise. Jeg antager, at hos ethvert Menneske røber sig engang et Kald til at gaae en bestemt Vei i Livet. Det har endnu ikke aabenbaret sig for mig, og derfor krydser jeg endnu omkring — indtil videre."

Det var et sandt Ord, at han krydsede, endskjøndt det maaskee ikke er det retteste Sømandsudtryk, thi naar man krydser, har man dog et Maal for Øie. Han havde derimod en halv Snees Maal for Øie. — Og hvad bestilte han da egentlig? — Ingenting! men i Ingenting ligger der dog mange Forretninger. Han havde altid uhyre travlt med Ingenting; hans Tid var aldrig ledig og ubesat, og

han brugte megen Tid, saa megen, at han ofte maatte tage Natten til Hjelp. Han havde nemlig fundet adskillige „Venner", der havde helliget deres Tid til samme Beskjeftigelser som han. Han deelte sig imellem deres Bacchanalier og det fine Salonliv. Fra at være den fine og elegante Courtisør i Salonen, gik han hen for at være den routinerede Spiller. Spil blev hans Passion om Natten, og med Spil følger altid andre Tilbøieligheder, hvis Natur svarer til Slægtskabet.

Endskjøndt hans Stjerne paa mange Steder dalede, funklede den dog paa ligesaa mange andre. Hans letfærdige Aabenmundethed lagde ham ud med Mange, men den kunde ogsaa skaffe ham Manges Bifald. Da han sagde til den halvhundredeaarige, endnu kokette Etatsraadinde B., at det var mærkværdigt, hvor godt hendes Krøller og Tænder bare deres Alder, blev hun naturligviis hans Fjende, da hun ikke eiede en eneste ægte Tand eller et eneste ægte, sort Haar, men hendes to Cousiner og tre Veninder fandt ham aandrig og vittig.

Saaledes balancerer jo Alt i Livet. Hvad man river ned, giver Plads for noget Nyt, men desto værre, hvad man bygger op, bliver ogsaa af Andre revet ned. At han fik en Mængde Fædre, Mødre og Fættere paa Halsen, er en Selvfølge, men Damerne tvivle sjeldent om alvorlige Hensigter, medens deres mandlige Paarørende altid tvivle.

Det var imidlertid et Liv, der i al dets Letsind og Forfløienhed angreb ham, og hans Moder saae med Bedrøvelse, at den ungdommelige Friskhed tabte sig. Hun var en opmærksom Jagttager, og det undgik hende ikke, naar han langt ud paa Formiddagen mødte med blege Kinder og et mat Blik. Det undgik heller ikke hans egen Opmærksomhed, men han trøstede sig med, at han kun behøvede at animeres for at faae Friskhed og Farve igjen. Hans Fader yttrede ogsaa undertiden sin Bekymring for, at det uordentlige Levnet skulde nedbryde hans Helbred, thi han vidste meget godt, at hans Skjønhedssands ikke længer alene indskrænkede sig til „Baronesser og Comtesser," men nu ogsaa udstrakte sig til Grisetter og Koketter.

Omtrent paa denne Tid blev Georgs Søster, Eugenie, forlovet med et af de „skikkelige" Mennesker, som han hadede som Pesten. Havde det staaet til ham, havde han tilvisse valgt sig en anden Svoger; thi Eugenies Udkaarede hørte til disse adstadige Mennesker, der gaae saa regelret som et Chronometer, og hvis Karakteer kan bedømmes uden Barometer. Man kunde være vis paa, at dette altid stod paa „Uforanderligt", medens det for Georg altid stod paa Foranderligt eller fløi fra russisk Badstue til Frysepunkt.

Der var altsaa kommet et nyt Element ind i Familien, og da Hr. Svogeren paatog sig ligeoverfor Sønnen i Huset en docerende Tone, der aldeles ikke faldt i dennes Smag, var der ingen Udsigt til, at

Svogrene skulde blive Venner. Følgen var, at Svigersønnen forjog Sønnen fra Huset, da Georg aldeles manglede Lyst til at høre moralske Foredrag, især af en næsten Jevnaldrende. Han vilde ikke forstyrre Enigheden i Hjemmet, hvilket allerede flere Gange havde været Tilfældet, naar han tog saa megen Notits af Svogerens „venskabelige" Formaninger og paa Erfaring grundede Raad, at han i Hast fik en Gabestok opført, hvori han hængte alt Philisteri og Svogeren i Midten. Eugenie græd over dette Syn, og Moderen fik ondt. Det var jo i sin Orden, men det var ogsaa i sin Orden, at han, den opmærksomme og lydige Søn og Broder, fortrak. Han vandrede just ikke ud fra sit Fædrenehjem, men han var saa lidt som muligt hjemme.

Til Gjengjeld sluttede han sig nærmere og nærmere til sine mandlige Venner, Spillere og Dagdrivere tilhobe, og til sine qvindelige Protegéer af alle Klasser, der i den Grad fortryllede ham, at det næsten er ubegribeligt, at ikke hele Livets Trylleri med det Samme forsvandt. Han sværmede som Møllet om Lyset, men brændte dog aldrig Vingerne, som om et Forsyn vaagede over ham. Tvende Gange havde hans Livslys været nærved at udslukkes; den ene Gang i en Duel med en fornærmet Elsker, hvis Forlovede havde fundet Georgs Galanterier pikantere end hans, og anden Gang ved et fortvivlet Spring fra et Vindue.

Det blev imidlertid snart paa høie Tid, at der blev taget Reb i Seilene; thi, som det gik, maatte han uundgaaelig kulseile med den prægtigste Dronningevind af Verden. Selv havde han naturligviis ingen Lyst til at gaae tilveirs for at tage Seilene ind, og hans Fader var da den Nærmeste dertil. Denne havde længe forudseet Faren, og en Aften kaldte han sin Søn ind til sig, efterat der havde været en saa voldsom Disput mellem de to Svogere, at man maatte troe, „Svogerskabet var ude" for bestandig!

„Det gjør mig ondt, Georg," begyndte han, „at være Vidne til saadanne Scener som den iaften."

„Troer du, at det morer mig?" spurgte Georg.

„Man skulde næsten troe det, da du altid er den Udfordrende."

„Derimod maa jeg protestere."

„Det er nu ogsaa lige meget. Lad os ikke disputere om det. Iaften havde du Uret. Naar du vil være ærlig, maa du indrømme det."

„Vel! jeg indrømmer det, men — — —"

„Georg," afbrød Faderen ham. „Du er paa Afveie. Du ødelægger din Formue, dit Helbred og — dit Rygte. Jeg har givet dig altfor megen Frihed. Nu indseer jeg det, og jeg vilde give Alt for at kunne gjøre ugjort, hvad der er skeet.

„Hvad er da skeet?" spurgte Georg med sin sædvanlige Suffisance.

„Du gaaer din Fordærvelse imøde. Jeg kan ikke holde dig tilbage, men jeg kan give dig et Raad. Jeg seer kun een Udvei."

„Og det er."

„Gift dig!"

„Gifte mig?" Han var som forstenet af Forbauselse.

„Ja!" vedblev Justitsraaden. Det kan synes besynderligt, det kan synes næsten uforsvarligt af mig mod den Pige, som du maatte vælge til Kone, men jeg haaber til Gud, at du gjør et fornuftigt Valg, og naar du har gjort det, stoler jeg endnu paa dit Hjerte, der ikke er fordærvet. Du vil ikke gjøre hende ulykkelig. Vi kunne ikke skabe dig et Hjem, det føler jeg, men jeg er vis paa, at, naar du fik et Hjem, vilde din Kone frelse dig."

„Fader, jeg takker dig," svarede Georg alvorligere, end hans Fader vistnok nogensinde havde seet ham. „Jeg føler, at dit Raad kommer fra et faderligt Hjerte. Troer du, at ikke ogsaa jeg føler, endskjøndt kun i Dieblikke, at jeg er paa Veien til Undergang? — men jeg lukker Dinene og styrter afsted."

„Kjære Georg," afbrød hans Fader ham bevæget. „Hold fast paa de faa Dieblikke, hvori du føler, at du er paa Afveie. Luk Dinene op, og du vil opdage den rette Vei."

„Det vil jeg. Jeg skal forbedre mig."

„Stol ikke for meget paa dig selv. Jeg tiltroer dig ikke Kraft dertil. Derfor har jeg raadet dig at udsøge dig en Hustru, som du kan stole paa, og stol da mere paa hende end paa dig selv."

„Det er let sagt," indvendte han, „men hvor skal jeg søge? Jeg kjender ikke Een, jeg kunde ønske at binde til mig, eller binde mig til."

„Allerede det, at du med Alvor vil søge, at du fatter den Plan at ville opgive dit udsvævende Liv, er det første Skridt. — Gid jeg kunde leve den Dag at see dig lykkelig! Thi du er ikke lykkelig!"

„Jo vist er jeg. Jeg — jeg har jo ingen Modgang."

„Du har ingen anden end den, du selv skaber dig. — Du veed ikke, hvor dybt din Moder sørger over dig. Hvor mangen Aften har jeg ikke hørt hende græde, inden hun kunde sove! Og naar jeg spurgte hende om Grunden, var det altid af Angst for dig. — Og hvormed skulde jeg trøste hende?"

„Jeg veed, at hun har været bedrøvet, men — —"

„Nei, det er ikke Bedrøvelse, Georg! Det er en nagende Græmmelse, der forstyrrer hendes Liv, og hvis du troer, at jeg ikke ogsaa lider derunder, da kjender du din Fader kun saare lidt."

„Kjære Fader!" udbrød Georg i Bevægelse. Der var i Faderens Tone og Mine en saa inderlig Sorg og en saa varm Kjærlighed, at han ikke kunde modstaae sin Følelse. „Du skal endnu faae Glæde af

mig — dog, Glæde? Det vil jeg ikke sige, thi jeg veed ikke hvorledes. — En Faders Stolthed er det jo at see sin Søn agtet og æret, — og din Stolthed bliver jeg aldrig."

„Du kunde have været det," sukkede den nedbøiede Fader, og hans Suk var saa dybt og saa smerteligt, at Georg maaskee for første Gang følte Taarer i sine Øine.

De Følelser, der valtes hos ham, vare ham saa piinlige og tillige saa fremmede, at han ikke vilde forlænge Samtalen, men foreslog sin Fader, at de skulde gaae ind til de Andre i Dagligstuen. — Derinde var Georg munter og fri for sin ofte drengeagtige Kaadhed, og da de silde paa Aftenen skiltes ad, gik han hen til sin Moder og kyssede hende kjærligt. Hun saae saa forundret paa ham, at han maatte slaae Øinene ned, men han læste dog en Glæde i hendes Ansigt, som han ikke kunde besvare bedre, end ved at give hende et endnu varmere Kys.

— Den Aften gav Georg Meget at tænke paa, han som ikke var vant til at tænke, allermindst over sig selv. Det var derfor naturligt, at Alt næsten løb i Eet for ham. At en Forandring skulde skee, derom var han paa det Rene med sig selv, men hvorledes, det var ham uforklarligt, og saa ofte han tænkte paa Ægteskab, blev han næsten svimmel ved at kaste Blikket ind i et Liv, der var saa nyt for ham. Han var jo

kun vant til at see ind i Livet som i et bevægeligt Kaleidoscop.

— Den ægteskabelige Havn betragtede han dog med letsindige Øine, og hans første Forberedelser til at løbe ind i den, bare just ikke Spor af Alvor i Sindet. Han prøvede de Skjønne overalt, hvor han de følgende Dage mødte dem, og han fandt dem Alle altfor lette til at være Anker for den ramponerede Skudde, der i Havnen skulde repareres og gjøres seil-dygtig. Han veiede og vragede. En opstaaende Næse, en smal Overlæbe, en bred Fod, en slæbende Gang, en stærk Rødme eller for bleg Farve var nok til at gjøre dem kassable, om han end maatte tilstaae, at der vare hundrede andre elskværdige Sider hos de unge Damer, hvem den Lykke skulde være beskaaren, at kunne kalde ham deres Gemal. Hans Fader foreslog ad-skillige, men de vare næsten Alle uden Undtagelse temmelig tilaars, og de, som hans Moder foreslog, vare saa usigelig godmodige og kjedsommelige. Ud-sigterne vare altsaa kun ringe.

Omtrent fjorten Dage efter den anførte Samtale mellem Fader og Søn anmodede en af Faderens ældste Venner om, at Justitsraadens vilde modtage hans Kone og Datter i nogle Maaneder i deres Huus. Georg var netop tilstede, da Brevet kom. Det var, som om den samme Tanke gjennemfoer baade ham og

Forældrene; de saae paa hinanden, de saae paa ham, og han gjettede strax deres hemmelige Tanke, at det var en Svigerdatter, der saaledes pludselig faldt ned i Huset. Naturligviis svarede man med omgaaende Post, at det vilde være „os Alle" en stor Fornøielse at modtage de to Damer, og allerede om otte Dage kunde man vente de Fremmede fra Landet.

Georg var en complet Kjøbenhavner. En Dame fra Landet tænkte han sig blottet for al Dannelse og Tournure; han tænkte sig hende tale jydsk, med store Fødder, røde Hænder og tykke Haandledder, struttende Kinder og keitede Bevægelser, og han var derfor just ikke saa overdrevent længselsfuld efter at gjøre hendes nærmere Bekjendskab, især da hun skulde bringe en Moder med sig, der rimeligviis var en ældre Udgave af Datteren. Han saae allerede i Aanden det Hoveri, der skulde paalægges ham som Søn i Huset, med Hjemfølgen, Tagen tilbords, Comoediegang o. s. v.

Hans Forbauselse var derfor saa meget større, da han en Dag kom hjem og fandt en ung, blond Pige med dunkle Øine, smaa hvide Hænder, med et skjelmsk Smiil om de røde Læber, med Tænder som Perlemoer, med en ziirlig og graciøs Figur, med en udmærket Teint, og da hans Moder præsenterede hende som den forventede Marie Vogel. Hun var smuk, nei, hun var nydelig; hun var baade smuk og nydelig, og Georg var allerede saa indtagen i hendes Ydre, at han med hemmelig Gru saae det Øieblik imøde, da den jydske

Dialekt skulde fare ud mellem de hvide Tænder og røde Læber. Men nei, til hans endnu større Forbauselse hørte han en klangfuld og blød Stemme, et dannet og beskedent Sprog uden mindste Spor af Provindsdialekt.

Lidt efter traadte hendes Moder ind. Præsentationen gjentoges. Det var ikke nogen ældre Udgave, ialfald maatte da den yngre være aldeles omarbeidet. Sproget var jydsk, og Indbindingen solid. Hun var lille og rund og meget bevægelig; der var næsten ikke en eneste Kant at opdage paa hele Matronen; Alt var rundt, Fingrene, Armene, Livet, hele Figuren endog Næsen og Øinene. Hun trillede Georg venlig imøde, og han saae hende i Tankerne allerede rulle henad Gaden ved hans Side.

— Hundrede Forfattere have søgt at beskrive, hvorledes Kjærlighed opstaaer i de unge Hjerter, enten Skridt for Skridt eller pludselig som en Raket, eller smukkere sagt som en electrisk Gnist. Vi ville ikke indlade os paa at analysere denne Følelses psychologiske Udvikling, især da vi ikke ere i Besiddelse af den mindste Gnist af Poesi, og det maa der jo til for at formaae Læseren til at føle for og med den lykkelige eller ulykkelige Elsker.

Vi ville derfor indskrænke os til, uden Blomster og Zirater at fortælle, at Georg imod Sædvane mødte hver Morgen ved Theebordet, at han abstadig spadserede med den Runde, naar kun Datteren var med,

at han aldrig forsømte nogen Aften at være hjemme, at hans gode Svoger blev ligesaa spydig i sin Roes som tidligere i sin Dadbel, at Eugenie et Par Gange sagde: stakkels Marie! — og at hans Forældre betragtede ham med langt venligere Øine, end han for lang Tid kunde mindes. — Han blev savnet i Spillehusene; i Billardstuen stod hans Queu urørt og undrede sig over det Støv, der samledes paa den; Grisetterne sloge med Nakken, og han — sad enten hjemme eller var „ude med Familie." — Var det ikke tydeligt, at han var forelsket?

Lidt Lapseri kunde han dog ikke saaledes paa eengang aflægge, men da den Runde ingen Kanter havde, stødte det hende ikke, og hvad Marie angik, saae hun kun Munterhed deri. Vi maae da ogsaa tilstaae, at hans Lapseri ikke var blandet med Raadhed og endnu mindre med fornærmelige Yttringer. Han gjorde Cour til hende, men det var paa en ganske anden Maade, end naar han ellers gjorde sig den Uleilighed. I de andre Tilfælde havde han villet give; her vilde han modtage, da han var den Søgende og Bedende.

Der var al Sandsynlighed for, at de tre Gamle vare enige. Georgs Forældre kunde Intet have imod Partiet, og Maries Moders runde Øine hvilede ofte saa venligt paa ham, hendes runde Fingre trykkede hans Haand saa fortroligt, at han følte sig berettiget

til ikke at tvivle. Der var altsaa kun tilbage, at de to unge Mennesker selv skulde blive enige.

Cousinen var endnu næsten et Barn, kun 17 Aar gammel. Vi maae nemlig fortælle, at der var udfundet et Slægtskab imellem dem, der idetmindste ligesaa godt som i hundrede andre Tilfælde kunde berettige til at kalde hinanden Fætter og Cousine, og til at sige Du til hinanden. Det gik fortræffeligt, og det var naturligt, at der opstod et vist fortroligt Forhold imellem dem.

— En Aften, da hele Familien skulde i Selskab, kom Marie og Georg tilfældig ind i Dagligstuen, førend de Andre vare færdige med deres Toilet. De vare ene.

„Hvad skulle vi nu tale om, lille Cousine?“ begyndte Georg.

„Om hvad du vil!“

„Jeg havde i Grunden større Lyst til at blive hjemme i Aften. Det bliver et stort Selskab. Maaskee bliver jeg placeret ved et Spillebord, og saa faaer jeg dig ikke at see den hele Aften.“

„Holder du da ikke af Selskaber?“ spurgte Marie.

„Nei!“

„Du er dog vist i Grunden ikke saa slem som — — —“ vedblev hun, men standsede rødmende.

„Saa slem som?“

„Som man har fortalt mig.“

„Hvad har man da fortalt dig?“

„Skal jeg være ærlig?"

„Naturligviis."

„Meget ondt, eller just ikke ondt, — men at du var saa grændseløs letsindig, at du aldrig var hjemme, at du sviirede og spillede; at du gjorde Nar af hele Verden, især af Damerne — at du Intet vilde bestille, — at du altid laa i Strid med dine Forældre, og — at der aldrig vilde blive Noget af dig."

„Er der ikke mere?" spurgte Georg leende.

„Synes du da ikke, at det er nok?"

„Jo, mere end nok. Og desto værre er det Meste af det den rene Sandhed."

„Hvad siger du?" udbrød Marie næsten forskrækket.

„Det vil sige, det har været Sandhed. Jeg har været ung og ungdommelig. Det er hele Grunden. Jeg havde ikke Interesse for Nogen, men for Alle."

„Damerne skulle vogte sig for dig, har jeg hørt," sagde hun med en henrivende Naivitet.

„Og nu maa jeg vogte mig for een Dame. Nei, du kan troe, jeg er ikke saa slem, som Rygtet har villet gjøre mig, men jeg kan ikke takke mig selv for den Forandring."

„Hvem da?" spurgte hun, men førend Georg kunde svare, rullede hendes Moder ind i Stuen i et blændende, guldbebaandet Hovedtøi og stiv Kjole. Dermed var hans første Skridt paa Frierbanen afbrudt.

De toge til Selskabet. Det gik, som Georg havde ahnet. Han blev anbragt ved et Spillebord og ovenikjøbet med Ryggen ind imod det Værelse, hvori Damerne opholdt dem. Han var distrait, tabte og tabte tilsidst Taalmodigheden. Han hævede Spillet, og traadte ind i Damernes Kreds og har maaskee aldrig været saa elskværdig som den Aften. Hans Belønning var et varmt Haandtryk, da han sagde Marie God Nat.

Inden han faldt i Søvn, var den Beslutning fattet, at det næste Dag skulde briste eller bære. — Det bar. — Han fik Maries Haand. Den Runde var sjeleglad og snurrede rundt som en Top eller snarere som en Rumlebasse. Justitsraaden og hans Kone vare sjeleglade, Eugenie trak paa Skuldrene, og de Forlovede — ja, de vare som andre Nyforlovede. Forlovelsen skulde for det Første holdes hemmelig, da Maries Faders Samtykke først maatte indhentes. Der blev skrevet til ham, og han blev indbuden at komme til Kjøbenhavn for at see sin nye Svigersøn. Men han undskyldte sig og gav ikke engang sit Ja, men forlangte derimod, at Kone og Datter skulde komme hjem. Han var dog saa høflig, at indbyde Georg til at komme over paa Gaarden om nogle Maaneder. — Vogel eiede nemlig en Gaard i Jylland.

Den unge Elsker skulde altsaa prøves, og de „nogle Maaneder“ skulde formodentlig være en Prøve paa

hans Stadighed. — Stilemissen var tung. Marie flød i Taarer, hendes Faders Mistillid smertede hende, men Georg kyssede Taarerne bort og forsikkrede hende, at der aldrig havde existeret et saa bestandigt Menneske som han, og — han troede det selv. — Det var i Mai Maaned; i Juli skulde de atter sees.

Adskillelsens Tid benyttede han til at skrive til sin Elskede og til — Studeringer! Hans Barm glødede af Kjærlighed, og han maatte selv tidt undre sig over al den Lyrik, der boede i ham, og over den Lethed, hvormed han kunde udtrykke sine Følelser og den Længsel, som han virkelig følte. — Hvad Studeringerne derimod angik, maa man ikke tænke paa Jura, Theologi eller Medicin, og endnu mindre maa man troe, at de vare alvorlige og anstrengende; de vare kun foreløbige og overfladiske, og bestode i at gjennemlæse landoeconomiske Skrifter. Det var ham nemlig særdeles magtpaaliggende at gjøre et godt Indtryk paa Svigerfader.

Han læste derfor om Fodervæxter, Mergel og Staldgjødning. Han gjennemgik de sidste ti Aars Almanakker, for at læse Landhuusholdningsselskabets lærerige Afhandlinger bagi, og da han fik at vide, at den tilkommende Svigerfader selv var Forfatter og engang havde skrevet om Malkekøer, gik han for første Gang siden Examen artium op paa Universitets-Bibliotheket for at laane den, og han lærte den næsten udenad. Det var første og sidste Gang Universitets-

Bibliotheket havde Æren og Ueiligheden af hans Besøg. Der var ingen Tvivl om, at han kunde være blevet noget Udmærket, hvis han havde offret sin kostbare Tid til et Studium, ligemeget hvilket, thi det var en utrolig Masse Kundskaber han i en ligesaa utrolig kort Tid kunde faae ind i sit Hoved.

Endog i hans Drømme spøgede disse nye Kundskaber; han drømte kun om Høtyve, Spader, River og Hakker, og lidt om Marie. — Men Theori var ikke nok, der maatte Praxis til, og en kort Tid før han reiste til Jylland, gjorde han en lille Udflugt ud paa Landet, gav sig i Snak med Bønderne og lærte at kjende Rug fra Byg, Hvede fra Boghvede, Klinte og Agerkaal. I disse Omgivelser forsøgte han sine Kundskaber i Landvæsenet, han discuterede friskvæk med dem, men — han forekom dem altfor lærd!

Endelig kom Tiden, da de Elskende maatte gjensees. Ligesom salig Peder Paars skulde ogsaa Georg fra Kallundborg besøge sin Fæstemø, og det gik ham ligesom hiin paa Søen. Han forekom sig selv latterlig i den søsyge Situation. Han tænkte sig alle sine tidligere Inclinationer som Tilskuere til den ulykkelige Løves Qvaler. — Fra Aarhuus gik det med Extrapost til den Tilkommendes Hjem, hvor han var ventet, og omtrent en halv Miil fra Gaarden kom Marie ham allerede imøde.

Han fløi af Vognen og i hendes Arme, og Arm i Arm gik de langs et smukt Krat, der strakte sig ved

Siden af Veien. Marie var yndig i sin landlige Dragt, saa yndig, at Georg fandt sig befoiet til at gjøre Undskyldninger for sin støvede Reisedragt. Kudsken erindrede dem om, at han havde Timeseddel og derfor ikke turde kjøre saa langsomt. Georg vilde lade ham kjøre iforveien, men Marie bad, at han vilde sætte sig op og kjøre alene op til Gaarden, for at ikke hendes Fader skulde see dem sammen.

„Vil han da ikke ....?" begyndte Georg at spørge, da han allerede stod paa Vogntrinet.

„Det kommer an paa det!" svarede hun smilende, kyssede paa Fingeren og forsvandt paa en Sti, der førte ind i Krattet.

Postillonen blæste, og Georg rullede kort efter over den knudbrede Steenbro mellem to store Møddinger ind i Gaarden, hvor han blev modtaget af en forfærdelig Fanfare af to Lænkehunde og diverse Jagthunde. Ved Opgangen til Bygningen stod en høi og mager Mand, som efter Beskrivelsen maatte være Maries Fader. Han var iført Skoe og Strømper, det vil sige Fedtskoe og Uldstrømper, en graa hjemmegjort Frakke, graae hjemmegjorte Beenklæder, graa hjemmegjort Vest, og saae i det Hele aldeles hjemmegjort ud. Den tilkommende Svigersøn forsonedes dog strax med denne Simpelhed, da han modtoges med en Venlighed og Hjertelighed, han ikke havde gjort Regning paa.

Medens de endnu vexlede de første Hilsener, trillede Vogels Kone ned af Trapperne, ligesaa hjemmegjort som Manden. I Kjøbenhavn skulde man fristes til at beskylde hende for et overdrevent Hang til at pynte sig; det var Synd at sige paa Landet, men reen og proper var hun. Der blev strax anviist Gjæsten et Gjæsteværelse, hvor han i Hast gjorde en Slags Toilet, og da han lidt efter kom ind i Stuen til de Andre, saae han sig forgjæves om efter Marie.

Først omtrent en halv Time efter traadte hun ind. Georg sprang op og ilede hende imøde for at omfavne hende, men hun neiede saa alvorligt, at han blev staaende paa Halvveien. Heldigviis kom han til at staae mellem hende og hendes Fader, saa at hun kunde faae Tid til at give ham et Tegn, at de maatte være som fremmede for hinanden. Dette var vel mod hans Beregning og Forventning, men han maatte jo finde sig deri; han turde efter den Indledning næppe sige Du til hende, men det var der Intet i Veien for. Samtalen mellem dem Alle gik nok saa fornøielig og uforstyrret, da den blev afbrudt ved to nye Gjæsters Ankomst.

Den Ene var Skolelæreren fra Byen, en tør og vissen Person i en Frakke heelt op i Nakken og heelt ned til Hælene. Den Anden var en Skovrider, der udbredte en Parfume om sig, der tydelig røbede, at hans første Besøg paa Gaarden gjaldt Hestestalden. Georg blev præsenteret for dem som Student Qualen

fra Kjøbenhavn. — Skolelæreren sagde ikke et Ord hele Aftenen, men spiste, som om han havde den Vane, kun at spise hver ottende Dag, og Skovridderen spiste ikke en Mundfuld, men drak og fortalte Jagteventyr med en saa stor Virtuositet, at han vakte Kjøbenhavnerens uskrømtede Beundring. Ved Afskeden maatte han modtage baade Skolelærerens kolde og klamme Haand, der ikke vovede sig til noget Tryk, og Skovriddérens barkede Næve, der klemte hans fine Haand, som om han vilde udpresse den sidste Draabe af en Citron. — Det var den Aften!

Ikke synderlig veltilmode gik Georg tilsengs. Ikke saa meget som et God-Nat-Kys havde han faaet; et lille Haandtryk var det Hele, og det havde han endda næppe kunnet føle efter Skovridderens massive Tryk. Det var unægtelig ogsaa saare lidt, naar man har i hele Maaneder været skilt fra sin Elskede, og naar man har drømt om en Aften i Kjærligheds-Sværmerier. — Og saa den hele besynderlige Comoedie! Det var jo, som om det skulde være en Hemmelighed ogsaa for de Forlovede, at de vare forlovede. — Nei! tænkte Georg, det maa blive anderledes imorgen!

Om Natten drømte han ikke engang om Maries varme Kys, men om den ford— Skolelærer med de kolde Hænder.

Næste Morgen vaagnede han tidligt og sprang strax ud af Sengen hen til Vinduet. Det vendte ud

imod en meget smuk Have, og den utaalmodige Elsker speidede efter, om det ikke skulde gaae her ligesom i Romanerne, at Elskeren seer sin Pige allerede nede i Haven, i lys Morgendragt, ifærd med at binde en Rose op eller plukke en frisk Bouket. Der var hverken Marie eller Roser at see. Henne fra den ene Side saaes en Gang, der førte ud fra et lille Buskads, og den opmærksomme Jagttager fik den Idee, at Marie maatte komme frem derfra. Med bankende Hjerte ventede han denne Aabenbarelse.

Maaskee aldrig er Nogen i den Grad bleven skuffet. Efter nogen Tids Venten kom hendes hjemmegjorte Fader ud fra Gangen med en stor Meerskumspibe i Munden, en uhyre Knortekjep i Haanden og fulgt af en gammel Hønsehund, der vistnok om meget kort Tid skulde lyksaliggjøre Verden og Gaarden med en halv Snees unge Hønsehunde. Den høie, magre Mand med de lange Skridt ved Siden af den vraltrende Hønsehund istedetfor Maries lette Sylphideskikkelse satte Georg i et ærgerligt Humør. Han klædte sig paa og gik forstemt ned i Dagligstuen.

Heldigviis blev Ærgrelsen snart forjaget, da han saae Marie staae foran Kaffebordet, saa yndig som han aldrig havde seet hende, og hendes henrivende Smiil lod ham øieblikkelig glemme alle Skuffelser. Forældrene vare ikke tilstede, han fik et Morgenkys, saa kjærligt, at det maatte bøde paa det Kys, som han Aftenen iforveien ikke fik, og han havde uden

Tvivl taget Forskud paa de følgende Aftener og Morgener, hvis ikke disse Sværmerier vare blevne afbrudte ved at høre Maries Fader trampe Snavset af sig ude i Forstuen.

Den gamle Vogel bød Georg en venlig God Morgen; hans Kone kom til, og de sadde nok saa muntert og gemytligt sammen i Havestuen i den friske og klare Morgenluft. Marie serverede Kaffen med en Ynde og rakte Georg Koppen med et Smiil, der gjorde ham hvert Minut mere forelsket ved Forudahnelsen om den Lykke, der engang ventede ham.

Han glædede sig i Tankerne til at spadsere om i Egnen med Marie før Frokosten, men det lod til, at man ikke skulde have Lov til at være i samme Sindsstemning længer end i et Qvarteer; thi Vogel rev ham pludselig ud af hans glade Tanker ved at afbryde Samtalen.

„Kom! nu skal jeg vise Dem Markerne og Gaarden." Georg kunde jo ikke Andet end sætte et glad Ansigt op til Indbydelsen og lave sig til at gaae. Han spurgte, om ikke hans Cousine gik med, men hendes Fader vilde helst, at Fruentimmerne bleve hjemme. De gik altsaa, fulgte af den vraltende Hønsehund.

Paa Veien gjennem Gaarden maatte man først aflægge et Besøg i Svinestien, for at see de prægtige Grise. Uheldigviis stod en Høstvogn foran Døren; Georg vilde trække den til en Side, — der sprang

den ene Handske, thi Handskerne vare ikke glemte paa denne første landlige Udflugt. Hr. Vogel sagde blot: „Handsker due ikke herude."

Dernæst blev Stalden besøgt. Georgs fine Støvler maatte finde sig i at betræde et Underlag, som de vist aldrig havde drømt om at gjøre Bekjendskab med. Hr. Vogel sagde blot: „Fine Støvler due ikke herude!", og da Georg nu ovenikjøbet løb paa Ladedøren med sin franske Silkehat, gjentog han for tredie Gang samme aandfulde Bemærkning i en saare spydig Tone. Han var gnaven, og det var kun altfor tydeligt, at hans Gjæst ikke stod synderligt høit i hans Gunst.

Da de vare komne et Par hundrede Skridt videre, kom de til Mergelgraven. Nu meente Georg, at det var paa høieste Tid at udkramme sin Viisdom for igjen at stige i hans Agtelse, og begyndte med nogle udenadlærte Floskler og citerede berømte Landoeconomer.

„Hvad for Noget! Forstaaer De Dem paa det?" udbrød Vogel forundret, og blev staaende med eet Been paa hver Side af den Grøft, han netop var ifærd med at skride over.

„Ja, jeg har altid havt stor Lyst til Landvæsenet," svarede Georg tillidsfuld.

„Nei virkelig? Saa skal jeg sige Dem min Mening om Mergel," og nu begyndte han et Foredrag, der varede lige til de kom til en stor Mark,

hvorover ligesom var spændt et Tæppe af gule Blomster.

„Kjender De det?" spurgte Vogel pludselig.

„Det er Agerkaal," svarede Landvæsens=Dilettanten rask.

„Nei min Sjæl er det ikke nei! Det vilde see galt ud for mig, naar jeg havde ti Tønder Land Agerkaal. Nei, det er Raps."

Georg tænkte det var Hips om Haps, men sagde forsigtigt, at det var Noget, man ikke kjendte synderligt til i Sjælland.

„Ja, ja" sagde Vogel. „Det er ogsaa noget Nyt, og der er Meget, man er tilbage i paa Sjælland."

For atter at hæve sin Anseelse, der stod paa svage Fødder, benyttede Georg Leiligheden, da de kom forbi en Rugmark, til at spørge, om han nogensinde havde havt Brand i Kornet, og holdt et lærd Foredrag over Meeldrøie, der lod til at falde i god Jord hos ham.

Klokken var næsten tolv, da de kom hjem fra den Tour, og Bordet stod dækket. Georg glædede sig til Frokosten, da den lange Spadseretour og den usædvanlige Anstrengelse af hans Aandsevner havde givet ham en ypperlig Appetit. Da der imidlertid blev sat Kjærnemelkssuppe frem paa Bordet, mærkede han, at man ogsaa i den Henseende i Kjøbenhavn var 4 Timer tilbage; her var det Middagstid.

„Vor Kjøbenhavner er saamæn ikke saa uvidende endda, som jeg havde troet," smigrede Vogel Georg med at sige mellem Grøden og Stegen. „Han kjender saamæn baade Mergel og Meeldrøie."

Marie saae paa dem begge, og troede formodentlig, at Faderen vilde gjøre sig lystig paa Georgs Bekostning.

„Men Raps kjender han ikke," vedblev han og lo hjerteligt.

„Det er ikke smukt af Dem, Hr. Vogel," indvendte Georg, „at lade mig høre min eneste Feil. Hvor mange Kjøbenhavnere, troer De, kjende Raps?"

„Ja, ja. Det gjør jo heller ikke noget. Imorgen ville vi gaae ned i Engene, og iovermorgen gaae vi over paa min Forpagtergaard. — Der skal De see et Meieri!"

Efter Bordet fik Hr. Vogel sig en solid Middagssøvn, og endelig kunde de Elskende være ene. De gik en Tour i Haven, og deres stakkels Kjærlighed, der saa længe havde været i Fængsel og under Opsigt, fik nu Lov til at løfte Vingerne. Men Tiden var desto værre afmaalt, da Kaffen præcis een Time efter Middag skulde være paa Bordet, og Intet forstyrrer Kjærligheden saa meget, som naar man hvert Dieblik skal see paa Uhret. Husets Skikke maatte ikke overtrædes. — Da Kaffen var drukken, blev proponeret, at man skulde ride en Tour.

„Der vil jeg være med!“ udbrød Marie til Georgs store Glæde. „Jeg vil strax give Ordre. Inden et Qvarteer er jeg færdig“ — og inden et Qvarteer var Alt istand.

Georg havde omklædt sig i en Slags Ridedragt, men Vogel satte sig tilhest som han var, med Skoe og Uldstrømper, og med Knortekjeppen i Haanden. Hvad Maries Ridedragt angaaer, var der ingen anden Forandring foregaaet end en lille Ridepidsk i Haanden; forresten en lyserød Kjole og en bredskygget Hat. Hun tog sig nydelig ud paa den lille Hest. De rede afsted, Marie i Midten, Georg tilvenstre og Vogel paa hendes høire Side.

Det blæste temmelig stærkt, og Georg saae med Henrykkelse hendes lille Fod i den sorte Støvle titte frem under Kjolen, som Vinden var saa artig af og til at vifte tilside. Flere Gange var han saa hensjunken i Beskuelsen af denne fortryllende Fod, at hans Hest nær var gaaet i Grøften med ham. Formodentlig var han ikke ganske Herre over sine Oine, thi pludselig dreiede Marie sin Hest og sagde rødmende: „Det er nok bedst, at jeg rider paa den anden Side af Fader.“ — Georg maatte om paa hendes høire Side og nøies med Erindringen om, hvad han havde seet, og med Udsigten til engang at komme i Besiddelse deraf. Han fik Intet at see, før han forsigtigt og ridderligt løftede hende af Hesten.

Henimod Aften maatte han endnu ud og see Qvæget komme hjem, og han forsømte naturligviis ikke ved første givne Leilighed at citere Vogels Afhandling om Malkekøer.

„Kjender De den?“ spurgte han glad.

„Om jeg gjør!“

Endelig blev han saa træt af al den Vandring og Bevægelse den hele Dag, at han var ret glad ved, at Sengetiden nærmede sig, men først maatte han endnu døie en Pibe Tobak, som han aldrig havde kjendt Mage til, og som aldrig skulde have faldet ham ind at være Tobak, hvis han ikke saae, at man stoppede den i Pibehoveder. Desuden stod det udenpaa Karduſen tydelig skrevet med røde Bogstaver.

Endnu et Arbeide, endnu et Studium maatte fuldendes, inden han turde kaste sig i Søvnens Arme. Han skulde nemlig læse paa Sengen „Om Engenes rette Behandling,“ en Bog, som han havde opdaget og stjaalet med sig fra Vogels lille Bibliothek. Det var det Emne, der skulde for næste Dag, og han følte, at han trængte til Forberedelse.

Da han havde læst, saa længe det var ham muligt at holde Øinene aabne, lagde han Bogen under Hovedpuden, ikke for ligesom Børnene at kunne huske, hvad han havde læst, men for at ikke Nogen den næste Morgen skulde attrapere Bogen udenfor hans Seng. Hans sidste Tanke var: Gud veed, hvilket

Ansigt mine kjøbenhavnske Venner vilde sætte op, naar de saae mig ligge her og læse om Engenes Behandling istedetfor i Paul de Kock eller Balzac! — Dog nei, det var den næstsidste Tanke; thi han erindrede næste Morgen, at han var falden isøvn med Tanken om Maries lille Fod, og hans Drømme havde ikke skjult den og jaget den paa Flugt.

Saaledes gik den første Dag, og saaledes gik den anden Dag, paa hvilken hans Støvler sprang i Stykker af Utaalmodighed over de vaade Enge, og saaledes gik hver af de følgende Dage. Vi ville ikke trætte Læseren med Gjentagelser; han var selv træt og kjed af Gjentagelserne, og vi tør ikke forudsætte en Medfølelse hos Læserne, der kunde berettige os til en udførlig Beskrivelse. Der var ikke en Mark, ikke en Grøft, ikke et Hegn, ikke en Ko, Griis ellerÆlling, som han ikke maatte stifte Bekjendtskab med, ligegyldigt om det var Solskin eller Regnveir. Han studerede Snive og Spat. Til Alt gjorde han gode Miner; det var jo hans Prøvelses Tid.

Hvis han ikke havde havt den ene Time efter Middagsbordet, hvori Vogel sov, og engang imellem en halv Time om Aftenen, foruden nogle Haandtryk og flygtige Kys i Smug, havde han fortvivlet. Og det skulde vare i 3 Uger! Der maatte en saa varm Kjærlighed til som hans for at holde det ud, og saa meget er vist, at, naar han var sammen med Marie alene, glemte han Alt. Hun var uforandret, smuk

og yndig i Alt, hvad hun foretog sig. Ja, han satte hende saa høit, at han ofte maatte tilstaae for sig selv, at hun i Grunden var altfor god til ham.

Naar hun spadserede med ham i den smukke Egn, fandt han hende henrivende og kunde sværme for de samme Egne, som hendes Fader for faa Timer siden havde gjort ham saa led og kjed af. Med hende kunde han føle og forstaae Fuglenes melodiske Sang og Træernes Hvidsken, men naar han gik med Faderen, vaktes hans Opmærksomhed kun af en brølende Ko eller ved tørre Beregninger over, hvor mange Favne Brænde vel det Træ kunde give.

Løverdag og Søndag vare de værste Dage i hele Ugen. Løverdag Aften kom Skolelæreren og spiste og rakte ham sin klamme Haand. Han valgte denne Aften til sin Appetits Tilfredsstillelse, for at samle Kræfter til den næste Dags Psalmer. Om Søndagen maatte han i Kirke. Præsten var ivrigere Bonde end Præst.

— Men vi glemme aldeles at tale om den lille, buttede Svigermoder. Hun var en fortræffelig Kone og Madmoder, der aldeles gik op i Mad, Melk og Smør, og Georg lærte ligesaa megen Landhuusholdning af hende som af hendes Mand. Det var en lykkelig Familie; aldrig en Forstemning imellem dem; der var kun een Villie, og det var vanskeligt at sige, hvis denne Villie var, men — kjedeligt var der som en Gru. Det var idetmindste Georgs Mening.

Endelig syntes Jacob at have udtjent sin Tid hos Laban, og da der var gaaet 2 Gange 7 Dage, sagde Vogel pludselig, idet han blev staaende midt i en Ærtemark.

„Det er sandt, De vil jo have Marie til Kone, ikke sandt?"

Georg blev saa forbløffet over dette uventede Spørgsmaal, der faldt fra Himlen lige ned i Ærterne, at han i en vistnok temmelig eenfoldig Tone svarede:

„Ja, hvis De ikke har Noget imod det!"

„Jeg har havt meget imod det," sagde han. „Jeg ansaae Dem, ærligt talt, for en af disse kjøbenhavnske Vindbeutler, der have deres Fornøielse af at bilde de unge Piger Noget ind. Af dem var der mange i min Tid, og det er der vel sagtens endnu?"

„Det kan ikke nægtes."

„Imidlertid har jeg nu lært Dem at kjende som en alvorlig og fornuftig ung Mand," — Georg bukkede sig for at plukke en Ærteblomst, der rødmede paa hans Vegne. — „og da De har bestemt Dem for Landvæsenet, har jeg ikke Noget derimod."

„Tusind Tak, kjære Hr. Vogel! De skal ikke komme til at fortryde Deres Godhed imod mig ...."

„Nei, stop nu lidt!" afbrød han. „Vi maae have reent Meel i Posen. En Mand maa dog være Noget, og jeg synes derfor, at De skulde kjøbe Dem en Gaard. Ikke to Mile herfra veed jeg en Gaard

tilsalgs, Næblegaard. Det er en god Gaard. Skal vi imorgen tage hen og see paa den?"

Georg vilde dog ikke saaledes lade sig tage med en Trumf, og spurgte, om den ikke var for stor, hvorpaa svaredes nei; — om den da ikke var for lille, hvorpaa samme Svar.

„Ja, lad os saa tage derhen imorgen!" — og dermed var den Sag afgjort.

Da de kom hjem og traadte ind i Havestuen, fløi Georg Marie om Halsen, valtsede rundt med hende og raabte ellevild af Glæde: „Du er min! Du er min!"

„Stop, stop!" brummede hendes Fader. „Det var ikke Akkorden. Først Fod under eget Bord!"

„Jeg har heller ikke isinde," afbrød Georg, „at gifte mig strax. Men forlovet kan man da gjerne være."

„Tak, kjære søde Fader!" sagde Marie og kyssede ham.

„Du er dog en Perle af en Mand!" raabte hans runde Kone og løste Datteren af. De vare Alle glade og lykkelige.

„Nu gaaer jeg op og skriver til Deres Fader om at kjøbe Næblegaard. Du maa vide, Marie, at Du maaskee kommer til at boe paa Næblegaard."

„Er det muligt!"

„Skulde vi dog ikke først see Gaarden?" spurgte Georg.

„Ja, Du har Ret, Svigersøn. Det kan jeg lide. Man skal ikke kjøbe Katten i Sækken."

— Det var uheldigviis Løverdag, Skolelærerens Aften, men han blev gjerne overladt til de Gamle, og de Unge sværmede i Haven.

„Men siig mig, Georg, er det virkelig dit Alvor at kjøbe Næblegaard?" spurgte Marie.

„Nei, det veed Gud, det ikke er. Jeg mærker jo nok, at din Fader vil, at hans Svigersøn skal være Landmand, og det var derfor min Pligt at tale ham efter Munden — saa længe."

„Men det kunde jo dog være herligt at leve der, saa nær mine Forældre?"

„Mener Du? — Nei, fra Kjøbenhavn tager jeg ikke. Jeg har ogsaa min Barndomsvugge kjær. Det er allerede store Ting, at jeg har spillet Landvæsens-elev i hele 3 Uger. Det er dog det kjedsommeligste Tøi af Verden. Og Du er heller ikke skabt for Landet."

Hvorfor ikke? Her befinder jeg mig dog bedst."

„Fordi Du er altfor god og altfor smuk dertil. Det var jo Synd, at en saadan Rose skulde blomstre i en Tørvemose. — Desuden vilde Du ikke blive tilfreds med mig her, hvor jeg ikke har hjemme. Jeg vilde blive gnaven og sær af Kjedsommelighed."

„Det er ikke meget smigrende for mig," sagde hun.

„Hvis Du ikke var, vilde jeg risikere at døe af Kjedsomhed, og det skal være en afskylig Dødsmaade."

„Lad os saa tage til Kjøbenhavn!" lo Marie og kyssede ham.

„Men det er en Hemmelighed, forstaaer sig. Lad os nu ikke tale mere derom. Jeg er saa glad og lykkelig, som et Menneske kan blive; det forstaaer sig, jeg bliver endnu lykkeligere, naar jeg først har min lille Kone i Kjøbenhavn. — Men Næblegaard! Allerede ved Navnet løber det mig koldt ned ad Ryggen."

„Du er dog saa letsindig endnu, Georg! — Saaledes at holde min Fader for Nar!"

„Jeg kunde gjøre meget mere end det, naar det blot kom an paa at faae Dig."

„Men hvis jeg nu var fornærmet paa min Faders Vegne?"

„Det kan Du ikke være, thi Du elsker mig jo. Og troe mig, min Letsind kan kun forjages af din Kjærlighed."

„Jeg vil dog savne...."

„Hver Sommer skal Du komme hertil. Om Foraaret glæde vi os dertil, om Efteraaret glæde vi os ved Erindringen, og den Smule Vinter faae vi vel nok til at gaae."

„Kan jeg troe Dig?"

„Det er besynderligt; da vi vare hemmeligt forlovede, tvivlede Du ikke paa mig, — og nu?"

„Saaledes gaaer det vist altid. Jeg kan ikke ret troe paa min Lykke."

„Og jeg stoler saa sikkert paa den."

„Saa harmonere vi jo ikke?"

„Egtefolk skulle ikke harmonere," meente Georg. „Hvis vi altid skulde have samme Lyst og samme Onsker, vilde det blive et altfor eensformigt Liv. Strid maa der til."

„Jeg vilde dog foretrække en saadan Eensformighed."

„Det er, fordi Du er en Qvinde. Manden" — det var første Gang, at Georg talte om sig selv som Mand — „Manden skal bevæge sig i Livet, tumle sig, kæmpe og — elske sin Kone."

Saaledes passiarede de længe, indtil Vogel fra Havestuen raabte paa Marie med en Stemme, der vistnok skræmmede Fuglene i en Fjerdingveis Omkreds op af deres første Slummer. De Forlovede gik op til Havestuen, hvor Georg forbausedes ved at see sin tilkommende Svigerfader, der ellers altid var hjemmegjort, i en sort Klædedragt, og hans Kone i Søndagspuds. Inde paa Bordet stod en mægtig Kande Punsch. For den ene Ende af Bordet sad Skolelæreren med foldede Hænder og stirrede paa den liflige Drik, som om han pludselig havde faaet Øie paa en Havfruedands paa Havets Dyb. For den anden Ende stod Skovridderen, der havde reist sig, da Georg og Marie traadte ind. Han rakte Haanden ud imod Georg, men da denne af Erfaring vidste,

hvad det vilde sige at komme i den Skruestikke, undgik han hans Tag ved en snild Manoeuvre.

Jaordet skulde drikkes, og det blev drukket.

Desuden drak man paa godt Kjøbmandsskab, paa godt Naboskab, paa nærmere Bekjendskab og paa saa mange andre Skabe, at Skolelæreren fik, som man siger, et overordentligt Skab paa. — Punschen var overordentlig slet, men desuagtet tiltalte den ham paa en for den følgende Dags Gudstjeneste foruroligende Maade. Paa Georg virkede den ligesom den Pibe Tobak, han den første Aften var blevet tracteret med, og han gik tilsengs med en Hovedpine og et Ildebefindende, der aldeles forstyrrede hans Drømme om de forventede ægteskabelige Glæder.

Istedetfor, som han havde aftalt med Marie, at møde hende i Haven ved første Hanegal, sov han saa længe, at Vogel selv maatte vække ham efter sin første Morgenpromenade. Han frygtede for at see Marie misfornøiet over hans Udeblivelse og uridderlige Søvnighed, men hun modtog ham ligesaa venligt som ellers.

— Hele Familien tog over til den tidtomtalte Næblegaard, der just ikke skulde glæde sig over nogen overdreven Kjøbelyst hos den kommende Liebhaver. Stuehuset var imidlertid saa nydeligt, at Georg et Dieblik tænkte, at Hvedebrødsdagene der maatte kunne tilbringes i al Herlighed. Det var beklædt med Spalier af blomstrende Roser; paa Taget var en

Storkerede, og Trappen op til Havestuen var forsynet med en smagfuld Indfatning. Men da han havde seet Stalde, Loer og Lader, og i samfulde to Timer havde vandret om i Marker og Enge, og beseet Besætningen af Mennesker og Dyr, fik han nok af den Herlighed.

Vogel roste Alt, Georg stemmede i med, og de bleve enige om, at Vogel samme Dag skulde skrive til Justitsraad Qvalen om den fordeelagtige Gaard, og Georg blev enig med sig selv om, at han samme Dag vilde skrive til sin Fader, at han for Guds Skyld ikke maatte indlade sig paa det Kjøbmandskab, og at han kunde sige til Undskyldning, at det var hans Ønske, at hans Søn fik en Gaard i Sjælland. Begge Breve gik nok saa venskabeligt sammen bort med samme Postsæk.

„Naa, lille Svigersøn, hvad siger Du om det Meieri?" spurgte Georgs Svigermoder, da de kom tilbage. „Har Du nogensinde seet Mage til Oste?"

„Udmærket!" svarede Georg.

„Er det dog ikke en smuk Gaard?" spurgte Marie. „Troer Du ikke, at vi kunne blive lykkelige der?"

„Jo, Hvedebrødsdagene, men ...."

„Hvor længe vil Du da, at de skulde vare?"

„De skulle vare evigt, men ikke der."

— Endnu i nogle Dage levede Georg i en Kjærlighedsruus, der kun blev forstyrret af hans vel-

signede Svigerforældres velsignede Planer for deres landlige Fremtid. Ved Afreisen sagde Georg Levvel til hele Herligheden med et let Hjerte, maaskee lettere end han burde ved Adskillelsen fra Marie, men han vidste jo, at han om kort Tid skulde føre det Bedste bort derfra hjem til sig.

Brylluppet var foreløbig blevet bestemt til det kommende Efteraar, og inden han reiste, maatte han endnu op paa Loftet og see Kisterne, hvori laa indpakket alt det prægtige Linned, som Marie skulde have til Udstyr. Han turde ikke oppebie sin Faders Svar, og vendte tilbage i det Haab, at Alt vilde blive arrangeret saaledes, at han kunde føre Marie som Brud til det Sted, der havde været Skuepladsen for hans Ungdoms Daarligheder, men som nu skulde være Asylet for en lykkelig og sat Ægtemand.

Det lykkedes, som han havde ventet. Hans Fader lod sig let overtale til at love Vogel at ville kjøbe en Gaard i Sjælland, og denne lod sig igjen overtale til at tillade, at de unge Mennesker holdt Bryllup samme Efteraar, og at de foreløbig maatte boe i Kjøbenhavn, indtil der tilbød sig en gunstig Leilighed til at kjøbe en Landeiendom. Georg blev det overladt at søge en Beboelsesleilighed, og med usigelig Vigtighed „saae han paa Værelser."

Midt om Sommeren kom Marie for en kort Tid med sin Moder til Kjøbenhavn for ogsaa at gjøre Indkjøb, og da betakkede Georg sig høfligst for

at gaae i Boutiker med sin trivelige Svigermoder. Prutten var ham en Vederstyggelighed, og der kunde ikke kjøbes saa meget som en Spyttebakke, uden at der først skulde pruttes, naar Fru Vogel var med. Desuden generede den jydske Dialect ham i Boutikerne, hvor der altid ere qvindelige Oine og Oren tilstede. — Svigerfader mødte ikke personlig, men lod sig repræsentere af en betydelig Sum Penge.

Luxusgjenstande og overhovedet Ting, hvor det meest kom an paa Smag, kjøbte Marie og Georg sammen, og de løbe om som et Par forlibte Narre. I Speilboutikerne nikkede de som Børn til hinanden i Speilene; paa Meubelmagazinerne maatte de prøve, hvorledes et Kys tog sig ud i de moderne Sophaer; kort sagt, de respective Handlende havde vist aldrig seet et fornøieligere Par Forlovede.

De vare enige i Alt, og den eneste Indvending af Marie var undertiden, hvad hendes Fader vel vilde sige, naar han engang kom for at besøge hende. Dette erindrede Georg pludselig om at kjøbe et Skrabejern, og han saae allerede i Aanden det hjemmegjorte Menneske i sine elegante Værelser, hvor han ikke vilde passe bedre, end Georg havde passet i hans Meierier.

Man maa dog ikke troe, at Marie var letsindig, ødsel eller hvad man ellers kunde falde paa, naar man hører, hvorledes hun harmonerede med sin Forlovede. Sagen var blot den, at hun var forelsket,

og at Georg i den Tid var saa elskværdig, som nogen Brudgom kunde være i en ung og uerfaren Piges Oine. Den lille, runde Svigermoder rystede rigtignok tidt paa Hovedet, men gav dog altid efter, og var forresten utrættelig, i stadig Transpiration. Med den Leilighed, Georg havde valgt, vare Alle tilfredse; fem høie og lyse Værelser med alle ydre Beqvemmeligheder, Kjøkken o. s. v.; med ham vare Alle tilfredse, og det vilde sige meget. Hans Fader saae Alvor i hans Bestræbelser for at indrette et hyggeligt Hjem, og hans Moder glædede sig over hans gjenvundne Kræfter og røde Kinder.

Naar vi sagde, at Alle vare tilfredse, er Talen kun om hans Nærmeste. Hans Venner derimod bleve forsømte og toge Revanche ved at bruge ham til Skive for deres Spotterier; og hans Veninder — ja, de søgte andre Venner. Om der skulde have været en eller anden ung Pige, der græmmede sig ved at see ham styre ind i Ægteskabets Havn med en anden Lods end hende, vide vi ikke, men hans Forfængelighed maatte være aldeles forsvunden, hvis han ikke havde troet det, endskjøndt han vidste sig aldeles fri for alskens Ægteskabsløfter, og det er jo det, hvormed de unge Herrer trøste sig, naar de ved halve Talemaader, Oiekast og Haandtryk have bragt en Pige saavidt, at hun troer sig berettiget til at haabe, og naar hun da græmmer sig ved at see sig skuffet og forladt.

Tiden nærmede sig, da Georg skulde til Jylland, for at holde Bryllup. Dagen for Afreisen indbøde hans Venner ham til et Reisegilde eller, som de kaldte det, et Gravøl, da han nu efter deres eenstemmige Mening var tabt for Livet og Samfundet. Han blev indbuden med en vis Høitidelighed, og, skjøndt han kun havde ringe Lyst, vilde han dog ikke bedrøve eller fornærme dem ved at afslaae Indbydelsen. Det skulde være en Souper, og Klokken otte gik han til det bestemte Sted.

Da han traadte ind i Salen, blev han modtagen af en Choral, der blev udført af otte Herrer og fire Damer. Saalænge Sangen varede, kunde han betragte det forsamlede Selskab. Herrerne vare klædte i Sort, Damerne i halv Sorg med sorte Baand paa Kappen eller med sorte Livbaand til de hvide Kjoler. Alle havde saa alvorlige Ansigter, som om der blev læst Messer over en Afdød.

Da Choralen var sungen til Ende, gik den Ældste af de Tilstedeværende Georg høitideligt imøde, tog hans Haand og førte ham hen i Kredsen. Man neiede og bukkede dybt, endnu bestandig med den samme Alvor. Det gjorde et uhyggeligt Indtryk paa ham, og da han yttrede, at han ikke havde den Ære at kjende sine Venner og Veninder igjen i disse forandrede Skikkelser, holdt den ene af Damerne, Florence, en Tale, medens hun gyngede paa det ene Been, hvori hun forklarede, at det var en fælleds

Overeenskomst imellem dem, ikke at forstyrre Udsigten til det stille Liv, der ventede ham, ved at vække Erindring om det muntre Liv, som han nu skulde forlade.

„Derfor er Smilet forsvundet; derfor er Munterhed bundet," — saaledes endte hun. — „Derfor er.... nu Du, Clarisse!"

Clarisse traadte frem, men i samme Øieblik kaldtes de til det serverede Bord i Sideværelset. Georg undrede sig over det tidlige Maaltid, men fik til Svar, at nu maatte han vænne sig til at gaae tidlig tilsengs. Af gammel Vane vilde han tage Plads imellem to af de Skjønne, men han maatte lade sig nøies med mandlige Naboer, „da han nu maatte vænne sig til Een."

Da de Alle vare placerede, hvilket gik saa høitideligt for sig, som om de vare Medlemmer af den hemmelige Ret, reiste Victor Gr. sig og talte omtrent saaledes:

„Mine Herrer og Damer! De vide Alle, i hvilken høitidelig og destoværre tillige sørgelig Anledning vi her ere forsamlede. Vi skulle begrave Livslyst og Livsmod; vi begrave en Løve, hvis Manke først skal afklippes. Den trofaste Ven skal aldrig oftere trykke mine Damers smukke Hænder; — jeg seer dine Læber blegne, Florence! — og aldrig skal han lægge Bank op for os! Hans sprudlende Vid skal aldrig lære os at kjende, jeg vil ikke sige Sort fra Hvidt, men rouge

fra nu. Det Kryderi, han for lastede i vort muntre Samlivs Glædesbæger, skulle vi forgjæves speide efter!"

„Og vi have ikke engang den Trøst, atter at sees i det andet Liv, jeg mener i det Liv, hvori han nu træder ind, det ægte, ægteskabelige! — Derfor, ak! ere vi samlede denne Aften. — Stands din Taare, Victoria! — Endnu engang, eengang, skulle vi see et Glimt af fordums Tider; lader os holde fast ved dette Glimt i Erindringen! — Dog nei, lad os see Glimtet, glæde os ved det og saa udslette det af Erindringen for stedse!"

„Lad ham endnu engang see, at vi vare hans sande Venner, — ikke sandt, Clarisse? — lad os vise det, ved at fylde vore Bægere! — Vi have iaften ikke Glas; Klangen af dem vilde fremkalde altfor sørgelige eller altfor glædelige Minder, — og ved at tømme dem til Bunden! — Nei, bliv et Oieblik endnu, Emmeline! — Ved Dørtærskelen, Georg Qualen, af det andet og bedre Liv, eller ved Faldrebet af det forrige Liv, bukke vi os dybt og række Dig vor Brudegave. Den bestaaer i vor Tak for mange glade Timer, i vor Bøn om en venlig Erindring for dem, der kappedes med Dig i at nyde og bryde Livets Blomster, og i vort Onske, at Du aldrig maa savne dem, der med dig fløi gjennem Ungdommens frodige Dale som den kaade Bæk, der bugter og snoer sig i tusinde Folder, og slaaer Volter

over Stene og Blomster! — Nu tage vi Bægeret i Haanden, nu tømme vi den Drik, som din Bortgang gjør bedst, men — vi tømme den alligevel! Farvel!"

Det vilde være forgjæves at beskrive den Blanding af Alvor og Spøg, den tilbageholdte Latter og tilkæmpede Fatning, der afprægede sig i Alles Ansigter, og ligesaa lidt kunne vi forklare det Indtryk, denne Tale gjorde paa Georg. Den var ham ikke tilpas og dog heller ikke imod, men den overveiende Følelse hos ham var dog Ønsket, ikke at være tilstede ved dette Afskedsgilde. Han følte imidlertid, at han maatte gjøre gode Miner, reiste sig og svarede:

„Endskjøndt det ikke er almindelig Skik og Brug, hverken hertillands eller i Udlandet, at den, der skal begraves, taler med, beder jeg dog om Ordet."

„Hør ham! hør ham!" raabte man fra alle Sider.

„Det er ligesaa usædvanligt," vedblev han, „at Samme kritiserer den „trøsterige" Tale, der er holdt ved hans Grav, men jeg maa dog tillade mig at protestere imod Victors Tale og erklære den for slet, slettere end jeg nogensinde har hørt den af hans Mund. Thi for det Første er jeg ikke engang døende, og den sidste Olie har jeg ikke forlangt. Endnu mindre er jeg død ...."

„Han leve!" raabte man fra alle Sider, og det blev ham ikke tilladt at tale et Ord mere. Den al-

vorlige Maske blev kastet bort, alle paalagte Baand sprængtes: Munterhed og Overgivenhed, for at bruge milde Udtryk, afløste den forrige høitidelige Stemning, og Alt kom efterhaanden igjen i sine gamle vante Furer.

Georg selv levede op igjen i sit gamle Element. Han var ikke længer den vordende Ægtemand, men den letsindige Galning; men i enkelte Øieblikke gik dog en skjærende Dissonants gjennem hans Indre. Han følte sig altfor god til dette Selskab, og paa samme Tid tillige altfor slet og uværdig til en ung, uskyldig Hustru. En saadan Dissonants fik dog ikke Tid til længe at gjøre sig gjældende; den afløstes af — andre Dissonantser.

Han nød Gildet omtrent med samme Følelse som den, hvormed man ryger den sidste Cigar af en udmærket Kasse, hvoraf der ikke findes flere i Handelen, eller drikker det sidste Glas Viin af den sidste Flaske af den Extra-Forsending, som man ved en Extraleilighed fik til Foræring. Man vil nyde den dobbelt; Afskeden skal dybt indpræges i vor Erindring. — Saaledes tog han Afsked med sine Venner og Veninder, med disse for bestandig, med hine for en Tid. —

Da han næste Morgen vaagnede, var han ilde tilmode. Han kunde ikke orientere sig. Den foregaaende Aftens Suus og den forestaaende Afreise til hans Brud vare trende saa incommensurable Størrelser, at han ikke vidste, hvorhen han skulde vende sig.

Dog seirede den bedre Side, og han vendte sig med næsten Væmmelse fra det natlige Bachanalie og holdt med Magt Tanken om Marie fast. Dog behøvede han ikke længe at fastholde denne Tanke; den kom efterhaanden, atter og atter af sig selv.

— Da Tiden kom, fulgte hans Forældre ham over til Jylland, og deres Glæde over det forestaaende Bryllup kunde ikke Andet end gjøre Indtryk paa ham. Han kom derfor til Maries Forældre som en saa god Svigersøn, Nogen kunde forlange, og da han sluttede Marie i sine Arme, følte han, at han var et godt Menneske; han spaaede hende og sig selv Lykke. Livet laa ikke længer for ham som en Kampplads for Lidenskaber og Lyster, hvor man fægter og anfægtes, kæmper og saares, men som en rolig og venlig Dal, hvor man skal plante Roser og opelske Træer.

Vi ville ikke beskrive Bryllupshøitideligthederne, der ikke vare anderledes end andre Steder paa Landet. Bønderne, der elskede den gamle Vogel, gjorde meget Væsen deraf, og Georg nød den Ære, som Faa kun kunne rose sig af, at gaae gjennem en Æresport, der var oprettet for hans egen Person. Han var dog altfor meget Kjøbenhavner til ikke at smile over disse velmeente Æresbeviisninger, og han kunde senere tydelig erindre, at han i det Øieblik, han passerede Æresporten, tænkte paa sine Venner „derovre," hvorledes de vilde more dem ved at være Vidne til denne

Høitidelighed, og det forekom ham, mellem de omstaaende og syngende Bønderpiger at kunne opdage Emmeline, Victoria, Clarisse og Florence forklædte.

Paa Bryllupsaftenen var Dands paa Gaarden. Vogel var usædvanlig lystig og oprømt; hans Kone havde ikke ret Tid til at følge hans Exempel, da hun maatte have et vaagent Øie med, at Alt gik som det skulde. Georgs Forældre gave ikke hans Svigerforældre noget efter. Skolelærerens Hænder syntes ham mindre klamme, og Skovridderen var Selskabets vittige Hoved. — Marie var stille, næsten alvorligere end Georg syntes nødvendig, men nydelig var hun, og lykkelig var han.

Da de kort efter Midnat skiltes fra hverandre, fik Georg fire opbyggelige Formaninger af de respective Fædre og Mødre, der alle gik ind af det ene Øre og ud af det andet; han havde kun Øie for Marie, der rødmende hang om sin Moders Hals og næppe kunde rive sig løs fra hende. Enhver drog til Sit. Festen var sluttet. — Næste Morgen reiste de Nygifte til Kjøbenhavn; Veien gik forbi Næblegaard, og i sit Hjerte takkede Georg Skjebnen, fordi den ikke førte ind paa Gaarden.

I en af Byens smukkeste Gader og i denne Gades eleganteste Gaard boede det unge Ægtepar, Particulier Qualen og Frue. Den strængeste Kritiker, de misundeligste Venner og Veninder maatte indrømme, at deres Bolig i enhver Henseende var complet, pragtfuld og smagfuld. Vel fandtes der ikke amerikanske Gyngestole, Gyngeskamler, eller kostbare Portierer og andre af den nyere Tids Raffinements, men det vilde have været ubilligt at forlange en saadan Anticiperen af Tidens Opfindsomhed, og som Leiligheden var udstyret, tydede Alt paa den høieste Grad af Comfort. Men det Bedste og det meest Tiltalende i de unge Folks Hjem var de Nygiftes glade og lykkelige Ansigter.

Man maatte virkelig troe, at Lykken var dragen ind med dem, og Alt tilraabte Besøgerne „her er godt at være," indtil man i et ubevogtet Øieblik kom til at tænke paa, at Manden i Huset var — Parti-

culier, denne besynderlige og mystiske Livsstilling, der lover saa lidet og dog synes at være Borgen for, at Ihændehaveren har Sit paa det Tørre. Det var jo ogsaa Tilfældet med Georg Qualen, naar man kun vil bruge denne Talemaade i dens almindelige, materielle Betydning. Han havde velhavende Forældre og Svigerforældre, og af deres Gavmildhed kunde han leve i Ro og Beqvemmelighed, men man staaer dog foran Particulier-Titlen, naar en ung Mand bærer den, med en vis Tvivl. Om man end ikke vil gjøre den eensbetydende med Dagdriver, er man dog tilbøielig til at bedømme den unge Mand efter en meget lille Maalestok og til at betvivle, at Lykken virkelig kan trives, hvor Livets Alvor ingen Pligter paalægger og ingen Offer kræver.

I Hvedebrødsdagene er det jo imidlertid herligt, Intet at have at bestille. Den stakkels Contoirmand maa smukt forlade sin unge Kone for at hænge paa Contoirstolen; den beskjæftigede Læge maa finde sig i at ombytte sin Dagligstue med Sygeværelset; enhver Livsstilling, undtagen Particulierens, river Elskeren bort fra den, han nylig førte ind i sit Hjem, og hvem han gjerne vilde hellige al sin Tid.

Georg havde derfor Tid nok til at nyde sin Lykke. Ingen og Intet kaldte ham fra den. Han levede og kunde leve kun for sin Hustru; han kunde Dag ud og Dag ind modtage Familie, Venner og Bekjendte paa anden og tredie Haand, vise dem sin

pragtfulde Leilighed, glæde sig over deres velgrundede Beundring for hans Kone og Forundring over hans Møbler. Det var et nyt Liv for ham, og han havde aldrig drømt om at besidde saa mange Venner, eller idetmindste at kjende saa Mange, der vilde gjøre dem den Uleilighed, at bevidne ham deres Glæde over hans Lykke.

Men Marie, denne lille Pige fra Landet, hvorledes gererede hun sig i disse nye Forhold? — Fortræffeligt! Med Stolthed kunde Georg præsentere hende; hun havde en medfødt qvindelig Takt og Ynde, og dette opveier fuldkomment det, der skal tillæres, for at frembringe den saakaldte Tournure. I et Bekjendskab som Georgs var det et Held. Mange aflagde Visiter kun for at vise Forældrene en Opmærksomhed, det var den fornemme Clique, der fordrer Tone og Anstand; mange kom kun af Nysgjerrighed, og den blev tilfredsstillet. Mange af Georgs Kammerater, for ikke at sige Svirebrødre, fordrede og ventede en vis Flothed i den unge Kones Væsen; den fandt de vel ikke, derimod en Blufærdighed og en Fiinhed, der holdt dem i ærbødig Afstand. De virkelige Venner og Veninder bleve henrevne af Maries qvindelige Blidhed.

Georgs gamle Kammerater kom allerede i de første Uger flere Gange for at undersøge Terrainet, men de mærkede snart, at Tonen var saa anstændig, at den for dem blev kjedelig, og de trak dem tilbage,

til Maries store Glæde. Hun havde allerede undret sig over, hvorledes Georg kunde kalde disse Mennesker Venner, Mennesker, hvis Aandrighed kun viste sig i eqvivoke Vittigheder, for hvem Intet syntes helligt, og hos hvem Følelsen spillede saagodtsom ingen Rolle.

Vinteren gik hen med Selskab paa Selskab; den ene Fornøielse afløste den anden. Enten vare de udbudne, eller de havde Fremmede hjemme. Endskjøndt dette ikke ganske var efter Maries Smag, føiede hun dog villig sin Mand, der søgte enhver Leilighed til at vise sig med sin unge og smukke Kone, og han ahnede vist ikke, at det i Grunden var hende, der trak Gjæster til Huset, og for hendes Skyld de idelig bleve udbudne. Foruden naturlig Ynde besad nemlig Marie en ualmindelig Dannelse, og var langt mere berettiget end hundrede Andre til at kaldes aandrig. Man søgte derfor hendes Selskab og kom gjerne i hendes Huus, og det er dog altid Konen, der vedligeholder Husets Glands og Tiltrækningskraft, samt opretholder Gjæstfriheden.

Maries Aandrighed var ikke af den Slags, som saa ofte sees i Selskabslivet slaae om sig med Paradoxer, der forsvares med en vis Virtuositet og med en Varme, der vilde være en bedre Sag værdig. Hun hørte ikke til de „aandrige" Damer, der ved alle Leiligheder trække deres Kjephest frem og anstille Exercitier paa den, enten for at vise, f. Ex. hvor

uretfærdigt Qvindekjønnet er stillet i Samfundet, eller for at forsvare et religiøst Lune med Spidsfindigheder. Daaben og Arvesynden bringes med i Selskaber, anerkjendte Digtere fordømmes og forhutles, barokke Talere, Skribenter, Politikere hæves til Skyerne o. s. v. Hos saadanne Damer avancerer Kjepheſten til Paradeheſt; den maa overalt gjøre de samme Kaprioler for at lade dens Herskerindes Aandrighed paradere. De gode Damer troe sig selv aandrige; de troe at vinde Seir paa Seir, men hvorfor? — Fordi Herrerne i de fleste Disputer i Selskaber maae give efter, deels af Galanteri, deels fordi de ligeoverfor det smukke Kjøn ikke kunne bruge de hensigtsmæssigste Vaaben, som imod en Modstander af deres eget Kjøn.

I Marie var et rigt Fond af Poesie, ikke saaledes som hos mange Damer, hvor Poesi bliver til Sværmeri, eller hvor Poesi yttrer sig i at forgude en enkelt Digter, af hvem de stedse have Citater paa rede Haand. I hende var en poetisk Livsfylde; hun saae Livet i et digterisk Speil, fandt Skjønhed i Naturen og i Menneskenes Handlinger, forstod Naturens Sprog, og satte Priis paa Følelsens ukunstlede Yttringer. Hun tænkte aldrig paa at gjøre sin Mening gjeldende, men hun fremsatte den ugeneert og med Overbeviisningens Varme, endskjøndt den ofte kun var Instinctets eller Øieblikkets Indskydelse.

Følgen heraf var, at de unge Folks Omgangskreds efterhaanden kom til at bestaae af ualmindelig begavede Mennesker, i hvis Selskab Dagens Nyheder spillede en meget underordnet Rolle, og hvor Kaffesladder holdtes borte. — For Værten selv, for vor Ven Georg, var Følgen ikke meget opmuntrende. Vel saae han gjerne sit Hjem blive talrigt besøgt, men han ønskede dog heller et andet, et mindre „lærd" Selskab. Skjønaander kaldte han dem, og for dem havde han altid havt stor Aversion, især nu, da han for første Gang ikke fandt sig i sit rette Element. Han var fremmed, vi kunne næsten sige tilovers i sit eget Huus.

Han, som dog i Skolen havde været en flink Elev og godt havde bestaaet den første Examen, som senere havde bevæget sig saa meget i Selskabslivets bedste Kredse, som i mange Henseender gjaldt for et godt Hoved, for begavet; han — havde i Grunden Intet lært. De mange Aar siden hans Skolegang vare henrundne under unyttige Sysler; intet Alvorligt havde taget hans Evner i Beslag; for Intet havde han havt Interesse, over Intet havde han tænkt; Livet var gaaet forbi ham uden Spor, Alt passerede blot for at give Plads for nye Indtryk, der skulde gaae samme Vei. Han havde derfor ikke Spor af nogen Livsphilosophi, medens den lille Pige ovre fra Jylland allerede havde et fast Blik for Livet og havde

dannet sig sine Anskuelser, fordi hun havde iagttaget Verden, Menneskene og Begivenhederne.

Endog for almindelig Dannelse var Georg saagodtsom blottet. Politik var ham fremmed, Kunsten havde han kun benyttet som Tidsfordriv i ledige Timer, Æsthetik kjendte han kun, forsaavidt han slugte alle nye Romaner og glemte dem otte Dage efter. Der var intet Grundlag i ham; kort sagt, han var uvidende, og det var en Skjebnens Ironi, at det Eneste, hvorom han kunde tale med, var om den Videnskab, han havde foragtet allermeest, om Landoeconomien, men destoværre var denne saare sjeldent Gjenstand for Conversationen.

Georg gjorde selv denne ubehagelige Opdagelse. Den Følelse at være tilovers er altid ubehagelig, men dog allermeest, naar man føler sig tilovers i sit eget Huus og ligeoverfor sin Hustru. Paa et fremmed Sted skjuler man lettere sin Uvidenhed, ialfald ved at tie, men hjemme hos En selv have Gjæsterne altid den Takt at ville drage Værten med ind i Samtalen og at spørge om hans Mening. Staaer Værten nu flau og uden Mening eller ovenikjøbet præsterer en Dumhed, da er Forlegenheden for alle Parter desto større. Ikke alene Georg gjorde denne lidet opbyggelige Erfaring, men ogsaa de, der gjerne kom i hans Huus, og hvad der var endnu værre, Marie blev ofte, altfor ofte overrasket ved, at hendes

Mand blottede sin Uvidenhed. Hun maatte rødme paa hans Vegne; det saae han, og det ærgrede ham.

I Begyndelsen havde det vel været smigrende for Georg, at man i hans Huus fandt et saa udvalgt Selskab, og at han selv kunde glimre ved Andres Berømmelse. Han var endvidere stolt af Marie, der blev forgudet af Alle, og som dog iblandt Alle havde skjænket ham sin Kjærlighed. Men at leve af Andres Berømmelse er en daarlig Føde, og man føler snart sin Ubetydelighed desto større, jo mere Ens Kone vinder i Betydning. Han, som før havde spillet en Rolle, følte sig nu som Statist eller som en Elev med et Par Stikreplikker paa en Scene, hvor han før aldrig var optraadt.

Det maatte forandres! Enten maatte han søge at indhente det Forsømte, men Forspringet var altfor stort, og han havde ikke Mod til at vove Forsøget. Eller han maatte søge at vindicere sin Plads paa samme Maade som tidligere, ved den utrolige Dristighed, hvormed han havde vovet at tale med om Alt. Dette foretrak han, men han betænkte ikke, at han nu havde andre Modstandere for sig, og det ene Nederlag ventede ham efter det andet. Ligesaa uheldig var han, naar han tog det Parti at ville ridikulere Philosophien som løst Hjernespind, Kunsten som et slet og ret Haandværk, Følelsen som Sentimentalitet o. s. v., eller naar han ved en slet anbragt Vittighed

vilde afskjære Discussionen over alvorlige Gjenstande, selv om den gjaldt religiøse Spørgsmaal.

Ethvert saadant Nederlag krænkede ham dybt, ikke saa meget for selve Sagens Skyld, som fordi Marie skulde være Vidne dertil. Dette fremkaldte lidt efter lidt en Bitterhed hos ham, der undertiden lod ham glemme, at han dog endnu ialfald skulde gjelde for en dannet Mand. — Han blev derfor ikke alene tilovers, men han var endog i Veien. Enkelte ubehagelige Scener forefaldt i de ellers saa gemytlige Sammenkomster, og, for at undgaae lignende, kom man sjeldnere og sjeldnere i hans Huus.

En Aften havde en Candidat Wolfram efter en saadan Scene sagt til Marie: „Tilgiv, min Frue, at jeg afbryder denne Samtale. Det synes, at Deres Mand ikke lider, at hans Kone er mere hjemme i dette Spørgsmaal end han, og jeg vil nødig bidrage til, at Manden fordunkles af sin Kone."

„Det skal De ikke bryde Dem om; det er min gode Svoger saa vant til," afbrød Georgs Svoger, der ogsaa var tilstede og havde taget ivrig Deel i Samtalen.

„Det vil da sige," sagde Marie formildende, „naar Talen er om Noget, der nærmest vedkommer Qvinden."

„Naturligviis!" sagde Wolfram i en Tone, der røbede mere end Tvivl.

„Forresten frabeder jeg mig saadanne Complimenter," vedblev Marie smilende.

„Hvis jeg skal forbunkles af Nogen," afbrød endelig Georg, „maa det helst være af min Kone. Men jeg hader denne sprenglærde Viisdom, der slaaer om sig med Floskler og Citater. Jeg foragter denne philosophiske Videnskabelighed eller hvad man kalder den, der slaaer istykker, hvad den faaer i Hænderne, for at vise sin Kunstfærdighed med igjen at sætte det sammen — og jeg foragter den, fordi den qvæler al Selskabelighed ...."

„Men Georg!" vilde Marie indvende.

„— — fordi den lader fornemt og haant om dem, der ikke have bortødslet deres Tid paa det Kram, der skal agere Lærdom. En saadan Kræmmer, en Viisdomskræmmer, hører ikke hjemme i mit Huus."

Dermed forlod Georg Værelset. Marie havde Taarer i Oinene; Eugenie greb hendes Haand, og Wolfram reiste sig. Kun Eugenies Forlovede blev rolig siddende og sagde: „Der fik vi da reen Besked. Det er forresten en eiendommelig Maade at vise Folk Døren paa, ved selv at gaae først ud af den."

„Det er din Skyld, William!" sagde Eugenie bebreidende.

„Min? Nei, det var Georgs egen."

Imidlertid havde Wolfram taget sin Hat, og rakte Marie taus sin Haand for at tage Afsked.

„Gaae ind til min Mand!" bad hun.

„De sætter mig virkelig i Forlegenhed med Deres Bøn," svarede han, „men jeg vil opfylde den" — og dermed gik han ind i Georgs Værelse.

Medens Wolfram forsøgte en Forsoning med Georg, maatte den stakkels William holde for imellem de to Svigerinder og Veninder, der hver paa sin Maade bebreidede ham hans skaansellløse Ord. Han forsvarede sig med, at Georg aldrig lod nogen Leilighed gaae tabt, hvor han paa en eller anden Maade kunde komme ham tillivs, og at det kun var Repressalier.

„Som gaae ud over mig," sukkede Marie.

„Det vil jeg dog ikke haabe. Hvis det er Tilfældet, skal jeg opgive Repressalierne eller ialfald tage dem saa sjeldent som muligt."

Lidt efter kom Georg tilbage med Wolfram. Han lo og fortalte selv deres Forsoning ved at erklære, at Wolfram havde overbeviist ham om, „paa en meget lærd Maade," at Goethes Ungdomskjærlighed i Grunden slet ikke kom ham ved; at det var ham ligegyldigt, om hun heed Lotte eller Dorthe, og at det var et unyttigt Experiment at ville forklare, om hun elskede Goethe eller sin Mand, om hun elskede dem begge eller slet ingen af dem. — Dette havde nemlig været Gjenstand for Samtalen den Aften.

„Forresten vilde jeg frabede mig en Ven som denne Hr. Goethe!" sagde Georg.

„Men ....“ begyndte Wolfram igjen, men William afbrød:

„Bliv De nu først forelsket, forlovet og gift, saa kunne vi tales nærmere ved.“

„Da har dog Du,“ sagde Georg „kun naaet de to første Grader, og Du har dog givet dit Besyv med, — hvilket forresten er meget fornuftigt af dig, naar Du forresten vil tale med; thi skulde vi have ventet til Du blev gift, kunde vi have ventet længe.“

Eugenie vilde slaae det hen i Spøg og sagde: „Vi gaae stadig og vente paa Fuldmægtigen.“

„Ham har I nu ventet paa i samfulde fire Aar. Jo, Du har gjort et godt Parti, min Pige! Jeg kan finde mig i, til Nød, at tage en Fuldmægtig, men at vente paa ham!“

„Skal jeg sige dig, Georg,“ spurgte William alvorlig, — „hvorfor vi ikke allerede ere gifte? — Jeg er saa ofte bleven dig Svaret skyldig.“

„Fordi Du endnu ikke har opnaaet den Lykke at blive Fuldmægtig.“

„Nei, for det Første fordi jeg ikke vil leve af mine Svigerforældre, og for det Andet fordi jeg ikke troer, at din Fader har Raad til at føde to Familier foruden sin egen.“

Marie blev ildrød, og Georg blegnede, men en Fremmeds Nærværelse afholdt ham klogelig fra at trænge dybere ind i den Materie. Den øvrige Deel af Aftenen gik trevent og forstemt. Ingen turde be-

gynde paa nogen almindelig Samtale, da Georgs onde Lune stedse var parat til at give sig Luft. Man skiltes derfor tidligere end ellers, og Eugenie gjorde sig al Umage for at faae William afsted, før Wolfram gik, da hun frygtede for at see de to Svogre ene sammen.

— Da Alle vare borte, følte Georg sig forlegen. Han vidste, at han havde forløbet sig, og skammede sig ligeoverfor Marie. Det er altid et piinligt Øieblik, naar Ægtefolk blive alene, efterat de i flere Timer have været nødsagede til at tie med, hvad de kunne have at bebreide hinanden. Ved denne Leilighed valgte Georg den Udvei at tage sin Kone om Livet, kysse hende og sige: „Naa Gud skee Lov, nu ere vi da alene!"

„Ja, og naar Du saaledes bliver ved, Georg, ville vi snart altid blive alene," svarede Marie.

„Den Ulykke var da ikke stor."

„Du støder den ene af vore Venner bort efter den anden, og altid for en Bagatels Skyld."

„Hvis jeg nu gjorde det med Forsæt, blot for at jeg dog engang imellem kunde nyde min lille Kone uforstyrret? Jeg er kjed af disse evige Selskaber."

„Du? Jeg troede netop, at Du ikke kunde undvære dem. Idetmindste har Du da altid ...."

„Naar man først er gift, bliver det anderledes. Mand og Kone skulle jo leve for hinanden og med

hinanden. — Jeg kan nok lide Munterhed, men ikke disse kjedsommelige Foredrag over Ting uden Værd."

„Du kan da ikke sige...., men lad os nu ikke tale mere derom. Altsaa, for Fremtiden leve vi mere stille, for os selv?"

„Ja, og for at gjøre en Begyndelse, sende vi imorgen tidlig Afbud til din gamle Tante, at vi ikke kunne have den Fornøielse at komme til hende imorgen Aften."

„Der risikerer Du da ikke for megen Værdom."

„Men jeg risikerer at kjede mig halvdød."

„Som Du vil!" og dermed var den Sag afgjort.

— Det er jo naturligt, at Mand og Kone tilbringe deres Aftener saa meget som muligt sammen, naar Mandens Forretninger tvinge ham til at lade sin Kone ene om Dagen, men hvor ingen Forretninger ere, naar Ægtefolk den hele Dag kunne være sammen og udvexle deres Tanker, da maa det være et sprudlende Tankevæld, naar Aftenen ogsaa skulde behøves for at udtømme det. Dette erfarede snart Georg og Marie. Aftenerne forekom dem ofte saa lange, endskjøndt det netop var paa den Aarstid, da de bleve kortere og kortere. Det var ikke saa sjeldent, at de, idetmindste Georg, kjedede sig. Marie havde dog sit Haandarbeide eller anden huuslig Gjerning at tage vare, men Georg havde kun sin Cigar at passe. Selv at læse var han ikke vant til, og at læse høit for sin Kone var ham en Vederstyggelighed, og han

havde tidligere altfor ofte spottet over denne ridderlige Aftenunderholdning, til at han nu skulde falde paa at gjøre sig skyldig deri.

Georg havde heller ikke Sands for Musik. Marie spillede net og sang med Smag smaa Romancer. I Begyndelsen fandt Georg en Nydelse i at høre hende synge, især naar der var flere Tilhørere tilstede, men selv at udgjøre hele Publikum, at høre efter en Sang, der blev sungen for ham alene, det fandt han trivielt, og aldrig opmuntrede han sin Kone til at spille og synge i deres eensomme Aftener. Hendes Talenter vare nu for ham hverken til Nytte eller Fornøielse. Hun selv havde dog saa ringe Tanker om disse Talenter, at det ikke smertede hende.

Kjedsomhed er Kjærlighedens og den huuslige Lykkes værste Fjende. Faaer denne Gjæst blot Lov til at stikke Hovedet indenfor Døren eengang, kan man være temmelig vis paa, at den kommer igjen oftere og oftere og bliver tilsidst Huusven eller rettere Huustyran. At beskjeftige sig selv var en Opgave, som Georg endnu ikke havde løst; derfor kjedede han sig, og han var ikke delikat nok til ikke at lade sin Kone mærke det. Hun bedrøvedes over ikke at kunne udfylde sin Mands Tid, men maatte dog sige sig selv til Undskyldning, at Forholdet var dobbelt ugunstigt for hende, da hun skulde udfylde hans hele Tid. — Hvor ofte maatte hun ikke misunde andre gifte Koner, der kunde tale om deres Mænds For-

retninger, hvorledes de kunde glæde dem til at modtage Manden med Kjærlighed eller med en lille Overraskelse, naar han kom træt og modig hjem. Alle disse smaa Nydelser, der dog for begge Parter have en saa stor Betydning, maatte hun gjøre Afkald paa.

Det Værste er, at Kjedsomhed aldrig kommer alene; man skulde troe, at den kjedede sig i sit eget Selskab; men møder med en heel Suite af Ledsagere, Gnavenhed, Brantenhed, Trættekjærhed, Lunefuldhed o. s. v. For at undgaae dette Selskab, tog Georg Flugten, istedetfor at jage hele Selskabet paa Døren. Da han ikke kunde ihjelslaae Tiden hjemme, søgte han Adspredelser ude, i Begyndelsen kun af og til, men snart hyppigere. Han blev Medlem af en Klub, og sjeldent har en Klub havt et flittigere Medlem. Han var der om Formiddagen „for at læse Aviser," som han ogsaa kunde have læst hjemme, og om Aftenen „for at komme sammen med Folk," det vil sige, for at spille Kort, hvilket han ogsaa kunde have gjort hjemme.

Og hvad fik Marie til Erstatning i sin Eensomhed? — Hendes Mand bragte hver Aften en Duft af Tobaksrøg hjem med sig, og ofte kunde det hændes, at han aldeles glemte at spørge, hvorledes hun havde tilbragt Aftenen. Ja, ofte kunde han gjerne have spurgt, hvorledes hun havde tilbragt den hele Dag; thi det var ikke saa sjeldent, at hun fra Formiddag til seent paa Aftenen maatte vente forgjæves paa

ham. Naar han da ved sin Hjemkomst fandt hende med forgrædte Øine og sorgfulde Miner, faldt det ham ikke ind at bebreide sig selv sin Opførsel, men hende bebreidede han Barnagtighed og Egenkjærlighed.

Vel kom endnu Enkelte af deres forrige Venner undertiden om Aftenen, men naar man altid træffer Manden ude, kommer man ikke let igjen, om det end nærmest var for Konens Skyld man kom. Deels forbyder Anstanden det, deels kan en Kone, der i Hjertet sørger og er urolig over Mandens Fraværelse, der skal fremkomme med Undskyldninger for hvad ikke kan undskyldes, aldrig være den elskværdige Værtinde, hun ellers vilde have været.

Det er næsten oprørende at tænke sig en ung, smuk og elskværdig Kone sidde i sin nok saa hyggelige Dagligstue med sit Haandarbeide, den lange Aften grublende og drømmende ved det melancholske Lampelys, medens Manden enten sidder i Klubben med Kortene i Haanden, omgiven af Skyer af Tobaksrøg, eller iblandt lystige Kammerater med Glasset i Haanden, glemmende Konen derhjemme.

Saaledes var Forholdet mellem vore unge Ægtefolk allerede den anden Vinter efter deres Bryllup. Hvor forskjelligt fra den første Vinter, hvor Tiden fløi hen med Selskaber og Adspredelser! Nu havde Marie kun een Dag om Ugen, til hvilken hun glædede sig, og det var den Dag, da man efter Aftale vare samlede enten hos hende eller hos hendes Svigerfor-

ældre, men endog denne Dag saae hun ikke uden Engstelse imøde, da det kun var altfor tydeligt, at Georg betragtede det som et Offer at tilbringe Dagen med sine Forældre. Han var da ofteſt i slet Humør, og desuden frygtede hun disse smaa Scener mellem Svogrene, der hyppig forefaldt. Dog være det sagt til Williams Ære, at han siden hiin Aften saa meget som muligt undgik saadanne Conflicter.

I Sommerens Løb havde Maries Forældre været i Kjøbenhavn. Marie vilde saa gjerne, at de skulde boe hos hende, men da Vogel havde seet deres Leilighed, var han ikke at formaae dertil, men foretrak Gammel Avlsgaard, hvor han pleiede at tage ind. Fru Vogel derimod var i Begyndelsen meget lykkelig ved at være hos sin Datter i al den Stads og Pragt. Den stakkels Marie havde kun liden Glæde af det, hvortil hun saa længe havde glædet sig.

Mellem Georg og hendes Fader var strax Splid. Georg var en af de første Dage kommen hjem og havde lugtet Svigerfaderens bekjendte Tobak i Værelserne. Han smækkede Vinduer og Døre op med det Udraab: „Det var da F— til Lugt!", og siden røgte Vogel sin Pibe i Gammel Avlsgaard. Den ligefremme Mand spottede ved enhver Leilighed „Particulieren" og lod ham temmelig tydelig høre, at han levede af sin Fader og Svigerfader. „Og de Penge ere saagodtsom kastede i Rendestenen!" sagde han. Det var unægteligt ikke delikat, men Manden havde Ret;

ja han havde endog Ret i uforbeholdent at dadle Svigersønnen, thi denne havde ligesaa uforbeholdent og med en elskværdig Ugeneerthed, formodentlig af Drillesyge, fortalt Vogel, hvorledes han havde ført ham bag Lyset for at faae Maries Haand.

Vogel klamredes ogsaa med Justitsraad Qualen, hvem han ikke kunde tilgive, at han havde spillet under Dække med Sønnen imod ham og sagde: „havde det været min Søn, skulde jeg have holdt ham anderledes i Ørene, og ikke opdraget ham til at blive en Dagdriver!" — At Moderen græd, at Svigermoderen græd, og at Marie græd for dem begge, var en Selvfølge, og endnu naturligere var det, at man fra alle Sider først vare glade, da man skiltes ad efter et meget ubehageligt Samliv.

At det unge Pars Samliv efter dette Besøg heller ikke blev behageligt, er en Selvfølge. Paa begge Sider følte man en Tomhed, som ikke kunde udfyldes, og maaskee følte Georg det hyppigst, om end Marie leed meest derunder. Det var hende derfor en stor Glæde og Overraskelse, da Georg en Aften pludselig foreslog, at de skulde gjøre en Udenlandsreise, og Ingen var villigere end hun til at gaae ind paa Forslaget. Dog tvivlede hun, om det virkelig skulde realiseres, thi Planer til Adspredelser havde Georg bestandig, men hvad han den ene Dag foreslog, glemte eller forkastede han den følgende. Dog, Planen at reise hører ikke til de flygtige Ideer; det

er en Hovedforandring i det daglige Liv, og denne Gang holdt han fast ved den.

— Det blev altsaa besluttet at reise. Begge glædede dem dertil, men af forskjellige Grunde. Georg saae kun deri noget Nyt, en Adspredelse og Forandring i det trivielle Liv. Marie derimod betragtede den nærmest som en Leilighed til at kunne leve sammen med sin Mand. Hun ansaae det for en Lykke at kunne i Selskab med ham beundre Naturen, med ham blande sig i de fremmede Stæders Brimmel. Han var jo paa Reisen nødsaget til at blive hos hende, være hendes Støtte, Ledsager og Lærer.

Det gjaldt nu kun at realisere Reiseplanen. Forretninger lagde ingen Hindringer i Veien; der kunde kun være Spørgsmaal om Midlerne til at bekoste den. Hverken Fader eller Svigerfader vare tilbøielige til denne Extraudgift, men Georg fandt Udveie til at skaffe de nødvendige Penge, men hvilke disse Udveie vare, blev en Hemmelighed for Marie. — Den gamle Qualen lo, da Georg fortalte ham, at han vilde gjøre en Reise paa nogle Maaneder med sin Kone, som om han vilde sige: du bliver nok hjemme, min Ven, naar jeg ikke betaler Reisen. Vogel skrev i en sarcastisk Tone og frygtede, at hans Sviger=

søn ikke kunde være saa længe borte fra Kjøbenhavn. Hans Kone gav allerede Raad, hvorledes de unge Folk bedst skulde indrette deres Garderobe og Kufferter.

„Hvis Du paa din Udenlandsreise," skrev Vogel i sit sidste Brev, „skulde faae isinde at blive Landoeconom, vil jeg fornemlig anbefale dig Qvægdriften, og lover dig, hvis Du kommer hjem med et eneste fornuftigt Forslag til en Forbedring i denne Henseende, da at betale hele Reisen."

— Det er en egen Følelse, hvormed et Par unge Ægtefolk tiltræde en Reise til Udlandet, naar Ingen af dem før har været udenfor deres Fødeland. Man gaaer et nyt Liv imøde; vel er Fornøielsen og Nydelsen det, man nærmest har for Øie, men man venter ogsaa en reel Nytte, et virkeligt Udbytte, en Belæring, en forøget Menneskekundskab, og man haaber at kunne nyde Alt dobbelt, fordi man er To om Høsten. Man venter ogsaa lidt Eventyr, og i Baggrunden skimter man vel ogsaa Farer, men man skal jo dele dem, leve, lide og i værste Tilfælde døe sammen. Saaledes tænkte ogsaa idetmindste Marie, og naar hun udtalte sig derom, indrømmede Georg det, men hans vigtigste Forberedelser bestode dog i deels at sørge for sin egen Comfort paa Reisen, deels i at sørge for sin Kones Toilet, thi Promenaderne og offentlige Fornøielser svævede ham meest for Øie.

— Reisen gik over Stettin til Berlin. Her var Opholdet efter Bestemmelsen kun kort, da man hjemmefra havde medbragt den Idee, at Berlin af alle Hovedstæder er den kjedsommeligste. Georgs Kunstsands blev ikke sat paa Prøve i Berlin, og man havde ingen Grund til at bebreide ham, at han kjedede sig over den derværende Malerisamling. Livet paa Gaderne, det vil sige „unter den Linden“ tiltalte ham derimod; han beundrede Brolægningen, de elegante Eqvipager og de glimrende Toiletter. Den meste Tid anvendtes til at spadsere der, og det glædede ham at bemærke, at hans smukke Kone blev bemærket. — En Udflugt til Potsdam gav ham heller ikke Leilighed til at vise sin Sands for den smukke Natur, da det heldigviis for ham og uheldigviis for Marie var Regn den hele Dag.

I Dresden maatte han derimod gaae til den Bekjendelse, at Kunsten, foreløbig dog kun Malerkunsten, aldeles ingen Tiltrækning havde for ham. Medens Marie kunde være hensjunken i Nydelsen af Correggios, Raphaels, Murillos Mesterværker, eller i Hjertet glædede sig over Mieris, Gerard Dow og Andre, benyttede Georg Tiden med at lorgnettere de Besøgende og Fremmede, som fyldte Galleriet. Det gjorde Marie ondt, da hun vendte sig om til ham fra Raphaels Madonna, for ogsaa i hans Ansigt at læse Beundring, at finde ham gabe af Kjedsomhed. Han havde ikke Tid til at blive længer

end nogle Minuter i hver af Salene, omtrent saa længe som der behøvedes for at tælle Malerierne, og skyndte sig at trække sin Kone afsted og ud af hendes Betragtninger. De følgende Dage maatte hun alene besøge Galleriet; Georg var ikke at formaae til at følge med; han foretrak at anvende den Tid til at sove, hvilket syntes ham meget beqvemt, da Galleriet netop var aabent i Timerne før table d'hôte i Hotellet.

Naturen derimod syntes han at have Øie for. Den smukke Udsigt fra Brühls Terrasse fængslede ham i høi Grad, men om det virkelig var Udsigten over Elben til de nærliggende Bjerge, eller Behageligheden i der at kunne ryge sin Cigar, omgiven af beau monde og lyttende til den berusende Musik, var dog et Spørgsmaal, og man kunde fristes til at troe det Sidste, thi naar Talen var om en Spadseretour i den herlige Omegn, var han altid derimod, og selv Udsigten fra Terrassen forekom ham kun smuk om Eftermiddag og Aften, paa den Tid da alle Fremmede samledes med de sachsiske Skjønheder for at nyde Udsigt, Musik og Aftensmad.

Hvis Nogen skulde tvivle, om Georg var magelig, en Feil, der kun lidet sømmer sig for en Reisende, og allermindst naar han fører sin unge Kone med sig, behøver man kun at følge ham paa Reisen gjennem det sachsiske Schweiz, og enhver Tvivl vilde være hævet. Vi finde ham der overalt dinglende paa en Hest, ofte

endog naar hans Kone gik ved Siden af ham tilfods, og selv denne Maade at reise paa forekom ham ubeqvem. Kun eengang, en Formiddag, da Qualens gjorde en Udflugt med en fremmed Familie, hvortil hørte et Par nette Døttre, aflagde han al Magelighed. Nu foragtede han at ride; han tilbød sin ridderlige Tjeneste ved alle Leiligheder, og Intet syntes at kunne trætte ham.

„Idag kjender jeg dig igjen,“ sagde Marie om Aftenen i Hotellet, halvt spøgende, men dog lidt bittert stemt. „Naar Du kan vise en fremmed ung Dame Galanterier, skyer Du ingen Besværligheder, men naar det gjelder din Kone ....“

„Viser jeg da ikke dig det største Galanteri?“ afbrød Georg undvigende. „Naar jeg er saaledes mod Fremmede, maae de da ikke troe, at jeg er endnu opmærksommere mod min egen Kone? De maae ansee dig for en lykkelig Kone.“

„Heller føle sig lykkelig end ansees for at være det.“

„Er Du da ikke lykkelig? Vi have det jo mageløst.“

„Jo ....“

„Kom herhen til Vinduet, Marie,“ afbrød han atter. „See, hvor smukt Solen gaaer ned bag Bjergene!“

Det var Maries ømme Side, og ved det pragt-

fulde Syn blev hun blidere stemt. Med Solen svandt ogsaa Bitterheden.

— Paa Jernbanen til Prag havde man paa den böhmiske Grændse allerede sat sig tilrette i Coupeen. Døren var lukket og Toget ifærd med at afgaae. Georg havde med Misfornøielse seet, at der ikke var noget videre interessant Selskab i samme Coupee, da i det yderste Dieblik et Par unge Folk bleve lukkede ind, en smuk ung Mand og en ligesaa smuk ung Dame. Georg og Marie sadde baglænds, de Nyankomne kom til at sidde ligeoverfor dem, saa at begge Damerne sadde yderst. Man hilste høfligt hinanden og Toget sattes i Bevægelse.

Da Georg bemærkede, at Trækken fra Vinduet var den unge Dame ubehagelig, tilbød han strax at bytte Plads. Med et fortryllende Smiil tog hun imod Tilbudet og reiste sig hurtigt, men Skjæbnen vilde ikke, at hun skulde flytte; thi ritsch=ratsch gik det ud over Kjolens Nederdeel, der var indeklemt i Coupeens Dør. Dette Tilfælde, der blev optaget af dem Alle med megen Munterhed, gav Anledning til en livlig Conversation, hvorved Alle bleve bedre Bekjendte mellem de to første Stationer, end maaskee ellers vilde have været Tilfældet paa hele Reisen. Først ved næste Station blev den Skjønne udløst af sit Fangenskab og kunde sætte sig over til Marie.

De Fremmede vare Berlinere. De vare en Undtagelse fra Reglen, thi Berlin leverer som bekjendt

ellers unægtelig de mindst behagelige Reisende, fordringsfulde og indbildske af deres Hovedstads Herligheder og deres Riges Stormagt. Elina Herwarth var en sjelden smuk Pige, med udtryksfulde Oine og en usædvanlig velklingende Stemme. Man behøvede ikke at tale med hende for at vide, at hun var usædvanlig begavet; derom vidnede hendes Blik, hendes Pande, næsten hele hendes Person. Hendes Broder var hendes udtrykte Billede. Alt, hvad hendes Ydre røbede, gjenfandt man hos Broderen, kun hos ham endnu mere bestemt udpræget, forsaavidt man hos Manden endnu tydeligere slutter sig til hans Indre af hans Ydre.

Georg var pludselig elektriseret. Han, som fandt enhver Jernbanereise utaalelig og uendelig, fandt denne behagelig og altfor kort. Bekjendtskabet var snart gjort, og man fandt saa meget Behag i hverandre, at man besluttede at tage ind i samme Hotel og lagde Planer for at tilbringe de næste Dage i Prag i hverandres Selskab. Man kjendte endnu kun hinandens Navn; Discretionen forbød at spørge om Stilling og Stand, og man maatte tye til Fremmedbogen for at faae yderligere Oplysninger. Georg stod deri skrevet som Rentier og Herwarth som Dr. Det var tvende meget elastiske Titler. Hvorledes det hang sammen med Georg, vide vi. Herwarth var Dr. philosophiæ.

Den næste Dag besøgtes den interessante By, der foruden ved sin Beliggenhed og ved sit eiendom-

melige catholske Præg er saa mærkelig ved alle de historiske Erindringer, der ere knyttede til den og dens berømte Fæstning, Hradschin. Dette Sidste var en uheldig Omstændighed for Georg, der kun var saare lidet bevandret i Historien. Herwarth derimod vidste Besked om Alt. Til Alt, hvad Ciceronen gjorde dem opmærksomme paa, vidste han at føie historiske Oplysninger, og til ikke liden Ærgrelse for Georg, bemærkede denne snart, hvorledes baade hans Kone og Elina med Interesse lyttede til ham, medens hans egne Bemærkninger kun vandt liden Anklang.

Marie henvendte vel i Begyndelsen pligtskyldigst sine Spørgsmaal til sin Mand, men da han af gode Grunde blev hende Svar skyldig, maatte hun slutte sig til Herwarth. Prags store Helgen, Nepomuk, var endog Georg en ubekjendt Størrelse, og at være i Prag uden at kjende Nepomuk, er omtrent det Samme som at være i Rom uden at vide, at der existerer Noget, der hedder en Pave. Af gjensidig Høflighed gik Georg med Elina under Armen, og Marie med Herwarth, men da Elina mærkede, at hendes Cavaleer var saa ubevandret, vidste hun ved første Leilighed snildelig at unddrage sig hans Arm, for at slutte sig til de andre.

Som Historiker havde Georg altsaa gjort fiasco hos Elina, medens Herwarth havde vundet Laurbær hos Marie. Georg trøstede sig med Aftenen, der skulde tilbringes paa Pragernes kjæreste, offentlige For=

lystelsessted, hvor Conversationen ikke behøvede at være lærd eller philosophisk. Her var han atter i sit Element, hvor der kunde tales om Ingenting, dette uendelige Stof, der kan udtrækkes til alle Sider. Han talte om Musikken, om Beværtningen, om de Forbigaaende, om Naboer og Gjenboer, og var virkelig forsaavidt elskværdig og morsom. Man lo og morede sig. Elina havde en særegen henrivende Latter, og Georg opbød Alt for at høre den saa ofte som muligt.

Naar han derimod gik lidt udenfor Texten og indblandede fade Complimenter og Smigrerier, da fandt han kun en uvillig Tilhører, og Elinas Alvor skræmmede ham tilbage. Endnu mere var det Tilfældet, naar han søgte at slaae sig til Ridder paa den „philosophiske Doctor,“ der syntes at finde langt mindre Smag i disse støiende Fornøielser, end i at arbeide sig op ad den steile Hradschin, for der at docere om de pragske Helgener og de østerrigske Krigsbedrifter.

Efterat man den følgende Dag havde besøgt et Nonnekloster, de barmhjertige Søstres, tog man ud til et af de smukkeste Punkter i Prags Omegn.

„Her skulle vi have vore Nonner ude,“ sagde Georg. „De vilde gjøre store Dine. Det er dog noget Andet, end at mure sig inde mellem Klostervægge!“

Dette gav Anledning til en Strid om Klostrene. Marie havde følt sig bevæget ved at besøge disse Nonner og see deres bramfri og opoffrende Virken. Hun troede af deres muntre og venlige Ansigter at kunne slutte sig til, at de vare lykkelige. Et saadant afsondret og stille Liv forsvarede hun baade imod sin Mand og imod Herwarth, der vel indrømmede, at disse Nonners Liv var gavnrigt, maaskee endog velsignelsesrigt, men troede, at de havde helliget deres Liv til et Maal, der var dem saagodtsom paatvunget, eller paalistet, da de ikke kjendte andre Sider af Livet.

Denne Strid, hvori Elina holdt med Marie, gav atter Anledning til at veie Catholicismens Værd. Georg kaldte den kun et Foster af Dumhed og Uvidenhed, en Afgudsdyrkelse, men Marie fandt dog noget Smukt i den Maade, hvorpaa Menighederne sluttede sig sammen. De Knælende og Bedende rundtom i alle Kirker og til alle Tider røbede dog en virkelig religiøs Trang, meente hun.

„Aa, de have begaaet en Synd igaar," sagde Georg; „nu bede de idag om Forladelse, opsende et Par Bønner, og saa er det glemt. Det er meget beqvemt."

„Vent, min Frue," sagde Herwarth, „til De kommer sydligere. De vil da dømme anderledes. Der vil være Meget, der vil tiltale Deres Hjerte og

Deres smukke Følelser, men endnu langt Mere, der vil støde Deres Forstand."

„Alene Klostrene," afbrød Marie, „er jo et smukt Resultat af Catholicismen."

„Klostrene?" vedblev Herwarth. „Gid De kunde læse Klostrenes Historie. De vilde forbauses over, at det, som Mængden betragter næsten som Helligdomme, skjuler hele Catholicismens Fornedrelse."

„Hvad heed den Roman, vi læste i Vinter?" spurgte Georg Marie — „om en indespærret Nonne?"

„Af Romanerne kan man Intet slutte," indvendte Herwarth med et ironisk Smiil. „De enten udsmykke eller forvanske Sandheden."

Derefter gav han nogle historiske Oplysninger om flere bekjendte Klostre, men dette var ikke efter Georgs Smag og han afbrød:

„Vi glemme Naturen for lutter Lærdom."

„Holder De af Naturen?" spurgte Elina lidt sarcastisk, men rødmede, da hun mødte Maries bebreidende Blik.

Før Georg kunde svare, sagde Marie: „Jeg troer, at vi netop i Naturen ere modtagelige for Belæring."

„Nei, min Ven," afbrød Georg. „Det hører hjemme i Skolestuen."

„Men," indvendte Herwarth, „Skolestuen forlade vi i Grunden aldrig. Idetmindste bør vi altid have den med os. Det er kun Formen, der er for-

andret, og enten vi sidde paa Bænken i en qvalm Stue eller ligge her i Græsset i den frie Natur, bør vi altid have Øret aabent og modtageligt."

„Og Skolemesteren?" spurgte Georg.

„Der er mange Lærere i den Skole; i Grunden ere vi det Alle. Jeg, for at begynde med mig selv; begge vore Damer; Naturen selv i sin Taushed belærer os. — Ja, endog De kan belære os," tilføiede han lidt bittert.

„Ikke i Philosophi," udbrød Georg.

„Det vil jeg give Dem Ret i!"

— Uagtet saadanne smaa Skjærmydsler hengik Tiden i Prag behageligt for dem Alle. Elina og Marie bleve Veninder. Herwarth var indtagen af Maries Blidhed og Qvindelighed, og Georg var beruset af Elinas Skjønhed. Han var stedse mod hende den opmærksomme Courtisør, og skjøndt han just ikke skulde kunne rose sig af synderlige Fremskridt i hendes Gunst, var han dog ufortrøden i sine Bestræbelser for at vinde den. Saavel Herwarth som Elina saae i ham kun en godmodig og letsindig Galning, en Bagatel, og Begge beklagede Marie, men denne var endnu saa opfyldt af Reisens Behageligheder og sine nye Venners Elskværdighed, at hun ikke havde havt Tid til Reflexioner eller til at anstille Sammenligninger.

Adskillelsens Time var nær, allerede den næste Dag. Men man skulde ikke skilles som saa ofte paa

Reiser, for maaskee aldrig oftere at gjensee dem, som man i saa kort Tid inderligt havde sluttet sig til. Georgs Bestemmelse var nemlig at gaae til Wien, hvorimod Herwarths Reiseplan gik over Regensburg, men Begge vilde besøge Salzkammergut og Tyrol. De aftalte da at møde paa et bestemt Sted og til en bestemt Tid imellem Bjergene, og derfra at gjøre Reisen sammen. Afskeden var fra begge Sider hjertelig og varm.

Til Reisen fra Prag til Wien brugtes en heel Dag paa Jernbanen. Den største Deel af Veien sov Georg, og naar han var vaagen, var han kun lidet meddeelsom. Marie havde derfor Tid til at hengive sig til sine Tanker. Istedetfor at lade sig af dem føre til Wien, til den østerrigske Keiserstad, som hun nu skulde besøge, dvælede hun ved Erindringen om de sidste Dages Ophold i Prag. Istedetfor at lade Phantasien bevæge sig imellem alle de fremmede Skikkelser, hun nu skulde omgives af, tænkte hun kun paa dem, hun havde forladt. Hun savnede dem, og hendes Mand var Skyld i dette Savn. Naar hun saae ham ligeoverfor sig sovende, kunde hun ikke undlade at tænke paa Herwarth, hvorledes han vilde have forkortet hende Tiden, og, hvad endnu mere saarede hende, hun maatte ogsaa tilstaae, at, hvis Elina havde været tilstede, havde hendes Mand vistnok ikke spillet en saa passiv og kjedelig Rolle.

— I ingen Hovedstad som i Wien finder man sig saa let tilrette. Man kan blive sat pludselig midt ind i Wien, og et Par Timer efter er man orienteret, det vil sige, man har allerede Bekjendte, næsten Venner, der gjøre dem en Fornøielse af at orientere os. Det vil da sige, naar man ikke selv er umælende eller hører til de kjedsommelige og upraktiske Reisende, der nøies med taus Jagttagelse. I Hamborg og i London har Ingen Tid til at give sig af med os; i Paris er man overordentlig høflig imod os, men vi mærke snart, at det kun er Høflighed, der forresten kan være meget behagelig; i Berlin møder man ikke engang Høflighed, der er Enhver sig selv nok; men i Wien er man sikker paa Tjenstvillighed og Forekommenhed hos Enhver, man henvender sig til. Dertil kommer Livlighed, Munterhed og Godmodighed, saa at den Fremmede snart maa føle sig hjemme der.

Men at „føle sig hjemme“ betyder noget heelt forskjelligt hos Manden og hos Qvinden. En Mand føler sig hjemme, hvor han kan bevæge sig ugeneert, hvor ingen Tvang eller Former paalægge ham Baand, hvor han træffer Ligesindede, Glade og Fornøiede. Derfor var Georg tilfreds med dette offentlige Liv, hvor alle Maaltider nydes under aaben Himmel, paa Gaden eller i Haver, hvor man kunde uden videre slutte sig til Fremmede, hvor rundtom herskede Liv og Færdsel.

Qvinden derimod fordrer, for at kunne føle sig hjemme, et Sted, der skaber hende et Hjem, og dette kunde Marie ikke finde. Denne evige Uro og Omflakken mellem Tusinder af Fremmede, denne daglige Færden mellem de krydsende Vogne af alle Slags, denne Vandren om paa Restaurationer og Kafféer, i Concertsale og i offentlige Haver, alt det trættede. Hun savnede det Hyggelige, og ofte længtes hun efter en gemytlig Aften ved den snurrende Theemaskine i den lille Dagligstue. Men derom kunde her aldrig være Tale; enten maatte hun i Theatrene udholde den trykkende Sommervarme og den afskyelige Gasos, eller tilbringe Aftenen paa offentlige Steder mellem Ølbrikkere og i Tobaksluft.

Det, der meest interesserede hende, var de smukke Messer, der midt i hele det catholske profane Uvæsen staae som noget Helligt og Opløftende. Georg fulgte hende stedse i Kirkerne, dog ikke saa meget for at høre den herlige Musik, som for at mynstre de andægtige Damer, der midt i deres Korsen og Beden dog ikke forsmaaede eller glemte at lade et koket Smiil slippe ud mellem de bedende Læber.

Fra Wien saae hun de nærliggende Bjerge, hvorfra Udsigten over Donau er saa henrivende, men Georg var ikke at bevæge til en Tour derhen. For ham var Prateren med det elegante Liv ved Siden af det burleske Folkeliv tilstrækkelig; han gik heller i stive Alleer, naar de kun vare fulde af Spadserende,

end paa ubanede og ubesøgte Bjergstier, om end Udsigten fra dem var nok saa smuk. — Marie hørte Tale om det smukke Brühl, Wienernes sachsiske Schweiz, men der var ingen Jernbane dertil dengang, og hun fik det ikke at see. Billedgallerierne maatte hun besøge alene, da Georg kun vilde besøge de Gallerier, hvor Levende vare at see. Derfor var han utrættelig i at drive om paa Gaderne. Nu vel! der var ogsaa nok at see, baade af Indfødte og af fremmede Nationer, baade indenfor og udenfor Boutikkerne.

Det var derfor intet Under, at dette Liv trættede Marie, og at hun længtes efter Bjergene. Hun talte Dagene til hun skulde tiltræde den henrivende Donaureise.

„Naar var det Aftalen, vi skulle træffe Herwarths?" spurgte hun en af de sidste Aftener i Wien.

„Hvad for Noget?" udbrød Georg, „min Kone vil spille Comoedie med mig? Vil Du virkelig indbilde mig, at du ikke erindrer det?"

„Jeg troer, det var den 28de, iovermorgen," svarede Marie rødmende.

„Du rødmer? Tænkte jeg det ikke nok; du længes."

„Aa ja, jeg savner her i dette urolige Liv en Veninde; jeg længes efter Elina."

„Og efter hendes Broder, Philosophen?"

„Ja vel! Han er et behageligt Selskab paa Reiser. Reise vi da iovermorgen?“

„Det tvivler jeg meget paa. Man befinder sig saa vel her i Wien. Det er en By, der ikke fortjener, at man forlader den saaledes hovedkulds. — Og jeg længes ikke efter at begrave mig mellem Bjergene, i den døde Natur. — Jeg kan ikke forstaae, at du ikke ogsaa sværmer for Wien.“

„For det første ligger det ikke i min Natur at sværme, og naar jeg skulde sværme, vilde det ialfald ikke blive for Wien. — Her er altfor megen Sværm dertil,“ tilføiede hun leende.

„Det er det netop. Det er en Nydelse, engang at kunne slaae sig løs, eller, for at du ikke skal rynke Panden, at løfte Vingerne frit. Det er noget Andet end hjemme, hvor man skal....“

„Lad nu være, Georg, igjen at sætte Hjemmet i Skygge. Der er det dog bedst at være.“

„Nu, som du vil; men iovermorgen komme vi ikke afsted.“

„Hvorfor ikke?“

„Fordi....“ Georg havde næsten glemt Elina imellem de wienske Skjønheder, men Tanken om hende lod ham øieblikkelig atter forandre sin Beslutning, og han afbrød sig selv: „Nu vel, for din Skyld reise vi da iovermorgen. Ak! altsaa kun een Dag endnu i det guddommelige Wien! — Kom nu med mig; lad

os nyde vor Aften i Paradiisgarten og der tage Afsked med dette Paradiis."

Glad var Marie, og hun føiede sin Mand paa den Betingelse, at hun den næste Aften maatte være fri for at gaae ud, for at hun kunde pakke ind til Reisen, for at skrive sin Dagbog og for at udhvile sig. (Vær ikke bange, kjære Læser, naar du læser, at Marie holdt Dagbog. Vi vide, at Uddrag af Dagbøger ere en Rædsel, og vi love, at Maries Dagbog skal blive en lukket Bog).

Da Morgenen til Afreisen kom, styrtede Vande ned. Det var den første Dag, Veiret havde været ugunstigt paa hele deres Reise. Klokken 5 skulde man allerede kjøre fra Wien til Dampskibenes Landingsplads, og det var derfor en uhyggelig Afsked fra den keiserlige By, nu da Alt var øde, tomt, mørkt og vaadt, hvor ellers overalt var Liv, Lys og Færdsel. Det var uheldige Auspicier, og det kostede Marie Overtalelse at formaae Georg til at tage afsted.

Den hele Dag var Veiret uforandret, kun med enkelte Mellemrum, hvori dog Himlen var saa overtrukken, at der ikke kunde være Tale om at nyde Udsigterne.

Den hele herlige Donaureise, hvoraf Enhver venter sig saa meget, gik saaledes næsten aldeles tabt, og man maatte tage tiltakke med de utydelige Omrids af de Bjerge, Klostre og Ruiner, der under

andre Omstændigheder tage sig saa prægtigt ud. Først om Aftenen stilte Skyerne sig, Maanen kom frem og kastede et magisk Lys over Omgivelserne.

Skibet var netop paa et af de smukkeste Punkter, ved St. Nikolai, hvor Floden er smal og gjør en saa betydelig Bugt, at man paa alle Sider synes omgivet af høie, tætbevoxede Klipper, som om man seilede i en Indsø. Det var netop den Dag Peter- og Pauls-Fest, og i den Anledning brændte overalt paa Klippetoppene Glædesblus, og opsendtes Raketter. Disse Lys paa samme Tid som Maanen i hele sin Pragt speilede sig i Floden, hvis krusede Bølger satte Gjenskinnet i en bølgende og straalende Bevægelse, gave det Hele et magisk Udseende. Luften var bleven stille og klar, og den klare Aftenstjerne tittede af og til frem mellem Bjergtoppene, efterhaanden som Skibet bevægede sig frem.

Selv Georg, der paa den hele Reise havde været vranten, gnaven og ordknap, blev greben af den smukke Aften. Marie stod lænet til Skibets Reling, hensjunken i Drømmerier; Georg nærmede sig hende, lagde sin Arm om hendes Liv, og der var i hans Blik ligesom et Glimt fra den første Kjærligheds Tid; men han var ikke af dem, der længe kunde dvæle ved en saadan Nydelse. Da Marie udbrød i Beundring over den hellige Fred, som herskede her, og over de henrivende Omgivelser, forekom hun ham følsom og

sentimental, og han foretrak det mere Prosaiske, at gaae ned i Kahytten for at sove.

De første Dage iblandt Bjergene vare nydelsesrige. Alt var saa friskt og frodigt efter den faldne Regn, Luften havde denne eiendommelige balsamiske Duft, der kun existerer i de frugtbare Dale mellem Bjerge. — Det er umuligt Andet, end at en Bjergnatur maa gjøre Indtryk selv paa det meest blaserede Menneske. Ingen har Begreb om Bjerge, som ikke har seet dem, ligesaalidt som om det storartede Hav, naar man ikke har besøgt det. Hvilken Forestilling man end bringer med sig, man bliver dog overrasket. De utallige Formationer, de sneedækte Toppe, de frodige og fredelige grønne Dale, og fremfor Alt Luften maa overraske, baade den friske, lette Luft, som man indaander, og Skyerne, der hænge paa Bjergets Sider eller omgive dets Top, som om de søgte Hvile paa deres Vandring.

Phantasien kan heller ikke udmale den besynderlige Følelse, der griber os, naar vi befinde os midt i en Sky, eller naar vi see Skyen under os, Regn under os og Solskin over os, eller tænke sig det mærkværdige Farvespil, naar Bjergene komme tilsyne gjennem Taagen, der forjages af Morgensolen, eller naar de gløde i Aftenrøden. — Dertil de klare, rivende Bjergstrømme, der styrte ned over Skrænterne med Hilsener deroppe fra, og endelig den eiendommelige Befolkning, i Reglen godmodige og tjenstvillige; altid

see vi dem i et eiendommeligt Skjær, om vi end ofte skuffes, hvis vi ventede Skjønhed eller forestillede os at møde de smukke, ofte phantastiske Nationaldragter, som vi have seet afbildede. Vi møde derimod Kraft, Mod og Sundhed næsten i ethvert Ansigt.

Der er saa Utalligt, der lægger Beslag paa den Reisendes Opmærksomhed og vækker hans Interesse, og vore Venner nøde ogsaa alle disse Herligheder, men Begge følte et Savn, og vi tilstaae, Marie følte det dybest. Georg kunde vel sige „det er smukt,“ „det er interessant,“ og han kunde ogsaa føle det, men han opfattede ikke Naturen med nogen poetisk Tanke, ialfald kunde han ikke meddele, hvorledes han var greben af det Usædvanlige og Storartede, — og Marie ahnede, at Herwarth vilde have ligesom forherliget den omgivende Natur, poetisk analyseret den. Dog, næste Dag var jo Bestemmelsen at mødes, og man skulde mødes paa et af de smukkeste Steder.

— I en let Chaise kjørte Georg og Marie henad den ypperlige Chaussee langs en af de klare Bjergstrømme. Veien gik Bakke op og Bakke ned. Postillonen havde allerede for længe siden viist dem det aftalte Mødested i det Fjerne, en lille Landsby med en smuk Kirke paa en fremragende Høi midt i en kløftet Dal, men Veien snoede sig saa ofte, at man ikke syntes at komme nærmere. Endelig opdagede Marie foran Landsbyen paa en Skraaning ned til Veien et flagrende Slør og et vinkende Tørklæde.

Herwarths vare der; de havde allerede gjenkjendt de Reisende og skyndte dem nu ned af den steile Skrænt. Vognen standsede; Marie kastede sig i Elinas Arme og kyssede hende saa varmt, som om det var et Par gamle Veninder, der nu efter mange Aars Adskillelse gjensaae hinanden.

„Vi have allerede været her en heel Dag," sagde Elina. „Min Broder havde ingen Ro, han havde faaet den fixe Idee, at ogsaa De vilde komme en Dag før Aftalen."

Marie havde nær i sin Glæde sagt, at, hvis det havde staaet til hende, havde de ogsaa været der Dagen før, men Herwarth forekom hende.

„Jeg kan ikke nægte det, og det har voldet mig adskillige Stikpiller af min Søster, der fandt sig fornærmet over, at hendes Selskab ikke var mig nok."

„Og har jeg da ikke Ret?" spurgte Elina.

Georg vilde gjerne have forsikkret, at han havde følt den samme Længsel, men hans Kone stod ved Siden af ham og kunde bekræfte det Modsatte. Han ærgrede sig lidt, men hans Ærgrelse forsvandt for en forfængelig Tanke, da Herwarth tilføiede:

„Forresten skal jeg da ikke kunne beskylde Elina for at have modarbeidet min fixe Idee, som hun falder den. Hun havde ligesaa megen Hastværk som jeg."

Forgjæves søgte Georg ved disse Ord at opfange et Blik eller et nok saa ubetydeligt Tegn paa,

at han havde været Gjenstanden for hendes Længsel. Elina smilede kun til Marie, og der var intet Spor af, at hun havde Tanke for nogen Anden.

„Lad os hvile os her et Dieblik,“ sagde Herwarth. „Herfra tager Landsbyen sig smukkest ud.“

„Under dette Madonnabilled?“ spurgte Georg.

„Hvorfor ikke? Saa kan Deres Frue see, hvor nøisom Catholikerne ere. Billedet er at faae tilkjøbs i enhver Boutik for et Par Skilling; indviet og med lidt Glas foran, opstillet paa en Pæl, og strax er Nürnberger Billedet et helligt Altarbilled, som Egnens smukke Piger og Matroner bekrandse.“

„Lad os heller vende Ryggen til det,“ sagde Marie, „og see ned i Dalen langs Floden.“

„See, der ligger vort Hotel,“ vedblev Herwarth, „det lille Sted i Udkanten af Byen. Jeg har bestilt Værelser til dem ud imod det høie Bjerg, De seer histovre.“

„Vi vare høit oppe paa Bjerget igaar,“ sagde Elina, „men det er en anstrengende Tour.“

„Og lønner den sig?“ spurgte Georg. „Thi at anstrenge sig uden Løn, det er en daarlig Fornøielse.“

„Her lønnede det sig, men i Reglen er det ikke Tilfældet, det vil sige, naar man venter at finde stedse smukkere Udsigter.“

„Saa skulde Pokker anstrenge sig,“ meente Georg.

„Af den Mening er jeg dog ikke," indvendte Herwarth. „Det forekommer mig, at man i et Bjergland skal anstrenge sig. Det er umandigt at kjøre, ride eller endog at lade sig bære omkring paa de Steder, hvor Landets egne Børn ved Anstrengelser og Farer tjene deres Brød. Jeg vilde skamme mig for disse haardføre, herlige Mennesker, man møder her, og jeg vilde slet ikke fornærmes, naar de haanligt trak paa Smilebaandet ved at see de forvænte, fremmede Dukker."

„Og Damerne?" spurgte Marie.

„For dem er det da ikke umandigt," afbrød Georg, „det Modsatte vilde være uqvindeligt."

„Damerne maae følge Qvindernes Exempel her; de følge Mændene, saavidt deres Kræfter tillade det. Hvis jeg opholdt mig ved Havet, skulde det ikke vare mange Timer, før jeg var ude at prøve det Element. Her er Bjergene Elementet; man maa prøve det. — Desuden er Hvilen dobbelt behagelig, naar man er træt."

„Det er sandt," indrømmede Georg, „men der er Maade med Alt. — Skal vi nu ikke gaae videre; thi der er en Nydelse, der ogsaa er behagelig, det er at spise, naar man er sulten."

„Jeg stemmer med Hr. Qualen," sagde Elina leende, „og proponerer, at vi sætte os i Marsch til det Middagsmaaltid, der er bestilt allerede for 3 Timer siden."

— Der gives Mennesker, der ikke ere vante til at tænke, og derfor ikke kunne opfatte, hvad de see, og ligesaa lidt yttre dem derom. Til disse hørte Georg. Han undrede sig over, at Herwarth vidt og bredt, og tillige smukt, kunde udbrede sig over alle Omgivelser, finde Ligheder, opdage smaa Partier, der bleve interessante, naar han gjorde opmærksom paa dem. Han selv kunde med sin bedste Villie ikke finde et Ord, der ikke var trivielt, og han opgav derfor lydeligt at beundre en Natur, som han dog fandt fortryllende. At parodiere Naturen og de Andres Begeistring, fandt kun lidet Gehør, og hans Anekdoter fra Wien kunde kun sjeldent finde velvillige Tilhørere. Han foretrak derfor en aabenbar Fallit. Han indrømmede sin Insolvents, naar han skulde bidrage til Nydelsen af Naturens Skjønheder, men han var saa heldig at finde en udmærket Curator i Boet, da Elina sagde:

„Saa vil jeg paatage mig Deres Opdragelse, og jeg lover, at De, inden De forlader disse Egne, vil kunne betragte dem med ganske andre Oine, end da De kom hertil. Det vil sige, naar De vil være en føielig Elev".

Georg blev en lærvillig Tilhører af alle hendes populære Foredrag over Botanik, Zoologi, Geologi o. s. v.; men det skulde ikke vare længe, inden han maatte melde sig ud af Skolen. I Elinas Imødekommen saae han tillige en anden Imødekommen, der var ham mere smigrende. Det forekom ham, at der

allerede var en Forstaaelse imellem dem, og da han saae, at Marie og Herwarth mere og mere sluttede sig sammen, troede han derved at faae en Ret til at gjøre formelig Cour til Elina. Denne behandlede ham næsten som et Barn, et godmodigt Barn, og der kom derved en ugeneert Frihed i hendes Opførsel imod ham, som han var altfor forfængelig til ikke at misforstaae.

En Aften, da han tilfældig befandt sig ene med hende i den lille Have, der laa foran Hotellet, vilde han lade Minen springe. Han greb pludselig begge hendes Hænder, trak hende nærmere hen til sig, og udbrød: „Elina!“ med et Blik, som om han ventede, i næste Secund at see hende i sine Arme, tilstaaende sin Kjærlighed. Men istedetfor at løsne sine Hænder for at lægge dem om hans Hals, rev hun dem til sig, traadte et Skridt tilbage, og med et ildevarslende Blik, der gjennemisnede ham, sagde hun i en ubeskrivelig haanlig Tone.

„Min Herre, hvad mener De?“

„De kan ikke have misforstaaet mig. — De maae længe have bemærket, — at jeg elsker Dem,“ stammede Georg.

„Veed De vel, at De fornærmer mig?“

„Kan det fornærme at høre, at man er elsket?“

„Det er ikke det, Hr. Qualen, endskjøndt det heller ikke altid er smigrende. Men, om De end elskede mig saa høit, som Nogen kan elske, — om

De end havde Haab om min Gjenkjærlighed, vilde det være en Fornærmelse at røbe mig en saadan Følelse, mig, der er Deres Kones Veninde."

„Men ...."

„De maae troe slet om mig, — at jeg skulde forraade Venskabet."

„Men hvor er det muligt," afbrød Georg, „i disse Omgivelser at tvinge sine Følelser, at lade Fornuften ene raade. Har De ikke selv sagt, at her maae Hjerterne aabnes og Følelserne tale?"

Næppe havde han sagt disse Ord, før Herwarth og Marie kom ind i Haven. Elina gik dem et Par Skridt imøde og sagde leende:

„Har jeg nu ikke Ære af min Elev. Han er iaften saa begeistret over Naturen, at hele hans Sjæl er i Sværmeri. Skade, at Du ikke var her, Marie; Du havde da kunnet høre din Mand tilbede dig, som i de allerførste Forlovelsesdage."

Marie rødmede, og Elina vedblev:

„Bliv ikke bange. Jeg har ingen Kjærligheds-erklæring faaet. Jeg er kun vis paa, at hvis Du havde været her, var Hjertet løbet over. Nu er det vist for silde. Jeg kan see paa din Mand, at nu er Henrykkelsen forbi; man forstyrres saa let i sit Sværmeri. — Lad os To gaae op og gjøre Thee-bordet istand; der ville vi gjennemgaae Dagens Begivenheder, hvis det ogsaa er Herrernes Ønske."

„Jeg for min Part siger Ja," sagde Georg, der havde fattet sig, „men kun paa den Betingelse, at vi slaae en Streg over Sværmeriet, der altid er latterligt, og, naar jeg skal være ærlig, hos mig kun var fremkunstlet, for at behage min Læremester."

„Det er dog Noget at kunne fremkunstle Begeistring og Sværmeri; saa kommer maaskee den ægte," sagde Herwarth.

„Det tvivler jeg om," meente Georg.

„Hvorfor ikke?" spurgte Marie og tog sin Mands Arm. „Er Du for gammel, eller er jeg for gammel?"

„Maaskee vi begge To, og Intet kjølnes saa let som Begeistring."

„Men Intet blusser saa let op igjen," meente Herwarth.

„Atter feilet!" svarede Georg, gik med sin Kone foran, og tilkastede Elina et harmfuldt Blik, som hun gjengjældte med et spodsk Smiil.

— Georgs Forfængelighed var saaret, men istedetfor at angre og overveie, hvorledes han skulde gjøre sin Ubesindighed god igjen, lod Forfængeligheden ham kun pønse paa, hvorledes han med Anstand skulde finde sig i de forandrede Forhold; thi det indsaae han, at fra nu af var det hele Samliv forstyrret. At spille den Fornærmede, fandt han under sin Værdighed; at suurmule — vilde kjede ham; at reise bort, lignede jo en Flugt, og den eneste rigtige

Vei, at søge at gjenvinde den tabte Agtelse, faldt ham ikke ind. Foreløbig besluttede han, den følgende Dag at lade de Andre gjøre en Udflugt uden ham, under Paaskud af at ville skrive Breve til Hjemmet. Marie, der paa hele Reisen ikke havde seet ham skrive, vilde ikke modsætte sig, men vilde blive hos ham. Dette vilde Georg dog ikke tillade, da han havde en hemmelig Angst for det mindste Skin af Skinsyge.

Der var aftalt en Tour til en nærliggende Bjergsø. Man skulde kjøre derhen, spise til Middag paa den anden Side af Søen, og ventede først at komme hjem henimod Aften. Hvis vi blot eiede en eneste poetisk Aare, og om vi end vidste, at den kun eengang i Livet kunde bløde, skulde vi ikke spare den for at kunne beskrive det Vidunderlige ved disse romantiske Bjergsøer. Vi skulde tilvisse ikke komme til at fortryde, at Aaren var aabnet, om den end skulde bløde sig tildøde, men da vi endnu ikke have fundet denne poetiske Aare, maae vi ogsaa opgive det poetiske Billed og kun slet og ret beskrive.

Da de tre Venner vare komne til Søen, bleve de i eiendommelige Baade, styrede af Mandfolk og Fruentimmer, roede ud paa den speilblanke, mørke, men dog klare og dybe Sø, der rundtom var omgiven af steile, flere tusind Fod høie Bjerge. Der var en besynderlig, melancholsk Stilhed udbredt over det Hele. Det var som førtes man bort fra det urolige og travle Liv til et Fredens Hjem; som om

man her kunde drukne alle sine Sorger, afsondret fra Verdens Larm. De Reisende, som havde jublet, sunget og leet paa hele Veien til Søen, sadde nu grebne af en andægtig Følelse og tause hensjunkne i Betragtninger. Herwarth havde grebet sin Søsters Haand, og uvilkaarligt rakte ogsaa Marie ham sin, som om hun søgte en Beskytter paa det bundløse Dyb mellem de truende Bjerge.

Søen var saa stille, at Bjergene speilede sig i den med en ubeskrivelig Klarhed; man saae i Dybet Gjenskinnet af Himlens Skyer over Bjergtoppene, Alt næsten tydeligere i Speilet end i Virkeligheden. Man saae ikke Søens Vande, kun Himmel og Bjerge foroven og forneden; det var som svævede man høit i Universet over Afgrundene. Tausheden afbrødes kun, da man passerede et skummende Vandfald, der styrtede sig ud i Søen og satte den i Bevægelse, saa at det magiske Billed forsvandt, og dermed forsvandt Fortryllelsen, den tryllende Drøm. Marie tog rødmende sin Haand ud af Herwarths, og man kunde nu tale om den ubeskrivelige Nydelse, man havde havt.

Da de havde gjennemroet Søen og vare komne i Land paa den modsatte Side, vilde de bestige det nærmeste Bjerg eller saa høit, at de kunde naae Sneen, der syntes at ligge kun en Times Gang fra dem, men de erfarede snart, hvor slet det uøvede Øie i saadanne Omgivelser kan beregne Afstande, og da

man havde anstrengt sig en Time, var man tilsyneladende ikke kommet Sneen nærmere. Herwarth var utrættelig i at støtte Marie, dog uden at glemme sin Søster. Marie hang saa trostyldig og tillidsfuld ved hans Arm; paa mangent vanskeligt eller farligt Sted maatte han løfte hende ved at lægge Armen om hendes Liv; det skete uden snærpet Undseelse fra hendes Side og uden nogen anstødelig Tanke fra hans.

Efter et simpelt, men velsmagende Maaltid tiltraadtes Tilbagetouren. Hele Scenen var forandret. En sagte Luftning krusede Søens Overflade, saa at nu intet Billed afspeilede sig. Solen var allerede bag de høieste Bjergtoppe paa den ene Side, og disse Bjerge kastede mægtige Skygger over paa de ligeoverfor liggende. Man overtalte de unge Piger, der roede, til at standse med Aarerne, og til at jodle. Hvor smukt klang ikke denne veemodige Sang i de stille Omgivelser! Den fandt Gjenklang i de Reisendes Bryst, som om det var en klagende Afskedssang, ikke alene fra denne fortryllende Natur, men ogsaa som en Paamindelse om, at de snart skulde skilles. Herwarth yttrede det, og de tre Venner lovede, næsten med Taarer i Oinene, at de fjernt fra hinanden ofte skulde mindes denne Dag, og da mindes hverandre i Venskab.

Da de atter kom iland, vare de endnu veemodig stemte, men Herwarth forstod snart at kalde Munter-

heden frem. Han følte, at det tilkom ham som Mand at jage Mismods Skyerne bort.

Imidlertid havde Georg i sin Eensomhed kjedet sig. Hans Tanker vare hos de Andre, og han følte, at han spillede en latterlig Rolle. Hans Letsind havde allerede forjaget Kjærlighedens Ruus. At Elina igaar havde havt ham tilbedste, havde han tilgivet hende. Maaskee havde hun endog af Omstændighederne været tvungen dertil; den Tanke dukkede oftere og oftere frem, og han besluttede at lade, som om Intet var passeret, og at gaae dem imøde. — Han var allerede gaaet et langt Stykke, da pludselig ved en Omdreining af Veien Marie og Herwarth kom ham løbende imøde, leende og spøgende; Elina kom lidt bagefter.

Hvor smuk forekom ham ikke Marie i dette Øieblik! Han havde aldrig seet hende saa smuk. Hun var varm af Løbet, Øinene glindsede, Kinderne blussede; Hatten holdt hun i sin Haand, og de lyse Lokker flagrede for Vinden. — Da hun saae Georg, blev hun endnu mere blussende rød, som om hun skammede sig ved at blive truffen som et Barn.

„Hvorhen saa hurtigt?“ spurgte Georg og fangede hende i sine Arme.

„Vi løb omkap!“ sagde Herwarth.

„Omkap?“

„Ja, jeg var saa ubesindig at yttre den Formodning, at Deres Frue var træt, og hun var da

ligesaa ubesindig at ville modbevise det og foreslog os at løbe omkap. — Det er forresten comisk; vi skulde løbe til det Træ, og saa stødte vi paa en Træmand."

Georg optog denne Vittighed godmodigt og lykønskede sin Kone til Seiren. „Men Deres Frøken Søster? De var da kommen sidst til Maalet."

„Jeg er bange for Træmænd!" svarede hun leende.

Georg blev sit Forsæt tro og holdt gode Miner. Han viste sig endog fra en saa elskværdig Side, at selv Elina var imod ham som sædvanlig. Kort efter foreslog han dem at udhvile sig, og imidlertid vilde han gaae iforveien, for at arrangere Aftensmaden, „da det ikke var mere end billigt, at han engang var Huusmoder, naar de vare trætte." Man gik ind paa Forslaget, og han forlod dem.

Da Marie saae sin Mand gaae ene henad Veien, faldt hun i alvorlige Tanker. Det forskrækkede hende pludselig at opdage, at hun den hele Dag ikke havde savnet ham, ja næppe tænkt paa ham. Hun bebreidede sig denne Ligegyldighed, hun kunde ikke forklare sig den, skjød Skylden paa Naturen, der havde fortryllet hende, men tvivlede dog, om Fortryllelsen kom derfra.

„Lad os gaae," sagde hun pludselig og reiste sig." Jeg har hele Dagen ikke været sammen med min Mand. Det er Synd, at han skal længer være ene."

„Som De vil," sagde Herwarth i en usædvanlig alvorlig Tone. „De har maaskee Ret."

Marie tog ikke den Arm, som Herwarth bød hende, men foretrak Elinas. Den tidligere ugeneerte Munterhed vendte ikke tilbage. Marie var adspredt, og da hun nærmede sig deres Bolig, følte hun sig saa beklemt, som om hun havde begaaet en Synd imod sin Mand, og frygtede for at gjensee ham. Hun ahnede ikke, hvorledes hendes kjærlige Hjerte skulde skuffes.

Da de traadte ind i Haven, saae de Georg i et Lysthuus tætved Indgangen. Han havde ikke ventet dem saa hurtigt og benyttede Leiligheden til et lille Eventyr. Over Bordet var lagt en Dug, og længer vare Forberedelserne ikke komne, da Georg holdt den tækkelige Opvartningspige tilbage. I dette Øieblik holdt han hende om Livet og vilde tiltvinge sig et Kys, men midt i Kampen blev han overrasket af de Andre. Hurtigt slap han hende og syslede med Borddækningen i det Haab, at Ingen havde seet det.

Men Marie havde seet det; hun blegnede, og et flygtigt Blik paa Elina og Herwarth overbeviste hende om, at ogsaa de havde seet det. Hun greb Elinas Arm og trak hende med sig ind i Huset, og da hun var kommen op paa sit Værelse, brast hun i Graad.

„Gaae Du ned til Herrerne, Elina," sagde hun. „Undskyld mig; jeg er træt og angreben efter Touren; jeg trænger til Hvile."

Elina gik uden at sige hende et Trøstens Ord; thi hvorledes og hvormed skulde hun trøste hende, især hun, som idag saae sig selv afløst af en Opvartningspige, men hun tog Maries Haand mellem sine Hænder og kyssede hende saa varmt, som om hun ved sin Kjærlighed vilde bøde paa hendes Mands Mangel paa Kjærlighed.

Stakkels Marie! Saaledes skulde den Dag ende, efterat hun havde været saa lykkelig og glad. Hun følte sig ydmyget, og ovenikjøbet ligeoverfor dem, hvis Venskab hun satte saamegen Priis paa. Hvorledes skulde hun møde dem igjen? — Hendes Mands Opførsel var en raa Kaadhed, et letsindigt Flaneri, der saa slet passede til dem, i hvis Selskab de nu levede; men hun saae deri en Straf for den Ligegyldighed, hun selv havde viist ham den Dag.

Hun hørte kort efter Herwarth og hans Søster i Sideværelset; de havde undslaaet dem for at være sammen den Aften med Georg. Hun ventede ham hvert Dieblik, men Tiden gik, og han kom ikke. Hun blev ængstelig, og besluttede at tilgive ham, naar han kun med et Ord vilde undskylde sig.

Georg følte sig imidlertid uhyggelig tilmode. Af Herwarths Opførsel kunde han mærke, at hans Opførsel ikke var blevet ubemærket, og han frygtede det Dieblik, da han atter skulde staae Ansigt til Ansigt med sin Kone. Han vidste vel, at det var hans simple Pligt at gaae til hende jo før jo heller, men

han var altfor feig til at møde en mulig Storm eller rettere en Strøm af Taarer; thi Maries blide Gemyt var endnu aldrig bevæget af Storme. Han foretrak at trække Tiden ud ved at gaae en Tour i den smukke Aften.

Da han seent kom tilbage, saae han Marie staae i det aabne Vindue, hvor hun speidede efter hans Komme. Han benyttede Leiligheden til i Afstand at begynde den Samtale, som han havde frygtet, og raabte op til hende, hvor stor Skade det havde været, at hun ikke havde tilbragt den smukke Aften med ham. Hun svarede ham ikke; denne lette Tone havde hun ikke ventet, og gik bort fra Vinduet. — Da han kom ind i Værelset, fandt han hende siddende i Sophaen med Haanden under Kinden, og de røde Øine røbede hendes Sorg.

„Naa, naa, min lille Marie," begyndte han. „Det er jo ikke Noget at gjøre Væsen af. — Ja vist, det var dumt og tosset —, men, Du havde nu moret dig hele Dagen ...."

„Tjen mig i, Georg, ikke at tale et Ord derom," afbrød Marie, der oprørtes over hans letsindige Ord.

„Som Du vil," svarede Georg, og dermed var den Samtale forbi. Tause gik Begge til Ro, men længe varede det, inden Marie i Søvnens Arme kunde glemme, hvor dybt hun var blevet saaret. Den Tanke, hvorledes hun næste Dag skulde møde sine

Venner, var den sidste, før hun faldt i Søvn, og den første, da hun vaagnede.

— Man pleiede ellers hver Dag at nyde Morgenkaffen sammen, men den næste Dag vare Herwarths af Delicatesse gaaet alene en meget tidlig Morgentour, da de følte dem ligesaa forlegne som Marie. Himlen var den Morgen tæt overtrukken, og det varede ikke længe, før Regnen skyllede ned, og Herwarths vare endnu ikke komne tilbage.

„Nu skulle vi see," sagde Georg, „hvorledes Philosophen tager sig i det."

„Hvorfor kalder Du ham altid Philosophen?" spurgte Marie.

„Er han ikke Dr. philosophiæ?"

Heldigviis var Aftenen iforveien ankomne flere Reisende til Hotellet. Marie var glad derover, da hun derved undgik at tilbringe hele Dagen alene sammen med Herwarths, hvortil der ellers var al Udsigt, da det lod til, at Regnen vilde vedvare. Iblandt de Reisende var en Hollænder, der ved sin Jovialitet kunde sætte Liv og Bevægelse i et heelt Selskab. Alene hans Ydre var nok til at vække Opmærksomhed. Noget mere Kugelformigt i Form af et Menneske kunde man ikke tænke sig, og det var ikke uden Grund, at Georg strax udbrød: „Det var en Mand for din Moder, Marie!" Han var stor og svær, og hans runde Former vare end mere afstikkende og iøinefaldende, da alt i hans Klædedragt, Beenklæder, Vest,

Frakke, endog Handsker sluttede saa tæt om ham, at man maatte gaae i en hemmelig Frygt ved enhver af hans Bevægelser for, at Overtrækket skulde gaae itu et eller andet Sted, og denne Frygt var ikke ugrundet, da hans Bevægelser vare livlige, næsten voldsomme og uafbrudte.

Da Herwarths kom hjem drivvaade og tilsmudsede, modtog Perronet, det var Hollænderens Navn, dem leende og spottende og saa fortroligt, som om han havde gjort hele Reisen med dem, men dog paa en saa godmodig Maade, at det ikke kunde fornærme. Han inviterede sig selv til Frokost, til Middag og til Aften med Qualens og Herwarths. Hans Indbydelse blev venligt modtaget, og man var fra alle Sider glade over den nye Gjæst, der kunde forjage Misstemningen. Dagen gik ogsaa, takket være Hollænderen, lettere end man havde ventet. Han var ikke alene munter og lystig, men vittig og aandrig, og da han og Herwarth havde mange Interesser fælleds, fik Marie og Elina desto oftere Leilighed til at være ene sammen. Georg var atter tilovers; det er ogsaa ærgerligt, at man paa Reiser saa ofte skal træffe dannede og begavede Mennesker!

Endskjøndt Dagen saaledes gled hen, blev Marie dog ikke fri for Forlegenhed ved enkelte Ytringer fra en eller anden Side, der kunde udtydes, som om de vare sagte med Henthydning. Saaledes sagde Hol-

lænderen pludselig om Aftenen til hende, da hun et Dieblik var adspredt og forstemt:

„Men min lille Frue synes ikke ret at være à son aise? Er det Regnveirets Skyld? Herre Gud; lad os heller takke for, at vi hidtil have havt saa mange smukke Dage. Det vilde dog virkelig være ubilligt at forlange, altid at leve i Solskin."

„Jeg er kun endnu træt af Anstrengelsen igaar," sagde Marie.

„De træt? See paa mig, jeg bliver aldrig træt, og jeg har dog noget Mere at bære paa end De — idetmindste hvad det Ydre angaaer; — og indeni maa der være klar Luft, naar man lever i disse Egne."

„Min Kone er kun veemodig stemt ved Tanken om, at vi imorgen skulle reise videre," sagde Georg, der følte, at det var paa høie Tid at komme bort. Marie saae næsten forskrækket paa ham; Herwarth slog Øinene ned.

„Ikke Andet?" raabte Hollænderen. „Man reiser jo for at reise videre, og vi faae nok smukt Veir igjen imorgen."

„Men vi skulle skilles fra vore Venner, med hvem vi have tilbragt mange herlige Dage," forklarede Georg.

„Det er en anden Sag. Ja, det er det Tunge ved enhver Reise. — Hvorhen reiser De?"

„Til München!"

„Fortræffeligt! Saa gjøre vi Selskab, og, om jeg end ikke kan erstatte Deres forrige Selskab i Elskværdighed, saa veier jeg næsten ligesaa meget, og vi leve jo i en materiel Verden."

Georg gik med Glæde ind paa Forslaget, da han derved saae sig befriet for en langvarig tète à tète med sin Kone, hvoraf han ikke ventede sig megen Glæde.

„Men derom har De jo ikke talt et Ord før," sagde Elina. „Vi troede, endnu nogle Dage at skulle blive her sammen."

„Ja, min Frøken!" sagde Georg; „jeg havde ogsaa haabet det, men Omstændighederne tvinge os. Vi have allerede anvendt længer Tid paa denne Udflugt, end vor Bestemmelse var. Vi maae nu see at indhente den forsømte Tid."

„Forsømt?" udbrød Hollænderen. „Her er aldrig nogen Tid spildt, undtagen — naar man har Regnveir."

„Desuden har jeg faaet Breve hjemmefra, der gjøre det nødvendigt, at vi reise. Det veed ogsaa Marie."

Marie var vistnok det sletteste Vidne, han kunde paaberaabe sig, thi hendes Rødme og Forlegenhed vidnede nokſom om det Modsatte. Hollænderen bemærkede det og sagde blot i en ubeskrivelig fiffig Tone: „Ja saa?"

„See, nu er det klart Veir," foreslog han lidt efter. „Maanen skinner. Lad os gjøre en lille Spadseretour. Det er det Eneste, jeg faaer at see af Egnen." Man gik ind derpaa, endskjøndt Georg gjorde nogle Indvendinger og foretrak at blive hjemme.

Marie og Elina gik foran Arm i Arm, vee-modige stemte, fordi det var sidste Aften, de skulde være sammen. — Tæt ved Byen slyngede sig en lille Bjergstrøm med en klar, rivende Strøm. Paa den modsatte Side laa et lille Buskads, der i Maane-belysningen saae saa indbydende ud, at man be-sluttede at gaae derover. En smal Bro, der bestod af løse Planker paa nedrammede Pæle, førte over Strømmen. Marie vilde gaae først over, men da hun var midt paa Broen, løsnede et Brædt sig og hun styrtede ned med et Skrig. I et Nu var Her-warth ude i Vandet, greb hende i sine Arme og bar hende over til den modsatte Side, medens det løsnede Brædt førtes bort af Strømmen.

„Har De stødt Dem?" spurgte Herwarth deel-tagende og satte hende forsigtigt ned i Græsset.

„Jeg kan ikke støtte paa Foden," svarede hun.

„Gud være lovet! saa reiser De ikke imorgen," udbrød han, men tilføiede strax: „tilgiv mig denne egenkjærlige Tanke."

Marie havde samme Tanke, men hun taug og trykkede hans Haand, og i dette Haandtryk laa maa-skee mere end Tilgivelse.

„Hvorledes staaer det til?“ raabte Hollænderen fra den anden Side. — „Hvorfor Pokker gik De derover? — Nu staae vi To her uden Efterretninger fra vore transatlantiske Venner. Al Communication er afskaaren.“

Herwarth og Marie hørte ham ikke.

„Vi komme nok til personlig at besigtige Skaden,“ vedblev han til Elina, „hvis De tør blive alene her tilbage. Kunne de Andre komme over, kan jeg vel ogsaa,“ og dermed vadede han uden videre ud i Strømmen over til den anden Side.

„Men, kjære Perronet, hvorfor vil De saaledes udsætte Dem for Forkjølelse?“ spurgte Marie smilende.

„Jeg bliver aldrig forkjølet. — For det Første er jeg saa velopdragen, at jeg maa høre til Deres Befindende.“

„Jeg frygter, jeg har forstuvet Foden.“

„Au! — Og for det Andet vil jeg, at vi ikke skulle kunne lade hverandre Noget høre. Nu ere vi idag Alle blevne vaade, undtagen Deres Hr. Gemal derhjemme. Han har Sit paa det Tørre.“

„Lad nu mig være Deres Ridder,“ vedblev han muntert. „Det er uforsvarligt af Hr. Herwarth at lade Dem sidde i det fugtige Græs. — Det er nødvendigt, at De jo før jo heller kommer hjem. Jeg vil bære Dem tilbage over Strommen; mig fører den

ikke bort; Philosophien derimod er nutildags saa let. Kom, min Frue!"

Han løftede dermed Marie op, som kunde det være et lille Barn, tog hende paa sine Arme og marscherede ganske roligt med hende igjen ud i Vandet. — „Sidder De godt?" spurgte han midt ude i Strømmen.

„De er altfor god!"

„Vist ikke nei. Det glæder mig at kunne opleve et lille Eventyr, og jeg haaber da, at det ikke vil gaae mig, hvis Deres Mand saae os, som Nessus, da han var saa artig at transportere Dejanira paa samme Maade. Er De med, Herwarth?"

„Kjære Herwarth," sagde Marie, da de igjen havde naaet Land, „løb De iforveien og forbered min Mand paa vort Uheld."

„Men skal jeg ikke løse Dem af?" spurgte Herwarth Hollænderen. „De maae jo blive træt."

„Har jeg ikke sagt Dem, at jeg aldrig bliver træt? Løb De kun. — Jeg lader desuden ikke saa let Byttet rive fra mig."

Herwarth forlod dem; Elina svøbte omhyggelig sit Schawl om Marie, og efter at have udhvilet et Øieblik paa en nær staaende Bænk, bar Hollænderen nok saa fornøiet sin Dame videre. Tæt udenfor Hotellet kom Georg dem imøde og yttrede sin Deeltagelse over Uheldet, men kunde dog ikke lade være at sige: „det kommer der ud af disse Aftenpromenader."

„Ja saa!" sagde Hollænderen," jeg skulde dog mene, at det Brædt akkurat ligesaa godt ved høilys Dag kunde være gaaet løs. — Men lad os nu faae Deres Kone iseng, saa skal jeg være hendes Doctor; — jeg kan lidt af Alt."

Han bar Marie heelt op paa hendes Værelse, og da han havde anbragt hende i en Læenestol, knælede han ned foran hende og tog selv lempelig Støvlen af hendes Fod.

„See saa, nu spadsere vi Alle undtagen Frøkenen udenfor, og naar Fruen saa er vel afklædt og lagt i sin Seng, kalder De paa mig. Jeg skal da undersøge Skaden og ordinere den nødvendige Medicin. — Allerførst noget Varmt efter det kolde Bad."

Han drev begge Herrerne ud af Værelset, gik selv ned i Kjøkkenet for at faae kogt Vand, og hentede en lille Flaske fra sin Reisekuffert, Altsammen under Spøg og Latter. Da han endelig igjen maatte komme ind til sin Patient, undersøgte han omhyggelig Foden, trak lidt i den, bøiede den til alle Sider, indgned den med Spiritus af sin Flaske, tilberedte et beqvemt Leie for den, og gav Qualen Flasken med Ordre at indgnide Foden et Par Gange i Løbet af Natten. Dermed gik han.

„Hvorledes har Fruen det?" spurgte Herwarth ængstelig, da han kom ud fra Sygeværelset.

„Jeg takker. Jo, hun har den nydeligste Fod, man kan tænke sig, og den bliver nok ved at være

nydelig," lo Hollænderen, og Herwarth havde gjerne ombyttet sin philosophiske Doctorgrad med den medicinske.

„Hun kan da ikke reise imorgen?" spurgte Elina.

„Hvor vil De hen? Reise? Nei, hun bliver smukt endnu nogle Dage under min Cuur."

„Det gjør mig ondt for Dem, at De kommer til at undvære hendes Reiseselskab," sagde Herwarth.

„Min Herre! Troer De, at jeg saaledes vil løbe bort fra min Patient og overlade hende i Fuskerhænder? — Men lad os nu selv komme til Ro. Vi trænge ogsaa til Hvile og til noget Tørt paa og Varmt indvendig. Hvis De tillader, flytter jeg min Seng ind i Deres Værelse. Vi tillave os en rigtig god Toddy, som vi drikke paa Sengen. Fru Qualen drikker Chamillethee, og vi passiare til vi falde isøvn. — God Nat, min Frøken! Skulde De blive syg, da lad mig kun kalde, og vær forresten ubekymret for Deres Veninde. Jeg er hendes Læge."

Som sagt saa gjort. Sengen blev flyttet, Toddyen tillavet og drukket. — At fortælle, hvad Folk drømme, er altfor trivielt og gammeldags, og vi ville kun forsikkre, at vor Hollænder slet ikke drømte, da han midt i Talens Løb faldt i en dyb og tryg Søvn, at det varede længe, inden Herwarth kunde løsrive sig fra Tankerne om det lille Eventyr, som han ikke for Meget vilde have undværet, og at han først seent faldt i en urolig og afbrudt Søvn.

Næste Morgen vare Herwarths og Hollænderen tidlig paa Benene, og det første Spørgsmaal var til Maries Befindende, men Opvartningspigen, der bragte Kaffen ind til hende, havde glemt at spørge derom, hvorfor hun af Perronet fik en alvorlig Reprimande. Georg lod sig ikke see, som om han vilde drille dem, der ventede med Længsel, ved at lade dem uvidende. Elina fandt det ikke passende at gaae derop, Herwarth endnu mindre, men endelig varede det Perronet altfor længe. Han bankede paa og meldte sig som Doctoren. Georg lukkede ham ind, og da han havde undersøgt Foden, raabte han ud af Vinduet til de udenfor Ventende: „Alt vel!"

Han var paafærde overalt. Før Frokosten havde han faaet et beqvemt Leie indrettet til Marie i et Værelse, der vendte ud imod Haven, og der var den Dag aldeles ikke Tale om for Nogen at see sig om i Egnen, endskjøndt Veiret efter Regnen den foregaaende Dag var saa tillokkende som muligt. Elina var hele Dagen hos Marie, og længer end ud i Haven kom Herrerne ikke, naar de vilde ryge deres Cigar. Forgjeves forsøgte Georg at faae en l'hombre istand. Herwarth læste høit; til Afvexling fortalte Hollænderen om sine Reiser, om sit Fødeland og om sin Families arvelige Corpulence, og Elina om sin Hjemstavn, saa at Tiden gik fortræffeligt, undtagen for Georg, der næsten var misundelig over al den Opmærksomhed, man viste hans Kone.

„Tilgiv, jeg har reent glemt at takke Dem, mine Herrer!" havde han om Formiddagen sagt til Herwarth og Perronet, men Hollænderen svarede blot: „Behøves ikke, Deres Kone har allerede takket os," og dette Svar blev sagt i en Tone, der altfor tydelig viste, at man ikke brød sig om hans Tak. Han havde vel modsat sig Flytningen ned til Havestuen, men ligeoverfor „Doctor" Perronet kunde ingen Indvendinger gjelde, og han havde maattet give efter. Men vranten var han, og vranten blev han den hele Dag, og lod sig ikke overtale til at opsætte Reisen endnu en Dag, da Marie havde sagt, at hun ingen Smerter følte i Foden.

„Undskyld mig," sagde Hollænderen til Elina og Herwarth, „det er Følgen af at have en duelig Læge."

Om Aftenen var man altsaa atter for sidste Gang samlede. Jo mere nedtrykte og forstemte Perronet saae de Andre, desto livligere blev han. Han udbragte humoristiske Skaaler for Enhver især. Først og fremmest for Patienten, der ved Guds og hans Hjælp var bragt saavidt, at hun kunde reise imorgen. Dernæst for hendes Veninde, der havde bidraget saa meget til, at Marie havde kunnet udholde det i de tre Herrers Selskab. Dernæst for hendes „gjæve Ridder og Redningsmand;" saa for hendes Mand, „der maatte have ønsket, at det havde været ham, hvem Skjæbnen havde tilladt at trække en saadan

Skat op af Vandet," og „hvem denne ulykkelige Hændelse havde angrebet saa stærkt, at han denne Dag havde været i et paafaldende daarligt Humør," — og endelig for hendes Læge, „der aldrig havde havt en saa behagelig Praxis."

Da han længe forgjæves havde ventet, at Georg skulde tage Ordet, greb han for sidste Gang sit Glas og sagde:

„Jeg seer et Ønske svæve paa Hr. Rentier Qualens Læber, men han er ikke i Stemning til at frembringe det. Jeg tager Ordet for ham, og yttrer det Ønske i hans Navn, at vi Alle engang maae samles igjen, og helst i hans eget Hjem! — Ikke sandt? Var det ikke det, De vilde sige?"

Georg gjorde gode Miner til slet Spil og forsikkrede, at Intet vilde være ham kjærere. Marie trykkede Elinas Haand og vexlede et hurtigt Blik med hendes Broder. — Kort efter adskiltes man.

— Postchaisen holdt allerede for Døren, Kufferter og Pakker vare bragte ned, men de Reisende vare endnu ikke komne ned fra deres Værelser, og hvor gjerne havde ikke Elina og Herwarth endnu engang talt med dem! — Endelig kom de. Herwarth greb Maries Haand og spurgte deeltagende:

„Er De virkelig saa vel, at De kan reise?"

„Jeg maa!" mere hvidskede end sagde hun og trykkede hans Haand. Hendes Følelser overvældede hende, og hun maatte skynde sig at kaste sig om

Elinas Hals for at give sine Taarer frit Løb. Og-saa Elina græd og holdt hende længe tætsluttet i sine Arme, medens de hviskede hinanden kjærlige Ord og lovede hinanden urokkeligt Venskab.

„Naa, naa!" sagde Hollænderen. „Vær De kun rolig for hende; jeg er jo med. — Nei, ingen Complimenter, Hr. Qualen! Jeg kjører baglænds; jeg fylder jo næsten hele Sædet. Ved Siden af mig er kun Plads til Deres Frues lille Fod, der ikke maa hænge ned, men hvile udstrakt og blødt. — Farvel, Hr. Herwarth, Farvel, Frøken! Tænk stundom med Venlighed paa Hollænderen; han glemmer aldrig dem, han engang har holdt af, ret af Hjertet holdt af. Farvel!" Dermed trykkede han deres Haand med Hjertelighed og i en Bevægelse, man ikke skulde have tiltroet ham.

Vognen fløi afsted; kun Hollænderen kunde see, hvorledes Herwarth og Elina bleve staaende paa samme Plet og stirrede efter dem, og hvorledes Herwarth pludselig kyssede sin Søster og gik tilbage med hende, med Armen om hendes Liv. Marie kunde længe ikke tilbageholde sine Taarer, Perronet respekterede hendes Sorg og var tausere end sædvanlig, men Georg var fortrydelig over denne „Klynken." Imod Sædvane begyndte han at beundre Naturen for at adsprede Maries Tanker. Nu var Hollænderen ham i Veien; han kunde ikke give sit onde Lune Luft

ligeoverfor denne Satiriker, og først næste Dag fandt han sig bedre i Forholdene.

Efter næsten tre Dages Reise kom man til München. Maries Fod var vel endnu lidt smertefuld, men, takket være hendes Læges utrættelige Omhu for hende, var hun dog saa vel, at hun allerede de følgende Dage kunde nyde de Kunstskatte, som München eier. Dette skete næsten udelukkende i Hollænderens Selskab, der ikke alene var hende en trofast, men en kundskabsrig og forstandig Fører. Georg var snart bleven mæt af disse Nydelser.

Her viste sig tydeligt Forskjellen eller Modsætningen mellem deres Interesser. München har en særegen Tillokkelse baade for dem, der søge aandelig Nydelse, og for dem, hvem kun det Materielle tiltaler. Medens Marie foretrak hine og med Henrykkelse besøgte Pinakotheket, Glyptotheket, Kunstnernes Ateliers og beundrede de mange Kunstværker paa de offentlige Pladser, foretrak Georg det i München eiendommelige Kneipeliv, hvor Øllet og atter Øllet spiller Hovedrollen, hvor de gode Münchener kun drikke og drikke, men dog ere saa høflige at tage deres hele Familie med. Her svirer ikke alene Manden, men hele Familien, Tjenestetyendet iberegnet. Og dog er her imod al Forventning intet Folkeliv.

Naar vi sige, at Marie var henrykt, maa dette dog kun forstaaes paa den Tid, hun tilbragte mellem Kunstens Mesterværker, thi ofte, kun altfor ofte nødtes

hun til at give bittre Tanker Rum, eller hun hengav sig til Drømmerier, der tidligere havde været hende fremmede. Ikke alene det, at hendes Mand ganske overlod hende til en Anden og forsømte hende, vakte bittre Følelser hos hende i Erkjendelsen af, hvor lidet hun var for ham, men ofte maatte hun være Vidne til ubehagelige Scener, naar han kom hjem fra disse Ølfornøielser, hvor han havde nydt, maaskee kun en Fjerdedeel af Münchenernes reglementerede Qvantum, men dog mere end han kunde taale. Han var da enten opfarende og trættekjær, eller døsig og vrøvle-voren.

De faa Dage i München gik derfor under en idelig Afvexling af Nydelse og Bedrøvelse, og Hollænderens uudtømmelige Lune og ubeskrivelige Godmodighed kunde ikke raade Bod paa Alt. — Nu forestod Reisen til Hjemmet, og ligesom hun for nogle Maaneder siden i Hjemmet glædede sig til Reisen, for at komme sin Mand nærmere, saaledes længtes hun nu efter Hjemmet, for at det Saar kunde læges, der saa ofte havde blødt paa Reisen. Men dengang haabede hun næsten med Vished, nu kun med Tvivl og Bekymring. — Perronet skulde reise sydpaa; det var det sidste kjære Baand, der skulde løsnes.

Han var i Afskedens Øieblik alvorligere end ellers. „Bevar ikke alle Erindringer fra Reisen; see til at glemme baade dem, der have saaret Dem, og

ligesaa meget dem, der maaskee have glædet Dem allermeest," havde han sagt til hende, og hun følte, at han havde Ret. Han tog Afsked med hende som en Fader fra sit Barn, men selv i hans kjærlige og velmeente Ord laa Noget, der smertede hende. Det var, som om han tvivlede om hendes Fremtid, om hendes Lykke. — Til Georg sagde han nemlig halvt i Spøg og dog i Alvor:

„Jeg takker Dem, fordi De i disse Dage har betroet mig Deres Hustru. Hvis Skjæbnen havde været saa høflig at betroe mig en saadan Skat, skulde jeg hele mit Liv have fredet om den med Kjærlighed. — Nu har jeg kun faaet en Ahnelse om, hvad det vil sige at have en elskværdig Kone, og hvilket Ansvar man har for hendes Lykke. Farvel!"

Dermed reiste han, og ogsaa vi maae tage Afsked med ham. Vi ville ønske Læserne, naar de engang komme til at reise, at de maae træffe en saa elskværdig, saa livlig, saa godmodig og saa jovial, dannet Reisekammerat som denne Hollænder. Det vil være et uvurdeerligt Held i Regn og i Solskin, i en smuk og i en øde Natur, under alle Sindsstemninger og i alle Forhold, og vi ere overbeviste om, at han iblandt Reiseminderne vil indtage en fremragende Plads.

Georgs og Maries øvrige Reise til Hjemmet ville vi ikke dvæle ved. De ilede saa hurtigt som muligt over Nürnberg, Leipzig og Berlin, men Marie

nærmede sig ikke sit Hjem med de Følelser, hvormed de fleste Reisende vende tilbage. Hvor ofte høre vi ikke, at det Bedste ved en Reise er at komme hjem, og hvor glade og lykkelige pleie ikke de Hjemkomne at være, ofte langt gladere end ved Afreisen. Marie derimod kom hjem med et tungt Hjerte; hun havde paa Reisen gjort bittre Erfaringer; det Haab, hvormed hun var reist bort, var skuffet, og, hvad end mere ængstede hende, hun havde allerede erfaret, at naar hun vilde bedømme sin Mands Opførsel, kom hun stedse uvilkaarlig til Sammenligninger, der aldrig faldt ud til hans Fordeel, og saaledes, frygtede hun, vilde det ogsaa blive for Fremtiden.

Da hun igjen saae Kjøbenhavns Taarne, bad hun saa inderligt til Gud, at hendes Hjem maatte blive et Fredens Hjem, at hun maatte faae Magt til at tilbagevinde sin Mands Hjerte, og Kraft til at bære sin Skjæbne. Hun var endnu i en bevæget Stemning, da Georg nærmede sig.

„Nu ere vi snart hjemme,“ sagde hun og pegede ind mod Staden.

„Ja, og der er intet baiersk Øl,“ svarede han; men da han saae, hvor ubehagelig denne Spøg var Marie, tilføiede han: „Men det er det Samme. Jeg troer dog, der er bedst hjemme, og vi skulle nu igjen tilhøre hinanden.“

Marie rakte ham Haanden og spurgte: „Har jeg da ikke altid tilhørt Dig?“

„Jo — men nu har Du kun mig."

Ogsaa dette Svar saarede Marie, der følte ligesom en kold Luft strømme gjennem sit Hjerte, og hun maatte gjøre Vold paa sig selv for ikke at briste i Graad.

Ved Toldboden ventede Georgs Forældre og Søster dem, og til Maries store Glæde var ogsaa uventet hendes Moder der. Da hun laa i Moderens Arme, fik hendes Taarer frit Løb.

Hendes Taarer bleve ansete for Glædens Taarer!

Fjorten Dage efter de Reisendes Hjemkomst skulde Eugenie have Bryllup. William havde endelig opnaaet den længe ventede Fuldmægtigplads, og hele Sommeren var gaaet hen med at indrette et lille, men hyggeligt Hjem, hvor der næsten ikke var Tale om Luxusgjenstande. Maaskee aldrig vare to Mennesker saa glade og tilfredse blevne forenede. Marie var Vidne til Eugenies Glæde; hun havde selv engang følt en lignende. Hun misundte hende ikke, men naar hun drømte sig tilbage til den Tid, vaagnede hun af Drømmen med Taarer i Oiet.

Derimod kunde hun misunde hende hendes lille Hjem, den lille, hyggelige Dagligstue, hvor hun saa mangen Aften sad ene med Eugenie, hver med sit Haandarbeide, i fortrolig Samtale. En lille Lampe med mat Kuppel bidrog til at vække Fortrolighed og til at man følte sig veltilmode. Naar saa William kom hjem, munter og glad, og læste høit for Svigerinderne eller passiarede med dem, eller til Afvexling

paatog sig at skjænke Thee for dem, da foer ofte en skjærende Smerte gjennem Maries Hjerte og forstyrrede hendes Ro.

Georg kom sjeldent derhen, ofteſt kun for at hente sin Kone, men selv denne Opmærksomhed hørte senere op. Deels havde han et gammelt Nag til Svogeren, deels maatte ogsaa han føle, at det ikke er forgyldte Speile og Gulvtæpper i store og elegante Værelser, der gjør Hjemmet hyggeligt. Uvilkaarligt maatte han føle, at den Fredens Duft, der fandtes hos Søsteren, fattedes i hans Hjem, og uagtet han gjerne vilde have givet Marie Skylden derfor, kunde han dog i Hjertet ikke frikjende sig selv.

Han begyndte atter sit tidligere Liv. Marie følte sig mere og mere ene og overladt til sine Tanker. Hun kunde ofte ikke udholde denne forladte Eensomhed og søgte da Tilflugt hos Eugenie. Naar Georg da ikke fandt hende hjemme, blev han vred, især fordi Svogerens Huus skulde være det Asyl, som han selv ikke kunde eller vilde skabe hende. Naar de undertiden vare ude, enten hos Forældrene eller andetsteds, og deres Reise da blev omtalt, havde han en Fornøielse af at berøre Maries ømme Side ved at ridiculere deres Reisekammerater. En comisk Beskrivelse af Hollænderen var en staaende Underholdning, og derefter gav han til bedste, hvorledes hans Kone paa den Reise havde erobret Hjerter, hvorledes Hollændere, Berlinere og andre Nationer havde sværmet for hende.

Naar hun da rødmede over disse udelikate Hentydninger, sagde han letfærdigt:

„Du skal ikke rødme, min Pige. Jeg har jo ikke sagt, at de have erobret dit Hjerte. Jeg siger det blot for at vise, at ogsaa Udlandet sætter Priis paa Dig."

Denne Drillelyst — vi kunne ikke kalde det andet — var fornemlig opstaaet, efterat de Begge havde faaet Breve fra Herwarths. Herwarth havde skrevet til Georg temmelig koldt og afmaalt, men hofligt, og det var tydeligt, at han kun havde skrevet for at faae Leilighed til i Slutningen af Brevet at anbringe en smuk og hjertelig Hilsen til hans „elskværdige Kone." Elina skrev med et ungdommeligt Venskabs Varme til Marie, og endte Brevet med en formel og flygtig Hilsen til hendes Mand.

— Kort sagt, Maries Liv fløb hen i Sorg og Smerte. At føle sig tilsidesat, at mærke, at man saagodtsom Intet er for sin Mand, er i og for sig smerteligt; men hertil kom endnu Selvbebreidelser, endskjøndt hun egentlig ikke kunde gjøre sig selv Rede for, hvad hun havde at bebreide sig. Hun følte, at hun ikke var saa kjærlig imod ham, som f. Ex. Eugenie imod sin Mand, men hun maatte ogsaa sige sig selv til Undskyldning, at Grunden var den Kulde, hvormed han modtog ethvert Beviis paa Ømhed. Hun kunde ikke troe, at hun var saa ubetydelig og intetsigende, at hun ikke skulde kunne fængsle ham, og

dog var det denne Tvivl, der atter og atter opstod hos hende. Hun søgte altid Grunden hos sig selv, men fandt den altid hos ham. De bleve mere og mere fremmede for hinanden, og hun vilde have seet en trøstesløs eller ialfald tom og uhyggelig Fremtid imøde, hvis ikke Skjæbnen havde aabnet hende en Udsigt, hvortil hun kunde knytte et nyt Haab

Hun havde Haab om at blive Moder. Til denne Tanke klamrede hun sig fast, først og fremmest i det Haab, at et Barn vilde atter gjengive hende hendes Mands Hjerte, og hvis dette svigtede, havde hun dog et Væsen at leve for, at elske og blive gjenelsket af. Hvor mange Forhaabninger bygger ikke den unge Moder paa det ufødte Barn! Da hun meddeelte Georg denne glædelige Overraskelse, blev han virkelig glad og var i nogen Tid omhyggelig og kjærligere imod hende, men da samtidig Maries Helbred leed, og hun oftere maatte give efter for et nervøst Ildebefindende, blev han utaalmodig og forlod hende igjen oftere. Eugenie var da hendes Trøst, og den trængte hun til.

Afgjørelsens Time slog. Under usigelige Smerter fødte Marie en Datter. Da hun havde Barnet i sin Arm og saae Georg sidde paa Sengekanten med hendes Hænder i sine, skuende hende saa kjærligt i Øiet, var Alt glemt, og hun takkede Himlen for dens velsignende Naade. Al Georgs tidligere Kjærlighed var et Øieblik gjenfødt; han havde maaskee for første

Gang i sit Liv Taarer i Diet, og følte, hvor dyrebar Marie dog var ham. Han var et andet Menneske, kjærlig, deeltagende, opmærksom, endog opoffrende, og Marie følte sig atter lykkelig. Hun fandt i Dieblikkets Velsignelse rigelig Løn for al sin tidligere Sorg.

Men alt det Gode hos Georg viste sig kun flygtigt; det fik desværre kun Tid til at vise sig, for efter kort Tid atter at forsvinde. Da Marie igjen kunde tage sig af sit Huus, da Barnet krævede næsten al hendes Tid og forstyrrede hans Ro baade Dag og Nat, var det forbi med hans Taalmodighed. Barnets Skrigen var ham en Gru, og Moderens Omhu for det forekom ham at være et Brud paa hendes Pligter imod ham. Alt i Huset skulde dreie sig om Barnet, og denne Ret meente han tilkom kun ham. Hans Huus forekom ham som en Barnestue, hvor han ikke havde hjemme, og ikke mange Uger efter flyede han Forstyrrelsen i sit Hjem, for at søge et forstyrret Liv ude.

Marie mærkede det kun altfor godt og altfor snart. Hendes Haab var atter skuffet, men hun havde jo sit Barn. Naar hun sad ved dets Vugge, kunde dets Smiil holde de frembrydende Taarer tilbage, og naar Hjertet i sin forladte Eensomhed græd, behøvede hun blot at tage sit Barn i sine Arme; dets røde Kinder, dets smaa klappende Hænder gjengav hende

Fred, idetmindste for et Øieblik; dets trygge Søvn forkortede hendes søvnløse Nætter.

Eugenie spurgte hende ofte, og det samme Spørgsmaal har maaskee Læseren gjort sig selv, hvorfor hun ikke talte alvorligt med sin Mand, om hvis i Grunden gode Hjerte man ikke tvivlede, hvorfor hun ikke foreholdt ham hans Opførsel og bønfaldt ham om at forandre sig eller sige hende Aarsagen til hans Kulde. — Hun havde ofte forsøgt det, men aldrig fik hun Tid og Lov til at udtale sig; hendes Klager kaldte han Børnestreger, hendes Taarer spottede han, og naar hun ikke lod sig afskrække af hans Spot, forlod han hende, overladt til sine Bekymringer og angrende at have gjort det forgjæves Forsøg.

Og Ingen havde Indflydelse paa ham. Han skyede alle dem, der vilde indvirke paa hans Vandel. Hans gamle Fader, der nu fuldtvel indsaae, hvor ufornuftigt han havde opdraget ham, forsøgte det vel, men han kunde ikke afryste det Herredømme, Sønnen eengang havde faaet over ham. Hans Moder havde kun Taarer, og han havde ikke Agtelse for eller forstod en Moders Taarer. Svogeren undgik han, og Søsteren var i hans Øine endnu det Barn, som han som Dreng havde cujoneret. Svigerforældrene stode i hans Tanker altfor dybt under ham, til at han skulde høre et Raad fra den Kant.

Justitsraad Qualen havde flere Gange søgt at faae ham i en eller anden Stilling, men det mis-

lykkedes stedse, og Georg latterliggjorde de forgjæves Anstrængelser. Han drev derfor for Vind og Vove; der var intet Styr paa hans Lyster og Tilbøieligheder. Hidtil havde han dog kunnet vælge det Selskab, han kom sammen med, nu var det ham næsten ligegyldigt; før vedligeholdt han dog en vis Anstand i sine Udskeielser, men efterhaanden nedlod han sig dybere og dybere til de raaeste Bacchanalier. Æresfølelsen, der før holdt ham nogenlunde opret, udslukkedes mere og mere; men i sit Ydre og i sin hele Optræden for Verden bevarede han dog endnu saa megen Holdning, at han endnu ikke var udelukket fra al anstændig Omgang.

Marie leed naturligviis usigeligt under hans Udsvævelser, der frembragte en Brutalitet hos ham, der tidligere var ham fremmed; men kun hun var Vidne til den. Dog var der endnu enkelte Øieblikke, hvori han kunde gjenvinde et Skin fra sine bedre Dage. Endskjøndt Marie ikke turde glæde sig derover, da hun vidste, at det kun var korte Glimt, nød hun dog disse Øieblikke med Begjærlighed. Hun vilde af dem ligesom søge Lægedom for de kommende Lidelser. Hun tvang sig da til at være munter, mindede om fordums lykkelige Dage, fremkaldte Reiseerindringer, som hun vidste vare Georg behagelige, udmalede den Glæde, der kunde vente dem af deres Barns Fremtid, kort sagt gjorde Alt, hvad der kunde bringe ham ud af hans letsindige Ruus.

I et saadant Øieblik — det var allerede 2 Aar efter deres Hjemkomst fra Reisen — kom Tjeneren ind med et Visitkort. Destoværre var det allerede en Sjeldenhed, at Nogen kom der i Huset, og Georg greb nysgjerrig og begjærlig Kaartet.

„Kan Du gjætte, Marie?“ spurgte han oprømt. „Det er langtfra.“

Marie fik øieblikkelig en Ahnelse, og Georg læste den i hendes Ansigt.

„Rigtigt!“ udbrød han. — „Men er det ham eller hende, eller dem begge To?“

„Hvor kan jeg vide det!“

„Du Stakkel! det er kun — hende,“ lo han og gik ud af Værelset.

Han kom strax efter tilbage med — Herwarth. Marie modtog ham glad overrasket, og selv Georg førte ham ind til hende med saa megen tilsyneladende Glæde og Høflighed, og viste sig under hele det korte Besøg saa livlig og saa elskværdig, at Herwarth maatte troe, at de vare langt lykkeligere, end han tidligere havde formodet.

„De kommer da igjen iaften,“ havde Georg sagt til ham, da han tog Afsked. „Vi ere alene, og De vil altid være velkommen. — Undskyld, at jeg ikke beder Dem til Middag,“ tilføiede han, „men jeg har lovet nogle gode Venner at spise med dem idag.“

Herwarth modtog Indbydelsen, og, da han var gaaet, bad Marie i en halvt spøgende Tone:

„Lad mig nu see, Georg, at dine gode Venner ikke beholde Dig altfor længe. Du veed nok…"

„Vær Du kun rolig. Troer Du, at jeg vilde lade dig være ene med — Philosophen?"

Men Marie var ikke rolig. Hun var i en sælsom Bevægelse. Vel følte hun Glæde ved Gjensynet, men hvor forandret var ikke Alt, siden Herwarth havde seet hende som en endnu glad og lykkelig ung Kone! Hvor ofte havde hun ikke midt i en Strøm af Taarer tænkt paa hine Dage, og nu skulde de atter mødes i Sorgens Dage! Det forekom hende, at der nu maatte forestaae hende en Afgjørelse af hendes Skjæbne, at Herwarth paa en eller anden Maade skulde gribe ind i Forholdene, men hvorledes, det var hende en Gaade, hvis Løsning hun frygtede. Midt i Glæden over at see ham, var det hende dog en smertelig Tanke, at det var ham, der først havde sat Georg i Skygge, der havde aabnet, skjøndt mod hans Villie, hendes Øine for hendes Mands Feil. — Og hvorledes vilde disse To, der allerede dengang fandt saa lidet Behag i hinanden, nu kunne enes, da hine Feil i Aarenes Løb vare voxede?

Under slige Tanker henrandt Resten af Dagen. — Herwarth kom meget tidlig om Aftenen. Uforbeholdent yttrede han sin Glæde ved at see hende i hendes Hjem, bragte hende hjertelige Hilsener fra Elina, der ikke kunde glemme hende, opfriskede alle de gamle og kjære Reiseerindringer, der bestandig

paany havde fremkaldt Længsel hos ham efter igjen at see hende, og fortalte hende, hvorledes hans egen Livsstilling havde forandret sig, at han nu var paa en Reise til Sverrig og at han kun havde kort Tid til sit Ophold her.

Marie hørte ham med Interesse; de gjorde Touren paa den henrivende Bjergsø om igjen, hun levede atter mellem Bjergene, Hjertet slog igjen saa frit og saa ungdommeligt; men efterhaanden, da det gik længer ud paa Aftenen, blev hun mere og mere adspredt. Hendes Mand kom ikke hjem, og af Erfaring vidste hun, hvad det havde at betyde, naar han spiste til Middag med sine Venner. Først ventede hun ham urolig, dernæst frygtede hun hans Komme og lyttede i Angst til enhver Larm fra Gaden eller Trappen, frygtende for at Herwarth skulde see ham i en fornedrende Tilstand.

Herwarth mærkede den Forandring, der lidt efter lidt foregik med hende. „Befinder De Dem ikke vel?" spurgte han.

„Tilgiv mig; det er et Ildebefindende ... Nei, jeg vil ikke skuffe Dem; — men De vil ikke misforstaae mig, naar jeg beder Dem ...."

„Jeg vil opfylde enhver af Deres Bønner."

„.... naar jeg beder Dem, nu at forlade mig."

Forundret reiste Herwarth sig og vilde gaae. Marie saae bedrøvet paa ham, rakte ham Haanden og sagde:

„Jeg kan ikke forklare mig. — Jeg viser Dem ikke bort; jeg har længe ikke.... Men viis, at De ikke er vred, ved at besøge os igjen."

„Jeg har kun imorgen til min Raadighed."

„Saa kom imorgen!"

Herwarth gik, og Marie blev tilbage i dybe Tanker. Længe sad hun med Haanden under Kinden, hensjunken i Drømmerier og glemmende Alt om sig. Hun mærkede ikke sin Mands Hjemkomst, før han stod ved hendes Side og spurgte:

„Men hvor er Herwarth?"

Marie foer rødmende op og saae Georg staae for sig; hans Ansigt blussede, hans Blik var truende og lurende.

„Han kom ikke; — han sendte Afbud," stammede hun. I et Nu havde hun indseet, at hun ikke turde sige Sandheden, den virkelige Grund, hvorfor han var gaaet, da det vilde fornærme Georg; og uheldigviis greb hun til denne Usandhed. Vi sige uheldigviis, thi det var uoverlagt og ubetænkt, Øieblikkets Indskydelse.

„Det er L—!" udbrød Georg og slog i Bordet.

„Georg!" raabte Marie forskrækket og vilde reise sig, men næsten afmægtig sank hun tilbage.

„Det er L—, siger jeg dig!" vedblev han. — „Jeg veed det; jeg har talt med ham, da han gik herfra. — Det var et besynderligt Uheld; ikke sandt? Men jeg skal .... naa, slaae dig tiltaals .... Jeg

har jo ikke forstyrret Eders Hyrdetime. — Du burde takke mig...."

„Men Georg! — Du veed ikke, hvad Du siger. — Du er — beruset...."

„Ja, — men ikke af Kjærlighed," lo han.

Marie vaklede, bleg som et Liig, ud af Værelset ind til sit Barn. Ved Siden af dets Leie sank hun sammen, svømmende i Taarer, medens Georg forlod Huset. Den halve Nat laa hun kæmpende med Fortvivlelse og Jammer, indtil Søvnen forbarmede sig over den Forpinte. — Da hun næste Morgen slog Dinene op, saae hun sin Mand ligge halvt paaklædt paa sin Seng i en urolig Søvn. Henad Morgenstunden var han kommen hjem i en næsten bevidstløs Tilstand, og bedøvet var han sjunken om paa sit Leie.

Marie gøs ved at see ham. Sagte stod hun op, klædte sig paa og listede sig ind i Dagligstuen, hvor Alt saa tydeligt mindede hende om den foregaaende Aften. Der ventede hun længe med bankende Hjerte sin Mand. Hun hørte ham inde i hans eget Værelse, men kort efter gik han ud. — Hun var vant til denne Opførsel, naar han havde indseet sin Uret, og forsaavidt kunde det trøste hende, men idag var det hende smerteligere end ellers. For første Gang havde han paa en saadan Maade fornærmet hende, og hun kunde forlange en Opreisning, idetmindste en Undskyldning fra hans Side. Desuden laa det hende tungt paa Hjerte at gjøre sin Uret god igjen, at for-

klare ham Grunden til den Usandhed, hun havde gjort sig skyldig i. Men denne Ligegyldighed, denne Ringeagt og Haan, at forlade hende uden at sige et Ord, det nagede hende stærkere og stærkere, Time for Time.

— Da Herwarth om Formiddagen gjentog sit Besøg, var Marie næppe til at kjende igjen. Endnu igaar saa livlig og smuk, lignede hun idag en Blomst, der i Nattens Løb var gjennemisnet af Vinterkulden. Han mærkede strax denne Forandring, og Maries fremtvungne Smiil, da hun rakte ham Haanden for at ønske ham Velkommen og for at skjule sin fortvivlede Sindsstemning, overbeviste ham end mere, at her var Lykken ikke tilhuse. Han beholdt hendes Haand nogle Øieblikke i sin og betragtede hende deeltagende, som om han vilde læse i hendes Hjertes hemmeligste Vraa. En let Skjælven i hendes febergløende Haand udtydede han som hendes Ønske, at han skulde tage Plads ved hendes Side, og han satte sig. Han saae hende zittre, og hvorledes hun maatte læne sig tilbage i Stolen.

„Min stakkels Veninde!" begyndte han. „Der hviler idag en Sorg paa Deres Hjerte."

„Idag?" svarede hun med et Suk, og en Pause indtraadte, som han endelig afbrød.

„Jeg er Deres Ven; det veed De. Men Skjæbnen har ikke villet, at jeg skal kunne vise det i Gjerningen; dertil leve vi altfor fjernt fra hinanden.

Ellers vilde jeg bede Dem at betroe mig Deres Sorg, for at jeg kunde lette den."

„Deeltagelse er altid en Trøst, naar Hjertet sørger."

„Igaar glædede jeg mig," vedblev han, „ved at see Dem lykkeligere, end jeg i Grunden havde ventet, men idag ...."

„O, det er ikke idag alene," udbrød Marie og hendes Taarer strømmede, — „et heelt Liv, en uafbrudt Bekymring og Angst. — Hvor vilde jeg ikke have givet Meget til, at De ikke havde seet mig saaledes! De havde da en Erindring om mig, der idetmindste ikke kunde volde Dem Smerte. — Nu vil De kun beklage mig, ikke sandt?"

„Det er da mere end en forbigaaende Sorg?"

„Min hele Tilværelse er ødelagt," udbrød hun hulkende; „uopretteligt ødelagt."

„Siig ikke det. Husk, at selv i Sorgen er en Fortrøstning, at Sorgen aabner vort indre Øie for mangen Tanke, der ellers maaskee aldrig var opstaaet, Tanker, der luttre og forædle."

„Men naar Sorgen knuser? — eller naar den Dag for Dag nager paa den svage Traad, der endnu holdt Haabet ilive?"

„Hvor der er Karakteer og Sjæleadel, vil Sorgen aldrig knuse. I det Øieblik, Himlen sender os en Sorg, finde vi selv en Modvægt, et Anker, hvorved vi søge Frelse."

„Nei, nei!“

„Deres Barn da? Om end Livet viser nok saa mange Skyggesider, hos Barnet bliver dog et Lysglimt tilbage, og saalænge det er der, er en Moders Tilværelse ikke haabløs eller fortvivlet.“

„De har maaskee Ret. Men hvorfra skal jeg hente Kraft? Mit Barn giver mig kun en flygtig Trøst — jeg tør ikke mere binde mit Haab til Noget.“

„Jeg ahnede det. Hvor ofte har jeg ikke bedet, at denne min Ahnelse ikke maatte gaae i Opfyldelse! — Har De aldrig,“ vedblev Herwarth og greb hendes Haand, „i Deres stille, sorgfulde Timer følt, at der var et Menneske i det Fjerne, hvis Tanker vare hos Dem, trøstende i Sorgen, og glad ved Deres Glæde?“

„Jeg vidste, at jeg var Dem kjær,“ sagde Marie, smilende gjennem Taarer.

„Kjær?“ De var mig saa dyrebar som min Søster. — Men opgiv ikke Haabet. Det er umuligt, at De ikke skulde kunne beseire det koldeste Hjerte.“

„Jeg beseire?“ — Maries Smiil blev bittert. — „Nei, min Lod er at lide og — at bukke under.“

„Men er der Ingen her, der kan opretholde Deres Mod?“

„Alle elske mig, Alle trøste mig, men hvad hjælper hele Verdens Kjærlighed, naar den Ene, til hvem jeg er bunden, støder mig fra sig? Naar jeg seer den, der skulde være min Støtte og min Stolt-

hed, mit Barns Fader, fornedre sig? — „Tilgiv," tilføiede hun og skjulte sit Ansigt i sine Hænder, „jeg burde aldrig have sagt disse Ord til en Fremmed!"

„En Fremmed?"

„Tilgiv mig igjen! Nei, De er mig ikke en Fremmed. — O vidste De...."

„Tal Marie! — nei, tal ikke! Det er ikke Forfængelighed, men en dyb og inderlig, fast Tro, der tilhvidsker mig, at vi forstaae hinanden. — Bevar mig Deres Venskab, maaskee vil Tanken derom kunne mildne Deres Smerte."

„Den Tanke har tidt opretholdt mig, — og dog var det den, der...."

„O, De veed ikke, hvor tungt det er, Intet at kunne gjøre, og endnu tungere at være fjernt fra Dem og vide Dem ulykkelig. Dog nei — De kan ikke blive ulykkelig; det vilde rokke min Tro paa Himlens Retfærdighed."

Han reiste sig og greb hendes Haand. Hendes Taarer strømmede frit. I Dieblikkets Bevægelse lænede hun sit Hoved til hans Arm; han lagde sin Arm om hendes Nakke. Ingen talte, men pludselig afbrødes Stilheden ved at Døren blev reven op, og Georg traadte ind. En Haanlatter lød fra hans Læber.

„Ha, ha, ha! min dydzirede Frue! og min meget lærde Ven! — Undskyld, at jeg forstyrrer Deres tète à tète." Han traadte hen til Marie,

rev hende heftigt op fra Stolen, saa at hun vaklede over imod den nærmeste Væg.

„Bort fra mine Øine, Qvinde! Lad mig være ene med denne Herre!" raabte han næsten ude af sig selv.

Marie vilde gaae, men Herwarth traadte imellem og sagde: „Gaae De kun, min Frue! Her er Intet skeet, hvorover De eller jeg behøver at slaae Øinene ned. Deres Mand er i en ophidset Stemning, der gjør ham blind; han vil fortryde at have behandlet Dem saaledes, og han vil snart bede Dem om Forladelse."

Hun gik sønderknust ud af Værelset.

„Og nu, min Herre!" vedblev Herwarth, da hun var gaaet, „kan De forlange en Forklaring af mig, og jeg skal give Dem den som Mand af Ære."

Georg blev forlegen over Herwarths overlegne Rolighed og Frimodighed, og stammede kun: „De kan ikke nægte...."

„Hvad kan jeg ikke nægte? At Skinnet er imod mig? — Nu vel, maaskee. — Men naar De havde seet Kilden til de Taarer, Deres Kone udgød, og vidste Grunden til den Sindsbevægelse, hvori de fandt hende, De vilde da have bedet hende om Tilgivelse, istedetfor paany at krænke hende, — og naar De ikke kan eller vil aftørre hendes Taarer, har Venskabet en Ret dertil."

„Ingen har Ret over min Kone,“ afbrød Georg.

„Hvorledes? Skal da Deres Kone være den Eneste, der skal staae hjelpeløs og uden Trøst af Andre, naar Sorgen knuser hendes Hjerte? naar hendes Mand ikke vil lette hendes Kummer?“

„Hvo siger det?“

„Det siger mig Alt, hvad jeg her har seet, og jeg havde længe ahnet det. — Bliv ikke heftig. — Denne sidste Scene var desuden nok til at aabne mine Dine. De kan forbyde mig Deres Huus, men det behøves ikke, da jeg reiser herfra imorgen; — men jeg kan forlange, og det fordrer jeg med Bestemthed, at De ikke lader en Skygge af Mistanke hvile paa Deres Hustru.“

Da Georg taug, vedblev han: „Kjendte jeg Dem bedre, eller stod jeg Dem nærmere, kunde jeg have Meget at sige Dem; nu kan jeg kun bede Dem, at De aldrig glemmer, at De har en Hustru, for hvem en Mand burde offre hvert Minut af sit Liv.“

„Jeg trænger ikke til Raad, og endnu mindre til Paamindelser og Formaninger, allermindst af en Fremmed,“ svarede Georg.

„Dertil trænge vi Alle. — Tillad mig nu at sige Dem og at sige hende mit Farvel. Det bliver mit sidste.“

„Med Fornøielse,“ svarede Georg, glad over at en for ham saa piinlig Samtale skulde faae en Ende. Han gik ind i det andet Værelse, og kom tilbage med

Marie ved Haanden. Hun var dødbleg, og hendes forgrædte Øine bare Vidne om, hvad hun i de sidste Minutter havde gjennemgaaet.

„Hr. Herwarth ønsker at sige Dig Farvel."

„Ja, vi maae nu skilles. Jeg frygter ikke for, i Deres Mands Nærværelse at kalde Dem min dyrebare Veninde," sagde Herwarth og tog hendes Haand i sin. „Gud give, jeg engang maa høre om Deres Lykke og Tilfredshed, og jeg beder til Gud, at min korte Nærværelse ikke har udsaaet nogen Tvedragtens Sæd. Gud veed, det fortjener hverken De eller jeg."

Med en kort Hilsen til Georg forlod han dem.

Marie og Georg talte ikke et Ord. — Hun troede, at hendes Mand var bevæget, og efter en kort Pause traadte hun hen til ham, tog begge hans Hænder i sine og sagde blot: „Georg!"

„Hvad vil Du? Hvad mener Du?" — svarede han spottende, — „at jeg skulde blive som han? — Nei, min Due, et saadant Ideal og Pragtexemplar af en Mand faaer Du næppe ud af mig."

— Vi ville ikke gjennemgaae den nærmeste Tid efter denne Episode i et Ægteskab, der begyndte i tilsyneladende Lykke og nu var overtrukket med den uhyggelige Himmel, der stedse truer med Uveir og Storm. Kløften mellem Mand og Kone blev større og større, saa stor, at enhver Tilnærmelse fra Maries Side gjorde den større og tilsidst syntes umulig. Man undflyede hinanden; Enhver levede for sig.

Marie i stille Eensomhed, i Kummer og Sorg; Georg i et larmende, udsvævende Liv.

Maries Fader vilde flere Gange have Ægteskabet hævet, men dertil var hun ikke at bevæge, nærmest for sit Barns Skyld. Han vilde, at hun idetmindste skulde leve hos sine Forældre, men heller ikke det vilde hun, da hun ikke vovede at forlade den, til hvis Skjæbne hun var knyttet.

Man er saa tilbøielig til at bebreide Konen Mandens Feil, og at kaste en Deel af Skylden for dem over paa hende. Man siger, at Konens Kjærlighed og Elskværdighed skal binde Manden til Hjemmet, saa at han der føler sig lykkeligst; at hun skal indgyde ham saa megen Agtelse for hendes Person, at Tanken om hende maa afholde ham fra alle de Veie, hvor han sætter sin Ære paa Spil. — Ja vel! det lyder smukt, og meget Sandt er der deri, men den, der vil ansee dette for en Regel, har kun liden Verdenserfaring.

Det er sandt, at, naar Hjemmet er slet, naar Manden der kun finder Uorden, Misfornøielse, Ødselhed, Ufred og deslige, da flyer han det og søger Tilfredsstillelse udenfor sit Hjem, og at dette i Reglen kun kan skee paa Ærens Bekostning. Men hvor ofte har man ikke seet den elskeligste og blideste Hustru fælde Taarer over Mandens Letsind eller Raahed, og hvor ofte er ikke netop Blidheden stillet ved Siden af Raaheden? hvor stor er vel Taarernes Magt over det hjerteløse

og raa Menneske? Manden skal være Konens Støtte og ikke omvendt, og det er kun Undtagelser, naar der findes saa energiske og karakteerfaste Qvinder, at de have Mod til Skridt for Skridt at følge Mandens Veie, for overalt at staae ved hans Side som en varslende og advarende Paaminder. Der hører Overvindelse til at ville stille sin Mand under sit Formynderskab, og skeer det, røber det allerede, at Forholdet er forrykket.

Vi kunne naturligviis ikke falde paa at benægte, hvor uendelig stor Indflydelse den Tanke har, at vide sin Hustru som et Mønster paa Qvindedyder, hvor mægtigt det ansporer til at gjøre sig en saadan Lykke værdig; men, hvor fra Ungdommen Letsind aldrig gav Plads for en alvorlig Tanke, hvor Egenkjærlighed var Drivefjederen til enhver Handling, hvor Ringeagt for Andre gav Selvforgudelsen frit Spillerum, hvor Hjertet mangler eller aldrig kommer til sin Ret undtagen i flygtige Dieblikke, der vil Hustruen vanskelig løse den Opgave at omvende sin Mand, og saaledes var Forholdet mellem Georg og Marie.

Hendes Blidhed, Uerfarenhed og Tillid lod hende i de første Aar være blind for de store Skygger i hendes Mands Karakteer, og hvo vil vel bebreide hende, at hun senere stod vaabenløs, naar disse Skygger lode hende føle deres uhyggelige Kulde? Hun, som altid havde været et Barn i hans Dine, hvorledes skulde hun kunne reise sig ligeoverfor ham

med en Myndighed, hvorunder han skulde bøie sig? — Ja, hvis stille, huuslige Dyder, Kjærlighed og Qvindelighed havde kunnet omvende ham, da vilde det tilvisse for lang Tid siden været skeet.

— At beskrive en ulykkelig Kones Liv er saa angribende, at vi ville forskaane os selv for at fremstille Træk for Træk af en sorgfuld Tilværelse, og at læse en saadan næsten anatomisk Fremstilling af den voxende Kummer er saa lidet opbyggeligt, at vistnok ogsaa Læseren forskaaner os derfor. Kunde man have seet Maries blege og lidende Træk, der mere og mere bare Præget af den Sjælekamp, der for enhver Seir reiser et Gravmæle i Ansigtets dybe Furer og Øiets udslukte Ild; — kunde man have seet Georgs engang mandige og smukke, aabne Ansigt efterhaanden gjøres ukjendeligt ved Mærkerne af de Seire, han vandt, da havde man klarere, end nogen Beskrivelse kunde give, Forestillingen om det Liv, de førte.

Naar man dertil kunde see det lille, yndige Barn med de røde Kinder og klare Øine, med Smilet om Munden, glad og jublende midt imellem den blege, sorgfulde Moder og den sløve, udlevede Fader, med Spøg og Latter lyttende til de uhyggelige Scener, der stundom forefaldt mellem Forældrene, og som det ikke forstod, da havde man et Billed, der stærkere end Ord vilde gribe os.

— — En Eftersaarsaften var Marie hos sine Svigerforældre. Justitsraad Qualen havde længe

været syg elig, og Enhver saae, at han med stærke Skridt nærmede sig Graven. Silde denne Aften havde han faaet et Tilbagefald af sit tidligere Onde, der var stærkere end sædvanlig, og som denne Gang lod befrygte det Værste. Efter nogen Tids Bevidstløshed slog han Oinene op og saae stivt paa alle de Tilstedeværende, Kone, Datter, Svigersøn og Svigerdatter. Kun Georg var der ikke. Næsten uforstaaeligt spurgte han efter ham. — Man havde allerede sendt Bud efter ham. Destoværre vidste man, hvor han stadig var at finde.

Fra et larmende Sviregilde blev han kaldet bort; han ahnede ikke, at det var til hans Faders Dødsleie. I hans Forældres Hjem modtog hans Moder ham i det forreste Værelse kun med de Ord: Georg, Georg! men der var Noget i den Tone, hvormed hun udtalte disse Ord, der forbausede ham. Han vaklede ved hendes Haand ind i Faderens Soveværelse. Det var kun svagt oplyst, men han kunde dog skjelne sin Kone iblandt de Andre, og nærmede sig hende med sine Kjærtegn paa en Maade, der bevægede hende til en afværgende Bevægelse. Han vilde netop paa sin Viis straffe denne Bevægelse, da hans Faders matte Stemme lød fra Sengen.

„Er det dig, Georg?"

„Ja, Fader!"

„Gud være lovet! — Kom hen til mig. — Giv mig din Haand."

Stemmen var saa forandret, og Haanden, som hans Fader rakte ham, var saa kold, at han uvilkaarlig slap den og greb efter Lampen for at see sin Faders Ansigtstræk. Lampen rystede i hans Haand, da den kastede Lyset paa den Døendes Ansigt, og Marie maatte tage den fra ham. En forunderlig Forandring foregik i Georg; det var, som om dette eneste Blik havde forjaget alle Spor, der mindede om det Sted, hvorfra han kom.

„Giv mig din Haand!" gjentog den gamle Qualen i en bedende Tone.

„Der er den," svarede Georg og rakte ham den, idet han knælede ved Siden af Sengen.

„Jeg har en Bøn til Dig," vedblev den Døende — „en Bøn — kan Du tilgive mig?"

„Jeg?" udbrød Georg forundret. „Jeg, der selv trænger til din Tilgivelse?"

„Tilgiv mig, min Søn, for hvad der er skeet og for hvad der vil skee. — Jeg trænger til det Barns Tilgivelse, som jeg elskede saa høit, men hvis Liv — jeg — saa — slet...."

Han fuldendte ikke, men med et krampagtigt Tryk af den magre Haand udaandede han det sidste Suk. Georg gøs ved at føle sin Haand endnu i faa Secunder fast omsluttet af Faderens kolde og klamme Haand, men da han havde faaet den fri, reiste han sig, greb atter Lyset og traadte tæt hen til sin Faders Liig. Længe stirrede han fast paa den Afdøde, og da

han havde forvisset sig om, at Døden havde seiret, satte han Lyset fra sig, saae paa sin Moder og sin Søster, der svømmede i Taarer, men ikke havde et Blik tilovers for ham; han saae paa sin Svoger, der saae ham stivt i Øiet, men ikke havde et Ord at sige ham. Kun Marie reiste sig og rakte ham sin Haand. Han følte den varme, kjærlige Haand trykke sin; den udslettede Sporet af den Dødens Haand, han nylig havde følt.

Atter gik han hen til sin Fader. — „Fader!" sagde han, „Du bad om min Tilgivelse. Nu forstaaer jeg Dig. Gid jeg kunde undskylde, hvad jeg har forbrudt, ved min Kjærlighed, saaledes som Du kan det! — Kunde Du nu see i din Søns Hjerte, vilde Du maaskee ogsaa tilgive mig. — Kom, Marie, lad os gaae! — Farvel Moder og Søster. Gud trøste Eder; af mig vente I vist ingen Trøst. — Farvel, William! — Du vil dog vel give mig Haanden?"

William rakte ham den og trykkede hans med Varme.

Georg og Marie gik til deres Hjem uden at tale et Ord, men flere Gange følte hun, hvorledes han pludselig trykkede hendes Arm tættere ind til sig, som om han vilde forvisse sig om, at hun endnu var ved hans Side og ikke vilde forlade ham. — Da de kom hjem, gik de begge instinctmæssig hen til deres Barns Seng. Det laa i en tryg Søvn. Det var som om

dette Syn, saa kort efter at have dvælet ved Dødens Leie, løste Kulden og Isen om hans Hjerte. Han sank ned i en Stol, og Taarerne strømmede ham over Kinderne. Marie lagde sin Arm om hans Hals; det standsede ikke hans Taarer, men han hulkede som et Barn, trak Marie hen til sig og gjentog: „Stakkels, stakkels Marie!“

Hvor let glemmer og tilgiver ikke Qvinden! Hun blandede sine Taarer med hans; hun trøstede og opmuntrede ham med de kjærligste Ord, og han, han følte sig som overvunden og opløst af Glæde og af Smerte. Det var som om hele Fortiden med alle dens Minder kunde flyde bort i Taarestrømmen. Øieblikkets Smerte var ligesom en kjærkommen Lægedom for forbigangne Synder.

— Den følgende Dag kom William. Hans alvorlige Mine tilskrev Georg kun Sorgen over Tabet af en Svigerfader, som han altid havde agtet og elsket, og det undrede ham ikke, da han bad ham at gaae ind i hans eget Værelse, for at tale med ham uforstyrret. Før de gik, tilkastede Marie Svogeren et bedende Blik, hvori denne tydelig kunde læse Bønnen om ikke at gjøre hendes Mand Bebreidelser, og han besvarede det med et Haandtryk, der beroligede hende.

Da de to Svogre vare alene, begyndte William: „Georg, jeg seer paa Dig, at din Faders Død har gjort dybt Indtryk paa Dig. Du har før ikke kjendt alvorlige Sorger. Nu har Du erfaret, hvad det vil

sige, og det gjør mig derfor dobbelt ondt, at jeg istedetfor at mildne dem, skal forøge dem."

„Hvad mener Du?"

„Du kommer ikke alene til at føle Savnet af en Fader, men ...."

„Gud, min Moder!" udbrød Georg.

„Nei, nei."

„Hvad er det da? Siig mig Alt!"

„Ja, Du maa vide Alt strax. Saa viid, at din Fader Intet, aldeles Intet efterlader sig. — Vi have kun Mindet om den kjærligste Fader tilbage."

Georg sagde ikke et Ord, men det var kun altfor tydeligt at see, hvor dybt og hvor smerteligt denne Efterretning rystede ham.

„Ja, Georg!" vedblev William. „Nu gjelder det at være Mand, — at tage sig sammen." —

„Ja vist," svarede Georg med en besynderlig rolig Stemme. „Ja vist! — Du har Ret. Jeg seer allerede, hvilken Vei jeg har at gaae, og jeg skal gaae den. — Jeg takker Dig, fordi Du ingen Bebreidelser gjør mig; — Du maa jo selv lide under min Letsind. Overlad Bebreidelserne til mig selv, og tjen mig i, ikke at lade Marie endnu vide Noget derom."

„Hvorfor ikke? Jeg er overbeviist om, at Ingen vil bedre end hun kunne lette Dig den Kamp, der forestaaer."

„Det er jeg selv vis paa. Men endnu ikke. Lad mig kæmpe alene. — Hun har allerede længe nok kæmpet ved min Side. — Lover Du mig det?"

William lovede det og forlod ham. Georg satte sig strax hen og skrev et langt Brev til sin Svigerfader, og, da dette var fuldendt, gik han ind til Marie.

„Jeg har skrevet til din Fader," sagde han.

„Tak, det var smukt gjort," afbrød hun ham. „Det er længe siden," vedblev hun, men standsede og rødmede ved Tanken om, at Georg i disse Ord mulig kunde see en Bebreidelse.

„Jeg har underrettet ham om, at Du og vort Barn en af Dagene komme til ham. Han har jo længe ønsket det."

„Hvorledes? Jeg skulde tage fra Dig? Det er ikke din Mening!" udbrød Marie.

„Jo, jeg beder Dig derom. Jeg forlanger det af Dig. — Her er saa Meget efter min Faders Død at tage vare. Dog nei, jeg vil ikke skuffe Dig. Grunden er den, at jeg vil være ene; jeg trænger til Eensomhed. — Jeg har et stort Regnskab at opgjøre med mig selv, og jeg vil ikke see Nogen lide ved at være Vidne dertil. Derfor, Marie, min eiegode Marie...."

„Du skal ikke forgjæves bede mig om Noget; men det forekommer mig, at jeg overtræder en Pligt

ved at forlade Dig nu. — Du er ikke vant til at staae ene, — og især nu . . . ."

„Jeg har jo baade min Moder, Søster og Svoger. Med dem har jeg, haaber jeg, forsonet mig ved min Faders Dødsleie."

Marie gjentog sine Bønner om at maatte blive, men jo mere hun bad, desto utaalmodigere og pirreligere blev han, saa at hun saae sig nødsaget til at give efter. Kun fik hun Tilladelse til at blive til Dagen efter Begravelsen.

Dagene indtil denne forløbe tause og triste. Georg var næsten altid hjemme, men det var, som om ikke alene hans Tunge var bunden, men ogsaa hans Hjerte var lukket. Dog var det ikke alene Sorgen, der knugede ham, men Rygtet om hans Faders oekonomiske Stilling var blevet bekjendt, og Georgs Skyldnere, der kun havde stolet paa den Arv, der engang skulde tilfalde ham, vare ikke længer de høflige og forekommende Hjælpere i Nøden. De respecterede ikke Sønnens Sorg over en afdød Fader, men skyndte dem at holde ham deres ublue Fordringer for Øie. Hvorhen han saae, var han omringet og piint af sin Fortids Minder, og saae han ud i Fremtiden, mødte ham kun Nød og Elendighed.

Begravelsen var forbi, og det være sagt til Georgs Ære, skjøndt Mange ville finde det kun liden Ære værd, at hans Tanker, da det afsjælede Legeme nedsænkedes i Gravens Skjød, kun dvælede ved Tabet

af en kjærlig, altfor kjærlig Fader, og at ingen Bitterhed fik Plads i hans Sjel, fordi en Arvings Haab var blevet skuffet.

Den følgende Morgen skulde Marie og hendes Barn reise. Han fulgte dem til Dampskibet, og han, som før vilde have skammet sig ved at have Vidner til en Taare, lod nu Taarerne frit strømme midt imellem de talrige Omgivelser. Afskeden forekom ham som den sidste Skilsmisse fra Alt, der kunde have Værd for ham i Livet, men da dette Øieblik var overstaaet, aandede han dybt; han havde en Følelse, som om Baandet, der nu brast, var en Byrde, der blev taget fra hans Skulder. Han følte sig ene, men fri.

Han ilede hjem. Hvad han saae, overraskede ham ikke. Han havde ingen Medlidenhed ventet. Man var allerede ifærd med at føre bort Alt, hvad han eiede, alt det, som han med Hovmod havde kaldt sit, alt det, som hans blide Hustrue engang havde glædet sig over.

Kun Maries Værelse blev skaanet. Der stod endnu hendes lille Skrivebord, Bogreol, Gyngestol og Sybord, foruden mange Smaating, hun havde ladet blive tilbage. Han var rolig gaaet gjennem de tomme Værelser, men da han traadte ind i Maries Cabinet, var hans Ro forbi; her vidste han, at saa mange Taarer vare flydte for hans Skyld, og dog var det

der, hvor de engang havde levet saa lykkelige Timer sammen.

Samme Aften finde vi ham siddende ved Maries smukke Skrivebord. Han sidder med Hovedet støttet mellem begge sine Hænder; hans Øie stirrer uafbrudt paa eet Punkt, han er ubevægelig, det er som om hans Sjæl var ligesaa ubevægelig, som om en aandelig Stivkrampe havde grebet ham. Men hvo gjennemskuer det Hav af Tanker, der gjennemstrømmer dens Sjæl, der frivillig vil forlade Livet og er i Begreb med at udføre sit Forsæt? I Secunder dukke Minder frem, der ikke lade sig forjage. Lethes Vande, som man vil drukne disse Minder i, have ingen Grav for Brøden; dens Bølger kaste atter og atter Minderne tilbage mod Synderens Bryst. Hvad vilde han ikke have givet for at finde et Frelsens Anker, blot et eneste Minde, hvortil han kunde knytte Haabet om Tilgivelse?

Længe sad han saaledes i en indre, usynlig Kamp. Tunge Sveddraaber bedækkede hans Pande, hans stirrende Blik blev mere og mere uklart; Alt svømmede i Taage, som om Livet allerede begyndte at vige bort. Da maa Himlen have sendt ham en Tanke som et Lyn gjennem Natten, thi pludselig skjælvede han over hele Legemet og foer op.

„Feig!“ udbrød han. „Nei — det er Feighed!“ tilføiede han næsten hvidskende og knugede sine Hænder sammen. Det var ikke foldede Hænder til Bøn, men

snarere en Udfordring til Skjæbnen, og dog bad han i Hjertet om Kraft og takkede Gud for det Mod, der fyldte hans Sjæl.

Han flygtede bort fra sit Hjem og ilede til sin Svoger. Uden at ringe paa — han vilde ikke, at Nogen skulde see ham — gik han lige ind i Williams Værelse og traf ham alene.

„William!" sagde han og greb hans Hænder. „Jeg har et Øieblik været feig og ussel. Jeg har villet berøve mig Livet."

„Min Gud, Georg!" afbrød William ham forfærdet, og vilde trække ham ned til sig paa Sophaen.

„Nei, jeg har ingen Ro til at sidde. Mit Blod var stivnet, hver Nerve var lammet i de Minutter, hvori jeg vilde tage Afsked med Livet. Nu flyder Blodet igjen, men det er, som det vilde sprænge mine Aarer, og Nerverne zittre og skjælve. — Men jeg faaer vel Ro igjen."

„Stakkels Ven!"

„Ja, fortjener Nogen at beklages, da er det den Ulykkelige, der vil lægge Haand paa sig selv. Det er et Helvede for at naae ind i Himlen. Fordømmelse hisset, og Intet, Intet her paa Jorden! — Dog jo, jeg saae Maries og mit Barns Taarer. Maaskee var det dem, der slukkede den Ild, der rasede i mig."

„Gud være lovet! Alt kan jo endnu blive godt," trøstede Georg.

„Jeg var feig. Gud maa vide, hvorfra jeg nu har faaet Mod til at lide, til at kæmpe, til at — leve. Men jeg maa have en Ven ved min Side, der kan støtte mig, der kan raade mig; — og jeg har søgt Dig!"

„Du har ikke søgt forgjæves, Georg. Der er min Haand; jeg byder Dig den af Hjertet; jeg skal ikke svigte Dig."

„Saa er jeg rolig," svarede Georg. „Lad os nu sætte os og tale om min Fremtid. Vi maae strax lægge Haand paa Værket. Jeg tør ikke opsætte Noget. Det er som om ethvert Minut nu var mig kostbart, som om Livet var gjengivet mig paa den Betingelse at benytte det."

De to Venner sadde sammen til langt ud paa Natten. Planer bleve lagte og forkastede; der var desværre saa lidet at bygge paa. Forretninger var Georg aldeles fremmed for, han havde jo aldrig havt en alvorlig Beskjæftigelse, og ethvert Forsøg paa at erholde nogensomhelst Ansættelse maatte opgives som næsten umulig. Det var ham en sørgelig og bitter Erfaring; først nu saae han klart og tydeligt sin egen Intethed, og Resultatet blev, at Arbeide var det Eneste, hvoraf han kunde vente et muligt Udkomme. William lovede at skaffe ham Afskrivning fra forskjellige Contoirer, og Georg haabede, at han kunde faae nogle Underviisninger. Det var en tung Vei, men det var den eneste Udvei.

William tilbød ham sit Huus, men han svarede: „Nei, naar jeg ganske vil ryste det gamle Menneske af mig, skal jeg ikke leve af Andres Naade. Velgjerninger forvænne kun. Jeg har nu kun det Maal, at kunne sige, jeg er min egen Herre, og — vil Gud — skal jeg ogsaa kunne sige, at jeg kan ernære Kone og Barn.“

Forslaget at boe sammen med Moderen forkastede han ligeledes, „fordi,“ sagde han, „de gamle Saar ville ved den daglige Samværen altfor ofte komme til at bløde.“

Han forlod den Nat sin Svoger let om Hjertet. Vel følte han sig udkastet paa Verdenshavet, ukyndig og uerfaren; han skulde kæmpe mod Livets Modgang, han skulde nu erhverve istedetfor at modtage Alt, og dertil vare hans Vaaben kun svage, hans Evner kun ringe. Men han havde Villie til at gjøre Forsøget, han havde valgt sin Cours og havde bestemt, at denne skulde gaae fremad og ikke tilbage til de Farvande, hvor han saa ofte havde lidt Skibbrud. For første Gang følte han den Tilfredshed med sig selv, der giver Tillid og Haab, og da han derfor atter traadte ind i Maries Værelse, der Aftenen før havde været Vidne til hans Sjælekamp, var det, som et kjært Gjensyn, en sikker Havn mødte ham, og han betragtede Alt omkring sig med glad Tillid til Fremtiden.

– Allerede de følgende Dage havde William skaffet ham en Deel Arbeide, og han begyndte derpaa med freidigt Mod. Han saae næsten med Stolthed paa det, naar det var fuldendt; han følte nu i sin Manddomsalder det Samme, som vi alle engang have følt, da vi, næsten endnu kun Drenge, første Gang selv havde fortjent Noget. Modet svigtede ham ikke, og det vil ikke sige Lidet, naar man veed, hvilket aandsfortærende Arbeide det er at skrive af, naar det gjøres for at erhverve det daglige Brød, og især naar Udsigten er til, at det skal blive den stadige Erhvervskilde.

Georg sleed Dag ud og Dag ind, Maaned paa Maaned. Enkelte Timer gav han Underviisning; ellers var han ved sit Arbeide. Sjeldent gik han ud, men daglig besøgte hans Svoger og Søster ham. Han leed ingen Nød, men han turde ikke give sig Fritid. Fritiden, der for Andre bringer nye Kræfter, gav ham kun Tid til at see tilbage over sit Liv, og dette Tilbageblik kunde kun nedbøie og vække Mismod. Han undgik det derfor, forlod kun sjeldent sit Hjem, og de faa Gange han gjorde det, maatte ogsaa han gjøre den bittre Erfaring, hvorledes fordums Venner vendte ham Ryggen. Naar Træthed derfor nødte ham til at høre op med at skrive, skyndte han sig at læse, og haabede endnu at kunne indhente Noget af det, han hidtil havde forsømt.

Hans Liv lignede en Maskine, der arbeidede, men det fløð roligt hen, og hans eneste Nydelse og Opmuntring var at skrive til sin Kone om den Tid, da han atter kunde forenes med hende. Hun skrev ofte til ham, men stedse var det Bønner om at maatte komme til ham, og vistnok var hun for længe siden draget over til ham og havde deelt hans Fattigdom og Arbeide, hvis ikke hendes Fader bestemt havde sat sig derimod. Han vilde, at Prøvelsens Tid ikke maatte være for kort. Af William erfarede han Alt, hvad der angik Georg, og naar det ikke altid var denne muligt at skaffe ham Arbeide, lod han gjennem William hvilketsomhelst afskrive paa hans Regning, ligesom han stedse forhøiede den Betaling, der ellers almindelig gaves ham. Dog dette vidste Georg ikke.

„Jeg sidder i dit Værelse, Marie," skrev Georg i et af sine Breve, „det vil sige, alle dine Meubler staae i det ene Værelse, som jeg nu beboer, og Arbeidet falder mig saa let her. Jeg er jo omgiven af alle de Gjenstande, som tilhørte Dig, og naar jeg undertiden af Træthed maa ophøre, da seer jeg mig om i Værelset, og saa staaer Du lyslevende for mig. Ethvert Stykke synes at tale til mig om de lykkelige Øieblikke, vi engang nøde her. I Begyndelsen var det mig kun ringe Trøst, thi altid fulgte da Bevidstheden om at have forspildt denne Lykke; men nu lægger jeg efterhaanden bedre Betydning i deres stumme Sprog. Med Tanken om hine Øieblikke for-

binder sig nu Haabet om atter at kunne opleve dem; — men saa kommer Spørgsmaalet og Tvivlen, om Du kan glemme. Du er saa god, Marie, ethvert af dine Breve ligesom udsletter et af mine Feiltrin eller mildner idetmindste Boden for det."

„Beed mig ikke om at maatte komme til mig. Du veed ikke, hvor stor Overvindelse det koster mig at afslaae din Bøn, men det maa saa være. Naar Tiden kommer, kalder jeg Dig, og jeg skal da kunne modtage min Kone uden at slaae Øiet ned og uden at rødme over det Sted, hvor jeg modtager hende."

„Betragt mig som en Bortreist. Jeg kommer tilbage rigere paa Erfaring, med Øiet aabent for, hvad det vil sige at eie en elsket Kone og et elsket Barn. Om jeg end ikke endnu seer Enden paa Reisen, veed jeg mig dog Maalet nærmere, hvis Himlen giver mig Helbred og Kraft. — Skriv tidt til den Bortreiste. Naar man midt i fremmede og muntre Omgivelser dog sukker efter Breve fra sine Kjære i Hjemmet, maa jeg vel i min Eensomhed med end større Længsel imødesee enhver Linie fra Dig. — Imorgen er det vort Barns Fødselsdag, lad en kjærlig Hilsen og et hjerteligt Kys fra mig være det Første, Du byder hende. Gud holde sin Haand over hende og Dig! . . . ."

— Det var et Trælleliv, Georg førte, og dertil levede han saa tarveligt som muligt, næsten nægtende sig det Nødvendigste. Naar dertil kom, at han sav-

nede Bevægelse og den frie Luft, var det intet Under, at hans Helbred maatte lide derunder. Det var ikke alene selve Arbeidet, der angreb ham, men uagtet han tilsyneladende var rolig og tilfreds, bar han dog paa en Fortid, der tyngede og tyngede, der sammenpressede Brystet, saa at aldrig en ret Glædes Straale frit kunde gjennemstrømme det.

Man kan vænne sig til med en vis Ro at betragte sine begaaede Feiltrin og angre dem, uden Taarer og uden Sindsbevægelse, men der bliver dog altid en uforklarlig Angst tilbage, for at man ikke skal faae Tid eller Kraft til at udsone dem, en trykkende Følelse af Noget, man ikke kan frigjøre sig for, og denne Følelse dukker frem ved den mindste Anledning. Derfor var det ikke alene legemlig Anstrængelse, der svækkede hans Kræfter, men ogsaa i Forening med dem sjelelige Byrder, der undergravede hans Sundhed.

Dette var ikke undgaaet Williams Opmærksomhed, og flere Gange havde han opmuntret ham til at give sig selv Hvile, men det var forgjeves. Georg paastod, at hans forandrede Udseende ikke var Følgen af Arbeidet, men af hans forandrede og ordentligere Liv, og at den Træthed, der oftere og oftere indfandt sig, var naturlig, men at det nok vilde blive anderledes, da han jo ikke altid vilde behøve at arbeide saa strængt.

„Nu skal Du see," sagde han engang, da William indtrængende gjentog sine Bønner, og trak en Skuffe frem i Maries Skrivebord. „Her er, hvad jeg allerede har sammensparet; en net lille Kapital. Der mangler nu ikke Meget, saa kan jeg kjøbe mig et Udstyr til 3 Værelser, og saa" — vedblev han, idet han sprang op, faldt sin Svoger om Halsen og kyssede ham med Glædestaarer — „saa henter jeg min Marie og mit Barn hjem til mig! — Men det er min Hemmelighed."

William gjorde sig imidlertid ingen Samvittighed af at røbe denne Hemmelighed, og skrev næste Dag til hans Svigerfader. Han fortalte ham dette nye Beviis paa Georgs oprigtige Anger og Omvendelse, og underrettede ham om den Frygt, han nærede, at han ikke længer skulde kunne udholde et saadant Liv, at hans Helbred leed derunder, og at han ansaae det for nødvendigt, at der skete en Forandring.

Den følgende Uge kom den gamle Vogel til Kjøbenhavn. Efter Aftale med William gik han ikke til Georg, da de meente, at denne maaskee vilde undsee sig ved at modtage sin Svigerfader i sit fattige Værelse, men de bestemte, at de skulde mødes i Williams Huus. William gik til Georg for at forberede ham paa Vogels Nærværelse, og spurgte, om han havde Noget imod at komme sammen med ham hos ham.

„Er det nødvendigt, at vi komme sammen?" spurgte Georg.

„Ja, det er for din Skyld, han er kommen hertil. Han har et Forslag, han vil gjøre Dig, jeg haaber, til dit Gavn."

„Saa gaaer jeg til ham. — Dog nei! Beed ham at komme til mig. Siig ham reentud, at i forrige Dage, i mine Velmagts Dage, var han mig ikke velkommen. Nu derimod modtager jeg ham i mit fattige Hjem med Glæde."

Samme Aften kom Vogel. Georg rakte ham forsagt sin Haand, men den Maade, hvorpaa Vogel modtog den og trykkede den, var nok til at give ham Modet tilbage.

„Marie er vel rask?" var Georgs første Spørgsmaal. „Hun er da vel ikke med?" — udbrød han, før han fik Svar, og Blodet foer ham til Hovedet.

„Nei, nei — jeg kommer alene," svarede Vogel, „og troe ikke, at jeg kommer som en fornærmet Fader, der vil fordre noget Regnskab af Dig. Nei, ikke engang som en bedrøvet Fader, der sørger over sit Barns Skjebne, staaer jeg for Dig. Sørget har jeg, det er sandt, men det er forbi. — Jeg kommer ikke alene som din Kones Fader, men som din Fader, hvis Du vil være min Søn."

„Tak, Fader!" afbrød Georg med Taarer i Øinene, „det er de første venlige Ord, jeg i to Aar har hørt; — de første Ord, der ret trænge ind i

mit Hjerte og gjøre det saa godt; — de lyde som Tilgivelsens Ord."

„Ja, ja, Georg, det er ogsaa Tilgivelsen, jeg bringer."

„Jeg fortjener den ikke," svarede Georg. „Jeg har skammelig skuffet og krænket Dem. Næstefter Marie er De den, jeg dybest har saaret. — Hun har været overbærende; tilgivet mig har hun næppe endnu, — det kunde hun ikke."

— „Og dog bringer jeg hendes Tilgivelse," afbrød Vogel.

„Er det sandt? — Før vilde jeg have skammet mig ved at modtage den, thi den havde været ufortjent og maaskee bortkastet. Nu kan jeg modtage den med et taknemligt og glad Hjerte, fordi jeg idetmindste har stræbt at fortjene den, — og dog, jeg har jo gjort saa saare Lidet."

„Du har kæmpet, og Du har kæmpet en svær Kamp. Jeg har fulgt dit Liv i disse Aar Skridt for Skridt med Opmærksomhed, jeg kunde næsten sige Beundring. Men saaledes kan Du ikke blive ved."

„Hvorfor ikke? Jeg vilde dog gjerne skylde mig selv Noget."

„Det kan Du endnu komme til, men paa denne Maade nedbryder Du din Sundhed, og husk paa, Du skal leve for Andre."

„Er mit Liv da virkelig Noget værd?" spurgte Georg bevæget.

„Det er ethvert Liv. — Jeg har længe havt en Plan for Dig, men jeg har ikke før villet foreslaae Dig den, fordi jeg ikke vidste, om ...."

— „Om jeg fortjente, at Nogen skulde gjøre Noget for mig? De havde Ret til at tvivle; men naar jeg siger Dem, at jeg i de sidste to Aar, midt i Savn og uafbrudt Arbeide, har følt mig tilfredsere end i mange Aar, vil De da troe mig?"

„Hvis jeg ikke havde Tillid, sad jeg ikke her hos Dig med de Følelser, jeg nu nærer for Dig. Kort sagt, jeg kan skaffe Dig en Stilling, en Levevei, hvori Du kan leve sorgfrit med Marie og Eders Barn, hvis Du vedbliver at opfylde de Pligter, der paalægges Dig. Der fordres ikke svært Arbeide, kun Orden, Nøiagtighed og Nøisomhed.

„Og det er?"

„Det vil jeg endnu ikke sige Dig. Følg med mig til min Gaard; der skal Du af Marie selv faae det Nærmere at vide."

„Men ...." afbrød Georg endnu nølende.

„Troe ikke, at det er Naadens Brød jeg byder Dig. Var det ikke det, Du vilde indvende?"

„Jo — og naar det ikke er Tilfældet, saa følger jeg med Dem — og dog gjør det mig næsten ondt at drage bort. Det er, som blev jeg reven bort midt i min Gjerning, fra det Maal, jeg havde sat mig, og som jeg havde glædet mig til at naae."

Han viste sin Svigerfader sin lille sammensparede Formue, fortalte ham sine Planer med den, — „og nu," tilføiede han, „skal jeg standses paa Halvveien!"

„Paa ingen Maade," beroligede Vogel ham, „de Penge komme netop beleiligt. Du kan just nu have dem nødig, hvis Du gaaer ind paa min Plan."

Efterat dette var afgjort, maatte Vogel fortælle ham Alt om Marie og især om det lille Barn. Ethvert Træk af deres daglige Liv oplivede Georg, saa at han lidt efter lidt følte sig fortrolig med den Tanke, at han igjen skulde leve sammen med dem, og hans Utaalmodighed efter Gjensynet var saa stor, at Vogel maatte love ham, allerede den følgende Dag at reise med ham.

Da Maries Fader havde forladt ham, var han i en feberagtig Uro. Længsel og Frygt, Glæde og Tvivl afvexlede. Natten tilbragte han søvnløs; hans Phantasi foregjøglede ham alle Muligheder, at hans Kone eller Barn kunde døe, førend han kom til dem, at en Ulykke kunde træffe ham selv, at Marie dog ikke kunde tilgive ham, at Barnet ikke skulde elske ham, og midt derimellem udmalede han sig Gjensynets og Samlivets Glæder med de meest tillokkende Farver.

Da hans Svigerfader derfor næste Morgen kom til ham, forbauſedes han ved at finde ham saa mat og angreben. Der var noget Usikkert i hans hele Holdning og Væsen, noget Feberagtigt og Sygeligt i

hans hele Udtryk, der end mere bestyrkede den Frygt, han samme Morgen havde udtalt for William, at Alt maaskee nu var for silde.

Endnu havde Georg tilbage at tage Afsked fra sin Moder, Søster og Svoger. Sin Moders Taarer bortkyssede han med den Forsikkring, at en lykkelig Søn — idetmindste langt lykkeligere, end han havde kunnet haabe — nu forlod hende. William takkede han som den, der havde frelst ham fra Undergang, og støttet ham, naar han følte sin Kraft vakle.

„Naar I ere samlede alle Tre, da tænk paa mig," bad han dem om. „Tænk ikke paa den Tid, da jeg var Daare nok til at skye Eders Selskab. Nu vil jeg i Tankerne ofte og gjerne være iblandt Eder."

Det var med egne Følelser Georg atter for første Gang gjensaae de Steder, hvor i hans Ungdom Lykken havde tilsmilet ham. Alt var som dengang. Ogsaa nu bankede hans Hjerte, men det var ikke Ungdommens haabfulde Ild, der gjennemglødede det; nu var det Forventning og Længsel efter at gjenvinde den tabte Lykke. Da han kom forbi det Sted, hvor Marie første Gang mødte ham, skuffedes han i det Haab atter at see hende her, og end mere skuffedes han, da han var kommen ind paa Gaarden og kun modtoges af Maries Moder. Dog blev hans Oie

ikke tørt, da den lille, venlige Kone tog ham om Halsen og kyssede ham saa hjerteligt, som om han var en længe savnet Søn, der vendte hjem.

„Men hvor er Marie og mit Barn?" spurgte han.

„Vi ventede Dig ikke saa snart," svarede hun. Marie er taget over til Næblegaard, for at indrette Alt til din Modtagelse der."

„Du maa vide, Georg," afbrød Vogel, „at jeg for kort Tid siden har kjøbt Næblegaard. Der er det, jeg har tænkt, at I kunne leve. Du forpagter Gaarden af mig, Gaarden er god, og vi have begge Fordeel deraf."

„Kjære, kjære Svigerfader! Hvorledes skal jeg takke Dem og hvorledes skal jeg nogensinde kunne gjengjelde Dem?"

„Gjør min Datter glad og tilfreds!"

„Det skal jeg, saavidt det staaer i min Magt! — men De faaer i mig kun en daarlig Forpagter."

„Siger ikke Noget," svarede Vogel. „Hvad Du ikke kan, kan Marie. Hun vil nok lære Dig Landvæsenet; hun er saa flink en Landmand som Nogen."

„Tjen mig i," bad Georg, „strax at kjøre mig derhen. Jeg har ingen Ro paa mig, før jeg har seet Marie. Alt er mig ellers kun som en Drøm, som jeg frygter at vækkes op af."

Vogel opfyldte hans Ønske. — Hvor zittrede ikke hans Hjerte, da han i Afstand gjensaae det Sted, han dengang kastede Vrag paa, og som nu skulde

være hans Hjem, Havnen efter alle de Storme, han havde gjennemlevet, Lønnen for hans Anger og Omvendelse! Men i denne Løn saae han en mild Gjengjeldelse, en lempelig Straf. Jo nærmere han kom Gaarden, desto uroligere blev han. Hvad vilde han ikke have givet for at vide, hvorledes Marie vilde modtage ham, hvad han skulde læse i hendes Øine, hvilke Ord skulde lyde over hendes Læber! Han skjulte sin Uro, sank sammen i sig selv og hørte Intet af, hvad Vogel forklarede ham om de Steder, de kom forbi.

Vognen kjørte ind paa Gaarden. Marie havde kjendt ham; hun kom flyvende ned af Trappen. Georg! raabte hun. Han laa i hendes Arme, men Alt svimlede for ham. Han maatte støtte sig til Væggen, og bevidstløs sank han om paa Trappen for Maries Fødder. — Da han atter slog Øinene op, laa han paa Sophaen i Havestuen. Det Første han saae, var Maries milde og venlige Øine, der kjærligt hvilede paa ham. Han troede at kunne læse Tilgivelse og Forsoning i det klare Blik.

„Marie, Marie!" vare de eneste Ord han kunde fremstamme. Han skjulte sit Ansigt i hendes Hænder og græd.

„Men Du seer ikke vor lille Camilla," afbrød Marie, for at opmuntre ham.

Georg løftede sit Hoved og saae ved sit Knæ det lille gulllokkede Barn stirre paa ham med de store, blaae Øine, baade nysgjerrig og ængstelig.

Han tog hende op paa sit Skjød, kyssede hende og holdt hende ud for sig i Armene. Han kunde ikke see sig mæt paa det yndige Barn.

„Hedder Du Fader?" spurgte endelig Barnet.

„Ja, jeg hedder din Fader," sagde Georg med et veemodigt Smiil, „men jeg har ikke været det. Fra nu af skal Du først have en Fader, mit elskede Barn!"

Da den første Glædesruus var forbi, følte han sig saa mat og saa angreben, at han Resten af Dagen næppe kunde tale. At besee Gaarden, eller blot gaae udenfor i Haven, kunde der ikke være Tale om. Marie fortalte ham med en tiltvungen Munterhed — thi ogsaa hun forfærdedes over sin Mands sygelige Udseende — om sine Planer, og Vogel gav gode Raad, men Georg var en ordknap Tilhører: hans egne Tanker og blandede Følelser beskjæftigede ham mere end deres Ord, endog mere end den kjærlige Pleie, Marie ydede ham.

Først den følgende Dag følte han sig efter en nogenlunde tryg Søvn stærk nok til at gaae udenfor og besee Haven. Ligesom dengang var Huset beklædt med blomstrende Roser, ligesom dengang boede en Storkefamilie paa Taget, og Alt var saa hyggeligt og indbydende. Alt var ham saa hjemligt, og erindrede ham om de svundne og tabte Dage.

„Hvis vi her," sagde Georg og trykkede Maries Arm fastere til sig, „havde tilbragt vore Hvedebrøds-

dage, da havde Alt været anderledes. Maaskee havde vi ikke forladt dette Sted, og Lykken havde ikke forladt Dig.

Saadanne Tanker vendte idelig tilbage. Enhver Nydelse i den smukke Natur, enhver smuk Aften, ethvert muntert og opmuntrende Spøg af den lille Camilla, ja selv Maries opoffrende og utrættelige Omhed mindede ham atter og atter om, at han tidligere havde forspildt alt dette, og at han nu næppe fortjente det. Det huuslige Liv i den stille Familiekreds fik først nu sin Betydning, men — stedse kom Tanken tilbage, at saaledes kunde det altid have været.

Med al Magt vilde han nu sætte sig ind i Landvæsenet. Et arbeidsomt og frugtbringende Liv skulde forjage hine Tanker; det Forsømte skulde endnu indhentes. Hans Hustru var den taalmodigste og mildeste Lærer; ved hendes Haand skulde han bygge op, hvad han havde revet ned. — Men destoværre, han følte, at hans Kræfter ikke svarede til hans Villie. Nu, da han atter skulde færdes i det Frie, da han maatte gjøre Fordringer til sine physiske Kræfter, nu svigtede de ham, og han følte det kun altfor snart.

Ofte maatte han støtte sig til Maries Arm, ofte maatte han hvile paa sine endog korte Spadseretoure, ja ofte maatte han i flere Dage opgive ethvert nok saa ringe Arbeide. Om end Marie da med et Smiil vilde opmuntre ham, var han dog ikke blind for, at

der i Smilet tillige laa en dyb Bekymring. Det fugtige Øie vidnede imod det tvungne Smiil.

Skovens Kroner vare tætte, Træerne bugnede af Frugt, Markerne bølgede af Sæd, Engene vare oversaaede med Høstakke; der var en Fylde af Liv rundtom ham, hvorhen han saae. Han betragtede denne Rigdom med veemodig Beundring; kun hans eget Livs Lys følte han var nær ved at slukkes.

„Jeg takker Gud," sagde han engang til Marie, „at jeg endnu eengang, eller rettere den eneste Gang i mit Liv ret fik en frodig Sommer at see, en Himlens Velsignelse."

„Endnu eengang, siger Du?" spurgte Marie.

„Ja, naar Løvet falder," svarede han, „er det forbi — ogsaa med mig."

— Og Løvet faldt, medens Georg laa paa Sygesengen. Aandens Kraft kunde ikke opretholde det svage Legeme. Kjærlighed vaagede over ham, og hans eneste Trøst i Dødens Time var den Tanke, at han gik bort, forsonet med alle sine Kjæreste. Men aldrig forsonedes han med den Tanke, at hans Liv var — forspildt.

